

فغني خاله

نصير احمد احمدي

Ketabton.com

ناول

د کتاب له متن څخه

له خان سره مې وویل چې بڼه! په دې سړي کې د میتوب څه دي؟! ارته سپر مې که اورده خوله؟ یو هم نه، خو زړه مې قناعت نه کاوه، همدا ارته سپر مې او بې ډوله خوله هم بڼه راته اېښدله.

په دې سړي کې یو بل څه و، غرور؟ نه، له غروره مې بد راتلل، پوهه؟ شاید. انسانیت؟ هو، همدا، انسانیت، د ژوند په زموزو پوهېدل او مهرباني، یا به دا هم نه وو، ما پینځه خبرې نه وې ورسره کړې، نه پوهېدم، خو له دې سړي مې بڼه راتلل، پاک راته ښکارېده، په دومره ښکلو نجونو او ښځو کې مې د ده یوه بې باکي هم نه وه لیدلې.

بیا مې په زړه کې راتېره شوه، وي به، بې باکه به وي، هېڅ نارینه هم پاک نه دی، ټول په ښځو پسې گرځي، ځینې یې پیدا کړي، ورسره پرېوزي، خو نورو ته چې موقع نه شي مساعده، هیله یې وڅېړي، له بې وسې ورڅخه په زور خان متقي کړي، خدای ورباندې گران کړي، خو دې خبرې هم قانع نه کړم، عیاش انسان که هر څومره خان وساتي او د پاکې تمثیل وکړي، بیا به یې هم بې باکي ښکارېږي، خو دې سړي یوازې خپل کار کاوه، نه یې ښځو ته کتل او نه یې له کومې یوې د تلیفون شمېره غوښته، نه پوهېدم، خو ماته یې نه وکتلي، کتلې یې ول، خبرې یې راسره کړې وې، خو بدې سترگې له ورايه ښکاري، انسان ورباندې پوهېږي، ټول شهوت سترگو ته راختلی وي، دې سړي د ماشوم غوندې معصومي سترگې درلودې.

داسې نارینه کم پیدا کېږي، په زړو کې یو، یا به نه وي، نه پوهېږم، ما خو چې له کوم نارینه سره خبرې کړې، نو سترگو یې هم خټلم.

چاپچاري:
مومند خپرندويه ټولنه او کتابپلورنځی
Momand.books@gmail.com
لړیکشمېرې: 0777626161 - 0700626161

41215-150

د غني خاله

(ناول)

صداقت منصور زرمتي pdf

نصير احمد احمدي

مومند خپرندويه ټولنه - جلال اباد، ننگرهار

momand.books@gmail.com - www.fb.com/momand626161

۰۷۸۱۶۶۱۶۱ - ۰۷۰۰۶۶۱۶۱ - ۰۷۷۷۶۶۱۶۱

د کتاب خانگړنې:

د کتاب نوم: د غنې خاله

ليکوال: نصير احمد احمدي - ۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱

nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

کمپوز: ن. ا. احمدي

پښتې: ضياالحق ارمان

دېزاين چارې: ايمليار ساجد

چاپ کال: ۱۴۰۰ ل - ۲۰۲۱ م

چاپ وار: لومړی

د چاپ شمېر: زر ټوکه (۱۰۰۰)

د چاپ حقوق له خپرندويي ټولني سره خوندي دي.

کابل: اصلاح افکار، دارالسلام، مسنگل، پکتوس، اکسوس او فروش کتابپلورنځي.
پکتیکا: محاهد او گريانا کتابپلورنځي.

کندهار: لمر کرور، افغان او عرفان کتابپلورنځي.

خوست: غر غښت، رحيمي، ساوون، ژوندون، اهدالي، لېوال، غازي او شېخ زید کتابپلورنځي.
هلمند: سيد جمال الدين او نوح منور کتابپلورنځي.

پکتیا: علمي او روحاني بابا کتابپلورنځي.

غرلي: فېومي کتابپلورنځي.

لغمان: پونس کتابپلورنځي.

مزار شريف: ثقافت کتابپلورنځي.

منصور کتابتون Telegram

زه په شپږ ويشت کلنۍ کې گونډه شوم. سړۍ مې زما تر مخ برق ونيو،
 يودم وپورېد، سترگې يې ردې راوختې، خو دقيقې همداسې يې
 حرکت، کره خوله پاتې و، کله چې يې سا وخته، سيم مې کرار له برقه
 وايست.

مه راته وايست چې ملامته يې، بې رحمه يې، ظالمه يې، قاتله يې.
 دې په خپله له عقله خلاص و، په برق کې بنده سه ساکته يې په سترگو
 لیده، خو بيا يې هم تر لوخ سيم رابرتېپ تاواوه. د خينو په مرگ کې د
 ډېرو نورو پرده وي.

په جنازه کې يې خپلوانو چينې وهلې، بدې ورځې اخيستي ول، ژړل
 يې، ندرور مې خپل وېښته شکول، خو ما اوښکه تويه نه کړه. يوې
 گاونډۍ راته وويل چې د خلکو له شرمه خو خپلې تورې کړې سترگې
 په اوبو لنډې که. پر بغور را څڅېدلې رانجه به دې د ژړا نښه وي، خو
 ما د دې مردارخور له لاسه ډېرې اوښکې تويې کړې وې. بس وې، نه
 ارزېده.

يوه هم د مرگ لايق نه گانه، ځوانې ته يې ژړل، خاورې يې بادولې، خو
 زه په تشناب کې اينې ته ودرېدم، رانجه او سلايي مې را واخيستل،
 خپلو غټو تورو سترگو ته مې تورې لکۍ ورکړې. ما حتی خپله يوولس

د غڼې خاله / ناول

كلنه لور او نهه كلن زوی هم له ژړا منعه كړل. همدا دوه اولادونه مې ول، په پټه به مې د وچو دوا خوړه، نه مې غوښتل چې د مردار خور مې نسل مې ډېر شي، گناه راته ښكارېدله.

كور ته گاونډيانې را ماتې شوې، زما پر خای دوی زما د سړي په اړه قضاوت كاوه. ښېگڼې يې نه خلاصېدې. "اه! انجنير صېب نو حياناك سړی و، په خوش اخلاقي كې يې هم وړې وه، تل به يې خندل، يو وخت يې زما زوی ته لسگون وركړ، بل وخت يې زما ناروغه وړه لور تر شفاخانې ورسوله..."

ټولو دورواغ ويل، مخامخ دورواغ! تر ټولو ډېره صفت ويونكې وچ موزې ډنگره بودی يوه ورځ په ژړا كور ته راغلې وه، ويل يې چې خدای ومنه، مېړه دې سم خناور دی، زما غبرگ تنكي لمسيان يې په قمار راوستل. مېړه مې قمار باز و، پلار مې هم همدا كمال درلود، زه خوارلس كلنه وم چې په قمار كې يې بايلو دم. ترخې ورخې نه هېرېږي، همصنفيانې مې د نهم صنف له پاره كلني امتحان ته تلې، خوزه يې په هماغه ورځ گلبوش موټر ته وړ وخېژولم، نه ورختم، چينې مې وهلې، خود پېچلو چونډيو زور و، همدې خيړن ته كېناستم.

ورك يې كه، له نارينه وو مې كركه كېږي. ښه به هم لري، خو ما ونه ليد.

زما د مېړه د مرگ څلويښتي لانه وه پوره شوې چې لېور مې راته كېناست، تر خولې مخكې يې د كوناتو ښورېدا خبرې كولې، پوهېدم چې په اخير كې به څه وايي. ډېرې خبرې يې وژدوييلې، له يوې او بلې

خوا راته وغږېد، قيمتي يې ياده كړه، ويې ويل چې تور سرې يې، خان او خپل اولادونه به څنگه ساتې! له لاسه دې وځي...

ټولې خبرې يې له نهيلۍ او اندېښنو ډكې وې، تكي ډاډ يې نه درلود، ويل يې چې ځوانه جانه يې، وخت خراب دى، په تا پورې مو د پلار، نيکه شمله يادېږي... خو اخير يې اصلي خبره له خيتې راووته، ويې ويل چې بله لار نه لرو، له ما سره به واده كوي.

دى زما د پلار پر ځاى و، يو نيم درجن اولادونه يې لرل، نه مې خوښېده، په ناوټوب كې يې په گډ كور كې لا دوه ځله تر لښتو ايستلې وم. اوله بانه يې دا وه چې د حويلۍ په دروازه كې ولاړه وې، بيا يې ځكه وټكولم چې د دېگ مالگه يې ډېره بلله.

اوله خبره يې سمه وه. د دروازې له چولې مې گاوندې ته كتل، له خپلې ښځې او تكي سپينې اسراتمنې كوچينې لور سره روان و، ښځې او سړي خبرې سره كولې، خندل يې، د سړي له خولې مې څو واړې د (گرانې) خبره واورېده، ناولده راته ښكاره شوه، خوند يې راكړ، ماته په دې انداز د گرانې تكي نوى و، نه مې و اورېدلى، سړي به مې تل فاحشه بللم، يوازې د ويدېدا په وخت كې (گرانه) وم، وروسته به يې شا را وگرځوله، بېرته به فاحشه شوم، تر سهاره به يې خرهاري خوت. خود لېوره دويمه خبره دروغ وه، وچ دروغ، دېگ مالگه نه درلوده، اصلا مې مالگه هېره وه، كتغ بلمنگي و، خو له هغه وروسته مې قصدا ډېره مالگه وړ اچوله، لېوره مې د وينې لور فشار درلود، مالگه ورته زهر وه، خو يوې بلا هم ونه خور.

د غنې خاله / ناول

اه! نارینه د بنڅو د وهلو او سپکولو له پاره ان دومره زحمت هم نه باسره چې د باني په منطق فکر وکړي. له چایو دکې پیالې ته به ور پوه کړې خو تاته به وايي چې سترگې نه لرې! چای سور دی. دوی بنڅو نه زړه گناه مخکې خپېرې نیسي چې گناه ونه کړي.

لپوره ته مې وچ خواب ورکړ، ورته ومې ویل چې زما او ستا نه سره کېږي یو بل ته نه یو جوړ، دا واده، نه واده، زه د همدې دوو اولادونو له پاره سر سپنوم.

ویي نه وهلم، د حیرانۍ خبره نه وه، ولي به یې وهلم! لایي تمه نه وه ختلي.

څه وخت وروسته مې خواښې راغله. د کورنۍ عزت یې له زوی سره زما په واده کې لید. اها عزت! بودی هېڅکله زما مېړه ته نه و ویلي چې وه زویه! ټوله ورځ دې له خولې د شرابو ددووزي خپښي، په کوڅه کې په شرابخور مشهور یې، دوه منرله کور، موټر، هستي، نیستي دې په قمار کې غرقه کړه. بس! دوی ته یوازې بنڅې یې عزته ښکاري.

خواښې ته مې وویل چې له دې واده تېره یم. بودی وار له واره د مرداري تکی را پورې پورې کړ، ویل یې چې دیرې مردارې سترگې دې دي، بې شرمه یې، دیر ژر به حرموني واچوي.

د بودی خبره بده نه راباندې ولگېده، څه به یې ویل؟! همدا! په دې وطن کې که د گوندې یا نجلی څوک خوښ وي هم مرداره ده، وايي چې هان، تار ورسره لري، وژني یې، که یې خوښ نه وي هم مرداره ده،

پای یې خراب بوله، وایي چې ښه، خوښ دې نه دی، نو حتما له بل سره یارانه پالې.

بودی مې تر ولي ونيوله، د خپلو خبرو غوندي سپکه وه، په چوپه خوله مې کزاره د حویلي له دروازې و اېسته. ښېراوې یې کولې.

په هماغه مازدیگر مې لېوره تلیفون را وکړ، اول یې فاحشه وگنلم، بیا یې د اولادونو د بیولو او زما د وژلو زیری راباندې وکړ. طبیعي وه، دی مې ونه مانه، اوتومات فاحشه شوم، خو پوهېدم چې هېڅ هم نه شي کولای، ده خپل اولادونه نه شوای ساتلی، ان وچه دودې یې ور جلا کوله، زما وال به یې پوره ماره کړي وای. له مرگه هم باک نه راته، ما داسې ژوند نه درلود چې تر مرگ ښه وي.

میاشت ووته، نه څوک راغلل، نه چا ووژلم.

ما به سهار وخته اولادونو ته چای تیار که، مکتب ته به مې ولېږل، دوی کوتې به مې جارو کړې.

نور کار نه و، د کابل په شوربازار کې په یوه زاړه کرایي خام کور کې اوسېدو، تر غرمې به ترکي سربالونو ته ناسته وم. یو په بل پسې به مې کتل.

کله کله به مې کتاب را واخیست، د ارواپوهنې له کتابونو سره مې جوړه وه، ډېر مې ولوستل، خو ټکی اروایي رابدله نه کړه.

وروسته اندېښمنه شوم، په کور کې ذخیره کړې پیسې په خلاصېدو وې. دا پیسې مې له مېړه پټې کړې وې، نه یم پښیمانه، په خپله یې د

د غڼې خاله / ناول

يوه پاکټ گوليو پيسې نه را کولې، خو په قمار کې به يې يو داو، پينځه يا لس زره اوغانی وې.

کله چې به نشه شو، د کورتي جېبونه به مې يې ولټول، يوه ورځ به ډر ول، خو بله ورځ به مې گوتې يوازې د سيگرټو له کوتي سره ولگېدې. دومره به مې را اخيستي چې له نشې وروسته شک ونه کړي. اه، مېړه مې انجنيرې ويلې وه، خو انسانيت په فاکولتو کې نه دی. تکر رحم يې نه درلود.

له مېړه سره مې ژوند تريخ و، له اوله تريخ و، له سپکو سپورو او وهلو پرته مې هېڅ نه پېژندل، د واده په لومړيو کې به مې په چينغو چينو وژړل، بڼه و، د زړه درد به مې له اوبښکو سره را ووت، خو وروسته يې ژړا ته هم نه پرېښودم، زما په غږ کې يې عزت تاواني کېده، ويل يې چې عزت ته مې نه گورې! گاونډيان دې غږ اورې.

خوله به مې وازه وه، ټول درد به مې ستوني ته راغی، غږ مې نه را ايست، غږ لا تاواني کولم، زما هرې چينغې، دزې، څلور اضافه لغتې درلودې. وروسته عادت شوم، پزه به مې تکه سره وه، خوله به مې د تودو وينو له تريو خونده ډکه وه، چينغې به مې يوازې په ستوني کې راتولې وې. دی به را کې خوت، ما به يوازې چوپه خوله ورته کتل، څه مې کړي وای! د مېړه عزت تاواني کېده.

د سکوت درد د چينغو له درده ډېر دی. زر وارې ډېر. اه! له هر وار سره به مې له زړه يوه وړه ټوټه بېلېدله، تر ستونې به راغله، همالته به وچه

ودرېده، وبه مې ټوخل، له خولې به مې کنډک وينې راتويې شوې.
ټوک ټوک وم.

خندا خونه وه، ژړا مې هم هېره شوه. غمونه مې د هډوکو په مغزو کې
گرځېدل، سمې خولې يې پرې لگولې.

يو ځل مې لور ته وځنډل، مکتب ته تله، پرتوگ يې راوتلي تار تار
درزونه لرل، په چپه خوا يې اغوستی و، خو دې آينې ته له ټيکري راوتلی
تور پېکې سماوه. شونډې مې له خندا سره نابلدې وې، پرې شوې.
ماشومان مې هم همداسې ول، په کومه ورځ چې به يې ناپامه وځنډل،
ناروغه به شول.

يو سهار مې خان پرېوی، اينې ته ودرېدم، خپلو غټو تورو سترگو او
سپين مخ ته مې وکتل، گارگوتي اوږده لاندې وېسته مې ځنډ وهل، لور
مې را وغوښته، ورته ومې ويل چې ماته وگوره! کوم کمی لرم؟!
نجلی ردې سترگې راته نيولې وې.

همدا مې ژوند و. مېړه به مې د شرابو له بوتله پرته کور ته نه راته. څه
مې کاوه، بلا مې ور پسې، په ما يې څه! نشه يې خپل کار و، خو د ده
هره نشه زما د خولې له ماتېدا سره تړلې وه. هېڅ به هم نه و، يودم به
يې يوه خبره وکړه:

"سترگې دې چاته تورې کړې؟! ها! غومبري دې سره دي، ووايه! د
حاجي فرید زوی غاښونه پرې لگولي که د رنگمال جبار وراره؟!..."
قسمونه به مې خوړل، خونه، د ده په خبره د کوڅې ټول هلکان زما
ياران ول. وروسته يې دومره زحمت هم نه ايست، له بانو پرته به يې

څپېرې راته ونيولې. اخير اموخته شوم، هر ماښام به مې په سره گرېږې کي تر کميس لاندې دوه، درې ډبل بنیانونه واغوستل، د وهلو وار به تېر شو، بنیانونه به مې وايستل، خو د ده ډېر وارونه به زما مخ، غاړې او غوړونو ته سيخېدل.

يوه ورځ نه وه، دوې نه وې، درې نه وې، هر ماښام به مې وهلو ته لکه فرض لمونځ تياری نيوه. ښه خبره به يې فاحشه وه، مړه مور به مې يې لوڅه لپره راته ترسيم کړه، د ورځې به څو وارې پرې وخوت، بېرته به ترې کښته شو، خو له پردو سره يې تل خندل، په تليفون کې لکه پوست باد داسې نرم غږېده، په هره خبره کې يې څار، قربان گډو. يو ماخستن مې ډوډی ورته کېښوده، ووتم، شېبه وروسته د لوبڼو د تولولو لپاره بېرته ورغلم، يوه لوبڼې ته مې ملا تيته کړه، وار له واره يې برچ وهل:

- پر غاړه دې د غاښ د لگېدو نښه ده!

سر مې پسې ونه گرځاوه، دا خبرې تکراري وې، زما پر غاړه يا ټټر يې خدايي سور بخار هم عادي نه گانه، خامخا به د کوم چا د غاښ نښه وه.

اشپزخانې ته لارم، غوړ لوبڼي مې مينځل، وار له واره مې په ککړۍ کې څرېکه شوه، سترگې مې تورې شوې، ولوېدم، غوړونه مې ډپ ول، وروسته ورو ورو خلاص شول، بنگېدا کمه شوه، خو لا مې هم سم څه نه اورېدل، د سړي له خولې لارې بادېدلې، کنځاوې يې جرې راتلې. په تشې کې يې اخيرې لغته راکړه، له اشپزخانې ووت.

په زحمت کېناستم، سر مې نه شوی تم کولای، لاندې وخرېد، ځک، ځک، ځک... د پزې څوکې ته مې وکتل، د وینو په څاڅکې کې د گروپ سپینه رڼا تازه ښکارېدله، سره څاڅکې څو سپینې لکې درلودې، یوه شېبه به مې د پزې پر څوکه ولاړ و، دروند به شو، ځک، پر سپینه کاشي به ولوېد، بل څاڅکې به یې ځای ونيو.

گرېوان ته مې لاس کړ، له تتره مې غوړې ماتې ښیښې را واېستې. ده د غوړي وار راباندې کړی و.

حوېلی ته ووتم، نور نو نه کېده، ماته وم، ژوند مې له وسه وتلی و، څاه ته مې غبرگې پښې ور وغځولې، لاندې په اوبو کې ستورې ښکارېدل. وروسته گډوډ شول، اوبه د وینو څاڅکو کراری ته نه پرېښودلې.

یوه شېبه مې فکر وکړ، تېر ژوند مې تېز په ذهن کې را وگرځاوه. نه مې له پلاره ښه ورځ لیدلې وه، نه له مېرې، خو پلار مې یو څه ښه و، اته کاله یې درس راباندې ووايه، په کومه ورځ چې به یې په قمار کې بخت بيداري کړې وه، نو په خپل نوم به یې بللم، طاهره، خو په تاوان کې به بېرته فاحشه شوم.

فکر خلاص شو، لنډ و، تېر شو، یوه نتیجه راووته، په مرگ کې مې خپل خیر لید. د څاه د چک پر ژي مې گوتې تینگې کړې، اوبو ته اوبښکې او وینې گډې ور روانې وې، بېرته مې جټکه وخوره. لور مې د قمار په یوه داو کې بایللې لیده. له ځان سره مې وویل، طاهرې! څاه څوک نه درنه وړي، پښې هم نه لري، همدلته ده، راځه! تر مرگ مخکې یو وار زړور ژوند هم وازمایه.

کوټې ته ورغلم، سړي مي تلویزیون ته کتل، کله کله به یې دکې
خولې ته ور ډډۍ.

سر ته یې ودرېدم، د شرابو بوتل مي له خولې ونيو، لاس مي پرته
بېرته مي په چټکۍ پرېښود، د بوتل ماتې ښيښې د سړي په گڼوړو
وښوېدې. اخ یې هم ونه کړ، بېسده پرېووت.

ریموت مي را واخیست، یوه مسته سندره مي راوسته.

میره ته مي وکتل، په وینو کې پروت و. وروسته یې گوټې وښوړو
کېناست، تر ډیره یې پر ماته ککړی رغوی ایښی و، بیا یې یو دم راباز
خپړې کړې، نه یې زما مخ ته کتل، نه خان ته، سم خرېده، خولې
راباندې لگولې. سترې شو، ستوني ستغ وغزېد.

خان مي سره راټول کړ، په ټول بدن کې مي وچ ځای نه و، ان د
له نوکانو مي هم وینې څڅېدلې.

پوهېدم چې مېره مي په دې وارو قناعت نه و کړې، وړه خبره نه
ساه یې سموله، بېرته را ولاړېده، خو د ده لا په پروتو ستمی خوت

پر تنده مي د پيالې واری پرې وکړ، دا وار مي ولاړېدو ته پرې نه ښوړو
له لوبڼو ډکه الماری مي پرې را ښکته کړه. ستمی یې هم غلی شو.

ماشومان عادت ول، ان د الماری د لوبڼو په درانه غږ هم له خپل
کوټې را ونه وتل. همالته پرېوتم. د مېره مي یوازې سر له ښکته الماری
راوتلی و.

تشناب ته لارم، سر مي په ډک سطل اوبو کې ننه اېست. په اوبو کې
مي سترگې لوڅې کړې، اول رڼې وې، د شنه سطل، شین بېخ له ورايو

بنکارېده، خو ورو ورو سرې شوې. له خولې مې لوی-واړه ډومبکان را وختل، سر مې پورته کړ، له لنډو وېښتو مې سرې اوبه څڅېدلې. په ناستو د تشناب دروازې ته ور وښوېدم، د وره کيلي مې تاو کړه. همالته په تشناب کې پرېوتم.

يو وخت مې سترگې رنې کړې، نه وم مړه، د دومره ډېرې وينې له بهېدو وروسته مې لا هم ساه اخيسته. اول کوتې ته ورغلم، مېړه مې لا تر الماری لاندې و، خو سا يې وهله. بيا مې د ماشومانو د کوتې دروازه خلاصه کړه، گروپ مې ولگاوه، خپلې لور ته کېناستم. پر سپينو غومبرو يې د اوږدو بڼو سيوري پراته ول. زوی ته مې وکتل، بڼه ورڅ يې نه وه ليدلې، په ماشومتوب کې يې لا نازک تندي ژورې گونځې درلودې. لور مې وسونگېده، ور ومې کتل، له بغوره يې غټ، شين مچ والوت. په هوا کې مې دواړه رغوي سره وجنگول، مچ لاندې ولوېد، را وامې خيست، پښې يې وهلې، په موت کې مې چختاری کړ. له خان سره مې وويل:

طاهري! نور داسې ژوند نه کېږي.

دهلېز ته ووتم، درې بنيانه مې را واخيستل، په حويلي کې مې اور ور واچاوه. سوځېدو يې خوند را کړ، په زوره مې وخنډل، د لمبو رڼا ته کېناستم، پر دېوال زما د لوڅ سر د جړو، بېرو وېښتو سيوري تېرې څوکي درلودې.

تر سپېده چاوده همالته وم. کړپا مې واورېده، کوتې ته ورغلم، مېړه مې له خپله خانه الماری ليرې کوله. پر الماری کېناستم، له غولي مې د

مېوو د سپینولو تېره چاقو راواخیست، د مېره پر ستوني مې ور کېږي
پوه مې کړ چې په بیا ولاړېدا کې یې تاوان دی. ده سپینې سترگې
نیولې وې.

تشناب ته لارم، اینې ته مې وکتل، مخ مې وچو وینو نیولی و. پر ځن
مې سرې اوبه تویې کړې. وروسته مې چای تیار کړ، اولادونه مې په سر
ماره کړل، مکتب ته مې ولېږل. چاره مې را واخیسته، د ماشومانو په
کوټه کې اوږده وغزېدم.

کریا شوه، مېره مې له لرگي سره راغی، خوزما په لاس کې نیولې چارې
په وره کې ودراره.

ده یوه شېبه په راوتلو ردو سترگو راته کتل، بیا له کوټې ووت.
له هغه وروسته مې وهل ونه خوړل، په یو بل مو کار نه درلود، کوټه مې
ور پرېښوده. زه به له کوچنیانو سره ویدېدم، خو چاره او د دروازي تړل
مې نه هېرول.

خو ورځې وروسته دا تشویش هم لیرې شو. برق عادل و، ویې نیو، بې
غمه شوم، خو اوس بله اندېښنه را لوېدلې وه. په کور کې یوازې د دوو
هفتو د خوراک پیسې پاتې وې.

یو مازدیگر دروازه وتکېده، ورغلم، د وره تر چولې مې ور وکتل، ډنگر
پېره، برهت خړبیلی سړی ولاړ و، توره قره قلې خولی یې پر تندي اېښې
وه، ویل یې چې د کور مالک دی، کرایه غواړي.

وخت مې ورته وغوښت، خو ده په ډېر احترام راته وویل چې د تېرې
میاشتې کرایه هم درباندي پاتې ده.

بله خبره يې ونه كړه، روان شو.

په حوبلې كې حيرانه ودرېدم. د خرڅلاو له پاره مې څه نه لرل، د سرو زرو بنگرې او گوتې مې لا د واده په اوله مياشت مېره په قمار كې بايښي ول. كوتې ته لاړم، تلويزيون ښه و، خو ماته الماری او د پيسو په

رابر تړلې زور خراب ميايل په پينځو سوو اوغانيو هم نه ارزېدل.

د بلې كوتې دروازه مې خلاصه كړه. غالی هم يو څه راته جوړول، په گوتو مې حساب وكړ، زر، دوه زره، درې زره... تلويزيون ته مې اته زره قيمت وټاكه، خو غالی يو ځای پينه درلوده، كه مې بخت بيداري كړې وای، نو پينځه زره ښې وې.

چادري مې پر سر كړه، له تلويزيون سره له كوره ووتم. ما اته كاله په شوربازار كې تېر كړي ول، خو له خپلې كوڅې هاخوا نه وه را مالومه. مېره مې له كوره وتل بد گڼل، د واده په اولو كې مې د كوڅې د سر له دوكانه اورلگيت راوور، مېره مې تېل راباندې وپاشل، د هماغه اورلگيت دانه يې بله كړه، قسم يې و ايست چې له كوره دوهم ځل وتل به دې د ژوند پای وي.

اوس يوه خوا هم نه را مالومه. په تنگو كوڅو كې روانه وم، د ماشومانو را پام شول، مردکی يې پرېښودې، ټوكې يې راباندې كولې، ويل يې چې خاله! كوم فلمونه دې خونېرې؟ سېكس؟

باک نه راته، په دې خبرو روږدې وم، عادي راته اېسېدې.

په پوښتنه پوښتنه جادې ته ووتم، د مستعملو شيانو د پلورلو كوڅه مې پيدا كړه، څو كسانو ته ودرېدم، تلويزيون يې ارزانه غوښت، ويل يې

د غښې خاله / ناول

چې د غلام مال دی. قسمونه مې خوړل چې همدا تلویزیون مری
مخکې په دیارلس زره واخیست، خو نه یې منله.

بهرته مې اول سړی وموند، ده څلور زره را کولې، په گټه کې د غلام
نه وه. ور مې کړ.

غرمه مې ماشومان له مکتبه راغلل، لورکې مې وار له واره د تلویزیون
کوټې ته ور منډه کړه، دې یو ترکی سریال نه قضاہ کاوه، بهرته

اشپزخانې ته راغله. تلویزیون یې یاد نه کړ، زړه یې نه درلود، اولادونه
مې همداسې عادت شوي ول. دوی هېڅوخت د پوښتنې اجازه نه لرله.

همالته مې کچالو په قاب کې ورته واچول، لور مې خوابدې وه، دودې
یې نه خوره، پوهېدم چې په زړه کې یې څه ور گرځي. تلویزیون نه و.

لنډه مې وپوهوله چې تلویزیون مې خرڅ کړ.
د نجلی په سترگو کې اوبښکې را ورغړېدې، ولاړه شوه، په غوسه مې

ورته وویل چې کینه. دې منډه واخیسته، پسې ورغلم، په کوټه کې مې
تر څنډو ونيوله، بهرته مې اشپزخانې ته راکش کړه. دسترخوان ته مې

کښوله.
د لوبڼو د مینځلو په وخت کې مې تر څنگ ور وکتل، خوله یې پټه وه،

ژامې یې نه خوځېدې، له سپېرو شونډو یې د سپېرې وچې دودې
سپېره وړه څنډه راوتلې وه، له غټو تورو سترگو یې دانه، دانه اوبښکې

روانې وې.
اجازه مې ورکړه. دا چټکه له اشپزخانې ووته.

همانته کېناستم، سر مې پر زنگنو کېښود، ومې خندل، په زوره مې وخنډل، دومره په زوره چې په پتاسه کې اېښې پيالې ولرژېدې. بيا مې يو دم وژړل. د زړه له اخلاصه مې وژړل، په چينو چينو مې وژړل. د کليو کونوزره مې تش کړ، باک نه راته چې گاونډيان به څه وايي. زوی او لور مې په وره کې راته ولاړول، دواړو ژړل. په زړه کې راتېره شوه:

- ظاهري! اولادونه به دې هم ستا غوندي وي.

بېرته مې خپل خان ته خواب ورکړ:

- نه، اولادونه به مې زما غوندي نه وي.

لور ته مې اشاره وکړه. راغله، په غېږ کې مې ونيوله. لور مې يودم وژړل، بڅبنه يې وغوښته.

وروسته مې دواړه کېښول. خبرې مې ورسره وکړې، خپله مجبوري او د کور کرايه مې ياده کړه، د دوی نظر مې وپوښت...

زوی او لور حيران راته کتل، له دوی سره تر اوسه چا د کور خبره نه وه شريکه کړې. يوازې امر پرې شوی و چې څه کوي څه مه کوي.

يوه هفته وروسته د کور خاوند بيا راغی. سهار و، ماشومان مکتب ته تللي ول. د دروازې له شا مې خبرې ورسره وکړې، د يوې مياشتې کرايه مې د وره له چولې ور وايسته، درې زره وې، خو ده د دواړو مياشتو پيسې يوځای غوښتې. ورياده مې کړه چې په کور کې يوه غالی لرم، بده نه ده، په ورلو ارزي، خو ده نغدي پيسې غوښتې.

د غښې حاله ا ناول

دی لومړی په ادب راسره غږېده، ویل یې چې درې اولادونه مې دي له پيسو پرته یې ژوند سخت دی، خو وروسته یو دم جدي شو، اخبرې خبره یې دا وه چې ما به تر سبا سهاره کرایه را پوره کوي او یا به له کور وځي.

ورځ مې په چورتونو تېره کړه، شپه هم نا ارامه وم، کرایه به مې له کور کوله؟ چېرې به تلم؟ نه پوهېدم.

سهار دروازه وتکېده، زړه مې پرېووت، په وېره ورغلم، ارامه شوم، په کوڅه کې ماشومانو کرکت کاوه، توپ یې زموږ حویلی ته را لوېدلی و. اول وار نه و، پوه مې کړل چې د کرکت له پاره بل ځای پسې وغواړئ. زړه مې ډاډه شو، د کور خاوند نن نه راته.

لس بجې بیا دروازه وتکېده، دا وار مې د کوڅې ماشومانو ته غوږه راغله، په بېره مې دروازه خلاصه کړه، ژر مې پر لوڅ مخ او خلاص تېر تیکري را کش کړ، بېرته مې دروازه پورې کړه. د کور خاوند و، بښنه مې ترې وغوښته، ومې ویل چې د کور کرایه مې نه ده پیدا کړې.

دی یوه شېبه غلی و، وروسته یې غالی یاده کړه، خو ما ورته وویل چې اوس په کور کې څوک نه شته، مازدیگر راشه. ده خپل مصروفیت یاد کړ، وېې ویل چې ښار ته ځي.

زړه نا زړه وم، خو اخیر خپله مجبوري راباندې زوروه شوه، سړی حویلی ته راغی. په بېره مې کوته ور وښوده، زه په کوڅه کې ودرېدم. وارخطا وم، خو بښه و، په کوڅه کې یوازې له یوه څږ پراته سپي پرته بل څوک نه و. سپي مې پرده کوله.

سړي له هماغه ځايه را نارې کړې چې غالی ډېره زړه ده. زړه مې خولې ته راغی، خدای خدای مې کول چې په کوڅه کې د کومې زړې، لرگینې دروازې خوله خلاصه نه شي.

سړی ناوخته شو، نارہ مې هم نه شوای ورکولی، د څنگ گاونډیان پوهېدل چې تر دوولسو بجو یوازې یم. دوی په دې هم خبر ول چې هېڅ خپل نه راته راځي. نارہ، مانا، پردی.

په بېره چوترې ته وختم، له کړکۍ مې ور وکتل، سړی په تاخچه کې ناست و، په مایل کې یې گوتې وهلې.

کړکۍ مې ور وټکوله، پوه مې کړ چې کور پرېږدي، خو د دروازې د خلاصېدو په وخت کې زما لوڅ مخ او خلاص سپین تتر کار کړی و، ده یوازې راته خندل.

د کوتې په وره کې ودرېدم، خوله مې جینگه کړه، خواست مې ورته وکړ چې خدای ومنه، مه مې بې پردې کوه. خو خدای بې څه کاوه، زما د سینو سپین نری چاک زورور و، نه ته.

قران مې ورته راواخیست، ور وپې هم نه کتل، د غالی پیڅکې یې واروله، وپې ویل چې د اخیستلو نه ده.

ورته ومې ویل چې چیغې وهم، خو چیغې مې نه شوای وهلې، دی مې داراوه، په چیغو کې مې خپل تاوان و، خلک خبرېدل، گاونډیان راتلل، که مرداره نه وای دې پردې سړي به زما په کوټه کې څه کول؟

ومي ژړل، سړی په ډېرو نځرو له حویلی ووت.

دومره زړه مې نه درلود چې کوڅې ته غړی وړ اوړده کړم. یوه شپه د پورې دروازې شاته کېناستم. زړه مې درېږده، بیا مې وړ مازې چوله کړ. شکر مې وایست، د دروازې تر مخ یوازې خر سپی ولاړ و.

بل سهار بیا راغی، له کوڅې راسره غږېده، خبرې یې مودبې وې، نه یې کرایه یاده کړه او نه یې له کوره د وتلو خبره په خوله راوړه، برعکس بخښنه یې وغوښته، وپې ویل چې خپل کور دې دی، له کرایې پرته پاتې کېدای شي.

دې لورېدا مې زړه خوړ.

دوې ورځې ووتې، سړی رانه غی. په درېیم مازدیگر دروازه وټکېده، ما په گاڼي تښتې پاسټي پخول، زوی مې وړ ووت، خو بېرته پر یوه خوا کور راغی، په لاس کې یې له مایع غوړو ډکه پینځه لېتره بوشکه نیولې وه. په حیرانۍ مې ورته وکتل، ده په خوشالي رایاده کړه چې بوره، چاکلیټ او په پلاستيکي کڅوړه کې ایښی شین چای هم شته. یوه قره قلبي وال راوړل، په حویلی کې یې کېښودل.

په بېره انگر ته ووتم، دروازه مې خلاصه کړه، د کوڅې په سر کې یوه ماشوم یو خیرن توپ رغراوه.

د پلاستیک کرپا مې واوړېده، د زوی یو بغور مې پورته راختلی و. گون مې په خوله کې ورننه ایسته، چاکلیټ مې ژوندی را وایست. بېرته مې په کاغذ کې ونغاړه، په خلطه کې مې واچاوه. زوی مې په لنډو سترگو راته کتل.

سودا دوې ورځې لمر ته پرته وه، خو د سړي درک ونه لگېد. درېيم سهار بيا دروازې ته ور ووتم، ور مې نېمکښه کړ، اول د تېزې سپرې بوی راغی، بيا مې د سړي خلاصه اوږده خوله وليده، خندل يې. سودا مې ور وايسته، مننه مې ترې وکړه، ومې ويل چې تر موږ نور ډېر غريبان شته.

دروازه مې پورې کړه، خو چوترې ته لا نه وم رسېدلی چې بيا مې تک تک واورېد. غوسه راغله، همالته ودرېدم، دا ځل د بندي دروازې لاستی تېت شو. زړه مې خولې ته راغی. پښو مې پرک واخيست، کېناستم. يوه شېبه د دروازې لاستی تېت پاتې و، وروسته بېرته خپل ځای ته ورغی.

غرمه بيا دروازه وټکېده، ډاډه وم، اولادونه مې له مکتبه په دوولس راتلل، د دروازې په کولپ کې کيلي لا سمه نه وه تاو شوې، چې د دروازې درنه پله تېزه راباندې راغله. سړي وار له واره په غېر کې ونيولم، وانې مې ووتې، ټول بدن مې بې حسه و، ده مې پر خوله خپله خوله کېښوده، شونډې يې لندې وې، ساه مې نه شوای ایستی، پورې مې واهه، نه کېده، مټې يې غښتلې وې. په زحمت مې خپل مخ ترې لري کړ، ده تېزه سا وهله، په سا کې يې د نصارو بوی گډ و. پر غاړه مې کلکه خوله ور ولگوله، سړي اخ کړل، شاته شو. خپلې غاړې ته يې لاس ور وور، گوتو ته يې وکتل، سړې وې. په بېرته له دروازې ووت.

په کولپ کې مې کيلي تاو کړه، همالته کېناستم، ومې ژړل، ومې ژړل.
ومې ژړل.

په کوټه کې پرمخې پرېوتم.
يو وخت مې ناره واورېده، گاوندې وه، د دېوال له سره يې زما نوم
اخيست.

"طاهري! اولادونه دې سره لمر ته ولاړ دي".

ور ووتم، دروازه مې خلاصه کړه، لور مې په لاس کې وړه دېره نيولې وه.
دواړو په حيراني راته کتل، خو ما هېڅ ونه ويل، ان دودې مې هم په
پټه خوله ورکړه. بېرته کوټې ته لاړم.

په زړه کې مې اور بل و:

- نو دومره چور!

کوټې ځای نه راکاوه. په حويلې کې سره لمر ته کېناستم. خړو خاورو
ته مې کتل، يو وخت مې يو دم توپ کړل، ور ومې کتل، لور مې زما له
اوږې لاس پورته کړ. نجلی په وارخطايی وويل:

- ادې! لمر دی. ناروغه کېږې.

په غېږ کې مې ونيوله، ومې ژړل.

دې وچې سترگې راته نيولې وې.

مازديگر بيا دروازه وټکېده. د کور خاوند و، بخښنه يې غوښته، خو دا
خل ما ورته وويل چې د شپې يوه بجه درته ماتله يم.

سړی خوشاله و، اول يې زما د غټو سترگو او خلاصې سپينې غاړې صفت وکړ، وروسته يې په هيچان زما عزت ته قيمت وټاکه، ويې ويل چې يو ساعت راسره تېر که، د يوه کال له کړايې به غمه يې.

ماخستن مې د کوچنيانو کتابچې ور ټولې کړې، دوی کورنی وظيفه ليکنه، ويل يې چې معلم مو وځي، خو ما ورياده کړه چې يوه ورځ مو دې بيان نه وي ليکلې.

دواړه حيران ول، ادې تل د کورنی وظيفې په ليکلو ټينگار کاوه، داسې يې نه پرېښودل، درس يې مهم گانه، د دوی اينده يې ورپورې تړلې وه، دا وار يې خپله قلمونه له گوتو ترې وايستل.

پر دواړو مې نړۍ کمپلې واچولې.

په تياره کې حويلی ته ووتم، د بدرفت (د کمود د چټلي) له څا مې د لرگي درنه تخته وښويوله. د دې خامې ژورې څاه ژوروالی نه ورا مالوم، خو په دې کور کې يوازې مور اته کاله اوسېدلې وو، څاه په دې اتو کلونو کې نه وه پاکه شوې.

د چوټرې د سر گروپ مې مړ کړ. همالته په چوټره کې کېناستم، د زړه دريا مې په خپله اورېده.

پاو کم يوه بجه مې د دروازې د لاستې د تاوېدو ورو غنځی واورېد. ورغلم، دروازه مې خلاصه کړه، سړي وار له واره زما تر ملا لاسونه تاو کړل، سپنې ته يې ور جوخته کړم، ده نرم عطر وهلي و، له خولې يې د غاښونو د کریمو بوی ته.

د غنې خاله / ناول

ورو مې وويل:

- گډه پرېوتا ښه نه ده!

ده سوکه وخنډل، زما خولې ته بې خپلې شونډې را نړدې کړې، ستا
بې ډېره شوه، مخ مې ترې وگرځاوه، ده زما د دواړو ورنونو تر مينځ لاس
تېر کړ، لږ مې خان ور مخکې کړ، سړی يو گام شاته شو، تياره وه، خو
زما د اټکل له مخې دى د څا پر زى ولاړ و. ورو مې د ده بل لاس په
خپل لاس کې ونيو، دا ځل يې مقاومت ونه کړ، گوټې يې زما له ملا
بېلې شوې. يودم مې پورې واهه. سړى کور شو. چيغه يې کړه، لاندي
په ټينگه چټلې کې مې يوازې يو خرپ واورېد.

غوږ مې ونيو. هېڅ هم نه و.

ورو مې د څاه پر سر د لرگي ډبله تخته کېښوده.

گوټې ته لارم. گروپ مې ولگاوه. لور مې کراره سا اخيسته. د دواړو
اولادونو په مينځ کې پرېوتم.

تر يوه څه وخته مې زړه درېږده، وروسته مې خان ته قناعت ورکړ، له
دې سړي بل رنگ نه شواى خلاصېداى، څوک پوهېدل، چټلو خلکو نه
همداسې چټل ځاى ښه و.

سهار وخته د باندي ووتم، زړه مې ولرژېد. د څاه دره ليرې شوې وه، تر
خلاصې دروازې پورې د لنډې چټلې ليکه ښکارېدله.

څاه ته ودرېدم، په ټيکري مې پزه پټه کړه، د څاه په خامو دېوالونو کې
د لاس او پښو د تم کېدو زور ځايونه لاندې ښکارېدل. سړى وتلى و.

تخته مې بیرته سمه کړه. خای مې پرېمانځه. خو لا هم ټوله حویلی د چټلې بوی نېولې وه.

ورځ ووته، سړی مالوم نه شو، خو د دروازې له هر وار ټکېدو سره به له چارې سره ور وتم.

بل سهار د جومات ملا او د کوڅې یو سپین ږیری راغلل. د چایو ست مې ورنه وکړ، دوی هم بله ونه کړه، په چوتره کې مې پلاستيکي فرش ورنه وېر کړ.

ډېرې خبرې د جومات ملا کولې، ده اول د اسلام له نظره د نورو د حق د خورلو په اړه اوږدې خبرې وکړې، د مسلمان د حق خورونکی یې دوزخي وگاڼه، بیا یې د مامور قدوس د کرایې د ورکړې غوښتنه رانه وکړه، ویې ویل چې مامور صاحب نېک او متدین شخص دی، پینځه وخته جومات ته راځي، حیا لري، له ډېرې حیا په کوڅه کې خورند سر روان وي، بد یې چا نه دي لیدلي، یو ځل یې جومات ته گړی راوړه، بل وار یې ترکی بخاری ورته واخیسته...

زه د ده له خبرو پوه شوم چې قره قلې وال مامور قدوس نومېده.

ملا صیب اوږدې خبرې وکړې، مامور قدوس یې د ابرو او عزت سړی وباله، دا یې هم وویل چې په دې وخت کې دا ډول نېک او حیاناکه کسان کم پیدا کېږي. دی یوازې دوه ځله درته راغلی و او په ډېر درناوي یې د کرایې غوښتنه کړې وه، دا وار یې موږ را ولېږلو، ویل یې چې پردی ناموس دی، جنجال نه شم ورسره کولای... په پای کې یې وویل چې

د غنې خاله / ناول

د دا رنگه خلکو عزت ته بايد په سپکه ونه گورو. يا د دوو مياشتو کرايه ورکړه او يا له کوره ووځه.

يوه هفته وخت مې وغوښت. فکر مې وکړ، نه مې کرايه ورکولای شواى او نه هم دې کور نور خوند راکاوه. دې خامو دېوالونو خولې راباندې لگولې.

بل سهار د کور په پيدا کولو پسې ووتم. له شوربازاره مې ورت کېده، ليرې لارم. د کابل په کمپنۍ کې له موټره کښته شوم. ماشومتوب مې همدلته تېر کړى و، دا ځاى بې نخشې و، خام کورونه يې ډېر لرل.

په تنگو کوڅو کې مې ډېرې دروازې وټکولې، دوه کوره مې پيدا کړل، خو کرايه يې لوړې وې. اخير مې يوازې يوه کوټه او يو تشاب وموند. گد کور و، خو لاره يې بېله وه.

کور زما په څير د يوې کونډې و. په کرايه ورسره وغږېدم، بيه يې ارزانه وه، يوازې يونيم زر، خو د پينځو مياشتو کرايه يې پيشکې غوښته. خواست مې ورته وکړ، دا هم پوهېدله چې په دې نمجنه، زړه کوټه کې خدايکه سپى هم گزاره وکړي، دريو مياشتو ته را تپته شوه. پينځه سوه اوغاني مې بيانیه ورکړه.

غرمه سترې کورته راغلم، ماشومان مې بندې دروازې ته ولاړول. بله ورځ له کوڅې يو تېره غږ راغى. سړي نارې وهلې، د کور زاړه وسايل، زړې اوسپنې، بيطرى، پلاستېک او وچه ډوډۍ يې اخیسته.

ور ووتم، رامی ووست. د کور ټول وسایل مې ور وښودل. ټول مې په شل زره غوښتل، چنې مې ورسره ونه وهلې، خو دوسره مې پوه کړ چې ټکنده غرمه به راځي.

سړی لار، غرمه راغی، اول مې کوڅې ته غړی ور اوردنه کړه، هېڅوک نه ول، بیا دواړو په بهر د زرنج بادی له زرو وسایلو ډکه کړه. غرمه مې اولادونه سپېرو خاورو ته ودرېدل.

ماخستن له یوه پلاستيکي فرش او څو لوښو سره له کوره ووتو، ټکسي مې ونيوله، ساعت وروسته په کمپنی کې وو.

کونډه په تیاره کې زما ورتگ ته حیرانه وه، کیلي مې ترې را واخیسته. درې ورځې له کوره ونه وتو. ما او اولادونو په گډه کوټه پاکه کړه، د لنډو دېوالونو رالوېدلو ځایونو ته مو خټې ور وتپلې، سپن گچ مو ورکړ. بله ونځ مې ماشومان نوي مکتب ته را سه پارچه کړل.

وخت ووت، شل زره اوغانی روانې وې، تلې. څومره چې به وخت تېرېده، هماغومره به مې د اولادونو د جامو پېنې زیاتېدلې.

وروسته له دوه وخته خورو سره عادت شوو، سهار او غرمه. ماښام به وخته پرېوتو. وخته پرېوتا مو په گټه وه، په خوب کې دېره لوره نه احساسېدل.

یو سهار مې زوی د مکتب کالي اغوستل، گېده یې ننوتې وه، د سښې پښې یې نښې ولارې وې.

بل سهار راته کېناست، ويل يې چې مکتب پرېږدم، د بوټونو د رنگو
چل راوښه.

په غېږ کې مې ونيو. ورياده مې کړه چې تر اوسه لا ساه راکې چلېږي
بله ورځ د خورلو له پاره هېڅ هم نه ول.

چادري مې پر سر کړه، نانوايي ته ورغلم، گڼې ښځې ناستې وې، هر
تېرېدونکي سړي ته به يې خولې جينگې کړې، دوی د يوې وچې
دودې د اخيستلو خواست کاوه.

يوه شېبه ورسره کېناستم، چوپه خوله وم، سخته وه، ډېره سخته.

خواست ته مې خوله نه جوړېده. يو سړی راغی، ټولو ته يې يوه يوه

دودې واخيسته. دودې ته مې وکتل، مانه شواي خورلای، دې خورلم.

دودې مې تر څنگ د ناستې ښځې په لمنه کې ور واچوله. چټکه روانه

شوم. گرمې وه، تنگه کوڅه تشه وه، چادري مې پورته کړه، په فکرونو

کې ډوبه وم، خورند سر مې سوکه سوکه گامونه اخيستل، يو وخت پر

خړو خاورو سيوری راباندې راغی، په بېړه مې پورته وکتل، تر څنگ

تېرېدونکي له عمره پاڅه ډيرور سړي وچې سترگې راته نيولې وې.

په وره کې مې کيلې تاو کړه، تر څنگ مې ور وکتل، سړي پر سمیټي

پايه پورې د مېټرونو تړلې بکسه خلاصوله، خومانه يې کتل.

کوټې ته لاړم، غلې کېناستم، فکر مې وکړ، څه به مو خورل؟! لاره رانه

ورکه وه، په کور کې د خوراک له پاره هېڅ هم نه ول.

په کونج کې کرپا شوه، ناولې جامې مې ليرې کړې، له پلاستيکي خلتې يو موټرک را ووت، موټرک ته مې دعاوې وکړې. په خلته کې د وچې دودې خو کلک توکه پراته ول.

دودې مې پزې ته ور وړه، د چناسو هوی يې ته، خو بيا هم د خوراک وړ راته واپسېدلې، نه به وه، په زوره مې واپسوله. اول مې پرېمينځله، بيا مې په اوبو کې لنډه کړه.

غرمه مې اولادونه راغلل، حيرانه شوم، لور او زوی مې ايسکرېم ختل. پوښتنه مې ترې وکړه، ويې ويل چې ميتر جوړونکي سړي ايسکرېم راته واخيستل.

زړه مې اور واخيست، د مامور قدوس کيسه بيا تکرارېدله، له غبرگو ايسکرېمو سره د باندې ووتم، څوک نه ول. زوی ته مې ورغږ کړ، راغی، وارخطا و. ده درېيمه دروازه را وښودله، ويې ويل چې له عمره پوخ سړی همدې گورته ور ننوت.

دروازه مې ور وټکوله، دوه غبرگ کوچنيان را ووتل، له خيرنو مخونو، شکېدلو جامو او پلاستيکي زرو څپلکويې غربت اورېده. ورته ومې ويل چې حاجي صاحب را وغواړئ.

يوه يې د کور خواته منډه کړه، دويم په راوتلو رډو سترگو زما په لاس کې نيولو ايسکرېمو ته کتل. داسې راته ښکاره شوه لکه په ټول ژوند چې يې ايسکرېم ته ژبه نه وي را اېستلې.

سړی راغی، وارختا و. خبرې ته مې پرې نه شو، پوه مې کړ چې له ما او زما له ماشومانو لیرې اوسه، که نه نو په کوڅه کې به دې لوڅ لپړ وشروم.

سړي یوازې رڼې سترگې راته نیولې وې. غیرک ایسکریمونه مې ماشوم ته ورکړل.

کورته راغلم، لوز مې تر وینتو کش کړه، خوزوی منډه رانه واخیسته. کېناستم، زړه مې ډک و، خوومې نه ژړل. لوز ته مې وویل چې که دې بیا له کوم چا څه اخیستی ول، تر ستونې دې نیسم. قسم، د چرگ غونډې کفا به دې راته خبرې. د نجلی سپین ټیکری لړزېده.

بل سهار مې د کوز له مالکې سل افغانی پور کړې، بل کمال مې نه درلود، د بوتونو تور رنگ او برس مې واخیستل، تېغه نانوايي ته ورغلم، کېناستم، برس او رنگ مې پښو ته کېښودل.

اول مې تر څنگ د ناستې خوانې سوالگرې خندا واورېده، بیا نانواي را غو کړل، ویل یې چې د نانوايي مخه مه نیسه.

د نانوايي تر مخې یوازې زه نه وم ناسته، گنې سوالگرې وې، یوې ته یې هم څه نه ویل.

هیڅ خبره مې ونه کړه، د دوکان مخې ته کېناستم، خو دوکاندار په بېره را ووت، ویل یې چې دلته ستا کېناستل شرم دی، دوکان ته مې مشتریان نه راځي.

حیرانه شوم، دې خلکو ته د ښځو سوال شرم نه ښکارېده، خو د هغوی له کاره یې بد وړل، غرور یې نه منله.

د همدې دوکان تر مخ دوه نور سړي هم ناست ول، يوه يې جوار نينې کول، بل ته يوه بوډا خپل لاس پورته نيولی و، تخرگ يې ور خړبیه. ضد ونيولم، نه تلم.

دوکاندار په خواره خوله راته وويل چې عزت ته مې گوره. دې خلکو ته سوال کول عزت ښکارېده، خو کار کول يې بې عزتي گڼله. لارم، د کمپنۍ په بازار کې مې د چهل متره سرک د گلدان په مينځ کې په سپېرو خاورو کې پلټی ووهلې. د چادري له وړو سوريو مې تر څنگ وکتل، په لنډو فاصلو کې کتار موجيان ناست ول. تر څنگ ځوان څښور موجي را وکتل، تنده يې تروه شوه، بېرته يې د بوټ تر تلي ستن وايسته، خو شېبه وروسته يې يودم وخنډل، له سره رنگه ډک بوټل يې را بېرته کړ. ويې ويل چې خلک يوازې تور رنگ بوټونه نه په پښو کوي.

وبوهېدم چې دا مهرباني يې بې څه نه وه، ده زما پښو ته کتل، په زړو خپلکو کې زما د پښو سپين رنگ مهربانه کړی و. ولاړه شوم، څو گامه ليرې، د دوو سپين ږيرو موجيانو تر څنگ کېناستم. يو مصروف و، بوټونه يې رنگول، خو بل نصور تو کړل، وار له واره يې د نصيحت ژبه را واخيسته، ويې ويل چې ښځې په کور درنې ښکاري. ده اوږدې خبرې وکړې، مرگ يې تر بې حيايي ښه گانه، خو ماته باک نه راته. مخکې لا مړه وم.

د هر سړي په پښو پسې به مې ورمېر کوږ شو، سپېرو او په خاورو ککړو بوټونو به مې زړه ښه کړ، قسمت مې ورپورې غوټه و، خدای خدای به

د غنې خاله / ناول

مې کول چې را وگرځي، خوسات ووت، يو هم رانه غي. اخير مې بخت بيداري وکړه، يوې زړې بنځې بسته خله راته کېښوده. د ماشومانو پوره اوه جوړه بوټونه او خپلې وې.

ومې رنگول، اسانه وه. د مېړه يوازې همدا يوه نېکي را پاتې وه، د بوټونو رنگ يې سم غوښت. د ستني د څوکي په اندازه سپېره ځای هم کنځلې درلودې.

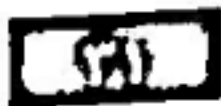
بنځې اويا اوغانې راکړې. بايد راکړې يې وای، رنگ يې ښه راغلی و، تک تور، په همدې تور رنگ کې مې د خپلو اولادونو ژوند ليد. له بنځې مې د سات پوښتنه وکړه، له مکتبه د کوچنيانو راتگ ته يوازې دېرش دقيقې پاتې وې.

نانوايي ته ورغلم، درې تودې دودې مې واخيستې، په ژوند کې مې اوله گټه وه، د غرور احساس مې وکړ. د چادري پېڅکه مې کش شوه، هغې خوانې بنځې چې په ما پورې يې خندلي و، د يوې وچې دودې د اخيستلو خواست راته کاوه.

وار له واره اجبانه شوم "اجبانه، خدای ومنه، يوه وچه دودې خوراته واخله!"

چادري مې ترې کش کړه، دودې مې خپلې پزې ته ور وړې، خوند يې کاوه، سړي مې د دودې له تاوده بويه ډک کړل. په کوڅه کې ښځ سر روانه وم. زړه مې هوا کوله. اه! وزرې نه وې، الوتم، په ذهن کې مې سندرې راگرځېدې.

په لاره کې مې درې هگۍ واخيستې. کورته لارم، غوري نه ول، شېبه وروسته مې په اوبو کې جوش کړې هگۍ او درې وچې ډوډي پر هوار کړي اخبار کېښودې. اولادونه مې راغلل، حيران ول، د هگيو پوستکي يې هم په گوله کې ونغاړل.

له کوڅې د ايسکرېم خرڅونکي موزيک راغی. زوی مې ور ولېږه، خان او خور ته يې دوه ايسکرېمه راوړل. دواړو ايسکرېمونه په خوند څټل، ژبې يې تکي سپينې وې، تکی وينه يې نه درلوده.

ماسپښين مې دوی ویده کړل، پر لاسونو او پښو مې د بوتونو د رنگولو برس وسولواوه، بله چاره نه وه، تورو، خيرونو لاسونو او پښو د نارينه وو شهوت نه راپاراوه.

د سرک گلدان ته ورغلم، ځوان ځنيور موجی راغړ کړل، ور مې کتل، ده تر څنگ پلاستيکي بوجی راته هواره کړه. ترې تېره شوم، د دوو سپين ږيرو په مينځ کې کېناستم، خو ځوان همالته راپسې راغی، خندل يې، له ما يې ځانته نږدې د ورتلو غوښتنه کوله.

سر مې پسې ونه گرځاوه، خو دی تر اندازې ډېر سپی سپی کېده، سپک مې کړ. وار له واره يې فاحشه وگنلم.

زړه مې اور واخيست، خو ځان مې کابو کړ. ځوان يوه شېبه ولاړ و، بېرته ليرې پر خپل ځای کېناست. له هماغه ځايه يې را ناره کړه!

- ته فاحشه يې!

بودا راغړ کړل:

د غڼې خاله / ناول

- بنځه چې له کوره را ووځي، داسې ده لکه له شاتو ډک بې سرپوښه بوتل. له شاتو ډک خلاص بوتل ته خامخا مچ ورځي. زما خبره ومنه، په کور کې درنه کېنه، پټه به يې، دلته گذاره نه شي کولای. ومې ويل:

- نه، گذاره کولای شم.

يودم ودرېدم. پر ناست ځوان مې منډه ور واخيسته، وار له واره مې تر ځنو کش کړ، ښو، سندان ته مې لاس ور وغځاوه، نه کېده، دروند و، د بوتونو د رنگ ډبې په گوتو راغی، ځوان اخ کړل، پر تندي يې د وينو نری ليکه را وبهېده، زرو موجيانو منډه را واخيسته، دواړو تر وليو ونيولم. خلک راتول شول، ماشومانو خندل، لويان غلي ولاړول. بېرته خپل ځای ته راغلم، د چادري سپرې پيڅکې مې وځنډلې، ځوان ته مې وکتل، غلی ناست و، په دسمال يې د خپل تندي وينه پاکوله.

راتول شوي خلک لاړل. بيا ورغلم، د ځوان تر مخ ايښې ستن مې را واخيسته، ومې ويل:

- که دې بيا فاحشه راته وويل نو په دې ډک بازار کې به دا ستن په ک... در ومندم.

د ځوان سترگې ردې راختلې وې.

بېرته خپل ځای ته راغلم. زرو موجيانو سرونه ټيټ نيولي ول، خولې يې پټې وې، خو گېډې يې گڼته پورته کېدې، په گېډو کې يې خندل. ما ته هم د مکتب يوې ورې نجلۍ خپلې خپلې را وايستې.

شېبه وروسته مې د بودا موچي خندا واورېده:

- ياره بلا يې بلا سړی دې له دې خايه ورگ کړ.

ورومې کتل، ځوان په دورو کې پټ و، ليرې ځای يې چارو کاوه. شېبه

وروسته يې د موچيتوب وسايل همالته يو وړل.

بودا ته مې وويل:

- گناه په شاتو کې نه ده، په مچانو کې ده. پاک شيان خداي پاک پيدا

کړي دي، بايد چټل شيان ترې ليري کړو.

مازديگر مې پيسې وگنلې، پينځه جوړه بوتونه مې رنگولي وو.

ژوند يو څه ښه شو، دومره څه مې موندل چې له لورې يې ساناو،

وروسته مې دودى بېرته درې وخته کړه، خو په اول سهار مې د زوى

گېده خرابه شوه، ولې به نه خرابېده! گېده يې له درې وخته خوراگ

سره نابلده وه.

زه به هر سهار سرک ته وتم، تر مازديگره به مې بوتونه رنگول، ښه و، چا

کار نه راباندې درلود، په چادري کې پټه وم، عمر مې له ما او مېده، په

رنگ رنگ کړيو تورو او خيرنو لاسونو ته هم چا نه گڼل.

زه او خپل اولادونه مې ول، نه مې په چا کار درلود او له چا کار راباندې

درلود. له هېچا سره مې راشه درسه نه لرله، لېور يې هم نه پوهېده چې

زه چېرته اوسم، څه کوم، له چا سره يم ا زه ورگه وم، له ټواو، ان له لول

خان او خپل ژونده هم ورگه وم.

د غڼې خاله / ناول

د هوا په سرېدو سره مې د ذغالو يوه زړه بخاري واخيسته. د مني په
اخېره کې مکتبونه رخصت شول، لور مې په يوه مضمون کې مشروطه
وه، زوی په دريو کې.

سپک مې نه کړل، نه ول ملامت، درس به يې څنگه زده کېده، نيم
کال يې په اوبو کې لنده دوډی خوړلې وه، خو د ژمې په اوله کې مې
دواړه په کورسونو کې واچول.

پخني ته مې نه کتل، ان د واورې د اورېدو په وخت کې به هم د دواړو
سرکونو په مينځ کې ناسته وم، سپين بڅرکي به راباندې توپېدل، خو
باک نه راته، لا راته ښه وه، په اورښت کې به زياتره موچيان نه ول،
ناروغه کېدل، خوزه به په خټو کې ناسته وم، پزه به مې بهيده، توخل
به مې، د خان غونډې، لنډې، په خټو لړلې چرمي موزې به ماته راتلې،
موزې به وڅلېدې، تازه به شوې، خوزه به هماغسې په خټو ککره ناسته
وم.

ککره دې وای، نو څه!

د ماشومانو په غومبرو کې مې سرخي پيدا شوه، له خدا سره روږدې
شول، شونډې يې نه وتې.

يوه ورځ مې زوی له کورسه راغی، ژړل يې، جامې يې په خټو لړلې وې.
ويې ويل چې د کورس تر مخې يوه هلک ووېلم، قلم يې په زور رانه
واخيست.

پاکې جامې مې ورکړې، ورته ومې ويل چې خیر دی، ته جنجال مه
ورسره کوه، خو دوې ورځې وروسته بيا سرې سترگې راته ودرېد. پزه يې

وینې وه. لور مې راته وویل چې مور کرار راتلو، هماغه هلک یو وارې د لنډې وارې غوندې وسکي راته ونيول.

زوی ته مې د هغه هلک کور مالوم و، دواړه ورغلو، پلار یې را ووت، په نرمه مې ورته وویل چې خپل زوی وپوهوه. سړي هېڅ ونه ویل، ولي به یې ویل! له نرمې نو خدایکه دا خلک سترگه وکړي، لایې تېنډه تروه شوه، کور ته ننوت.

یوه شپبه ماته شوو، بېرته رانه غی.

دوې ورځې وروسته مې زوی کورس ته نه ته. غوسه راغله، خوده مرگ تر کورس بڼه گانه. لور مې را وغږوله، اول یې څه نه ویل، خو وروسته یې سترگې لنډې شوې، سړي وخرېد، په شرمېدلي غږ یې وویل چې تېره ورځ هغه هلک زما د ورور کوناتو ته لاس ور وړ.

له خپل زوی سره د کورس په وره کې ودرېدم، زوی مې په وېره خپل یو همزولی را وښود، هلک تک ژېړ و، خیرن غاښونه یې لرل. وار له واره مې لاس ور واچاوه، ده چیغه کړه، زور یې وواژه، خو ما کله په اسانه پرېښوده. زوی ته مې وویل چې پتلون ترې وباسه. د زوی

سترگې مې ردې راختلې وې.

هلک کمر بند نه درلود، پتلون مې ترې کش کړ، گروي (تکمه) وشکېده.

زوی ته مې وکتل، هماغسې وارخطا ولاړ و، له خولې مې لارې باد شوې، ورته ومې ویل چې وژنم دي.

زوی مې د هلک پتلون کش کړ، هلک پر ځمکه کښاست، چټکې مې وهنې، ژړل مې، خپل پتلون مې ټینګ نیولی و. هلک ته مې وویل چې زما له اولادونو لیرې ګرځه، قسم! بل وار به پېش کونه ناست مې.

یوه بنځه راغله، پوږې مې وهلم، فاحشه مې وگټله.

له خپل زوی سره کوز ته راغلم، شپه وروسته دروازه وتکښه، ذهن مې منځکې له منځکې همدې شېبې ته تیار و، د پیازو چلپه مې راواخیسته د هلک پلار په دوه دوه کېده، سپکې سپوږې مې وښې، له خړې مې څگونه باندېدل، ما سوکه دروازه پوږې کړه، خوده د وږه په لیڅک کې پښه کېښوده، له چارې سره وږ ووتم، گانډیان راغلي، لند مې ورته وویل چې د ده زوی زما د زوی کونانو ته لاس وږ وږی و، ما پرتوګ ترې واېست.

یوه گاونډي په راغلي سرې وږ بچ وهل، وېې وبل چې زوی دې مه که، لوجک دی، د کوڅې ماشومانو ته په سپکه گڼږي.

دوی بول نه کښلې پیل کړې، ما کرار دروازه پوږې کړه کید ته راغله، په سبا مې بیا زوی کورس ته نه ته، وږېده خو ما وریاده کړه چې زه درسره هم زړور اوسه.

غرمه راغی، وبل مې چې هغه هلک کورس ته نه و راغلی، خوبله غرمه خوشاله و، هلک په خوړند سر ترې تیر شوی و.

زوی او لور مې کېښول، وریاده مې کړه چې په دې وطن کې کمزورې ژوند نه شي کولای، دلته که دې نورو ته خوله جینګه وښوله، درېلندي

خېژي، نه درته گوري، پر ستوني دې پښه وږدي، له كښېدو دې خوند اخلي، دلته په دوو پښو روان موجودات، ټول انسانان نه دي، لېوان هم شته، زړور به ياست.

دا مې هم ورته وويل چې له دې وروسته به له موره هېڅ هم نه پتوي. اول خرمڼي (پسرلي) مې له بودا موچي د بوټونو گندل هم زده كړل. اوس مې پښې او لاسونه پر رنگ نه تورول، خدايي تور ول. د ژمي سور باد او د اوړي تود لمر رنگ وړ اړولي و، گوټې مې له شهوته وتلې وې، وينې ترې څڅېدلې.

خپلو چاودو، تكو تورو لاسونو ته خوشاله وم.

يوه ورځ يوه دنگه ښځه راغله، بوټونه مې وړ ورنكول، دې د اوړي له بكسه وړه چرمي بټوه را وايسته، لسگون يې راته ونيو، لاړه.

ما يو بل بوټ را واخيست، په برس پسې مې وكتل، هماغه بټوه په خاورو كې پرته وه. ورو مې را واخيسته، د چادري له وړو سوريو مې شاوخوا وكتل، خلك گرځېدل. بټوه مې په چادري كې وكنه، سترگې مې ردې را وختې، څلور سوه ډالر او څه باندې يونيم زر اوغانې وې.

كراره ولاړه شوم، دا پيسې مې څو مياشتې بس وې، خو ډېر ژر مې زړه نا ارامه شو. په لاس كې نيولې بټوه درنه راته واېسېده، ډېره درنه.

پر زړه مې بوح راغی، بېرته كېناستم، له خان سره مې وويل:

- طاهرې! ته حرامو ته نه يې جوړه.

يو وار مې په ذهن كې د ملا صېب خبره را وگرځېده، ده هره جومه د جومات په لاودسپېكر كې نصيحت كاوه، زياتره خبرې يې لوڅې وې،

د زنا کيسې يې ډېرې په خوند يادولې. ماشينه يې هم د د خفق او خور
 په اړه ول. ډېر کنه به يې دستې او تړ مشر راوېږي. يا به د ستغونډ
 مياشتني ناروغی په اړه دويمره لوڅ غوږينه چې زه به په گڼه کې نه خپه
 اولادونو شرمېدم. خو کنه کنه به يې نيوې خبرې هم کيسې. پيل به يې
 چې که موڅه وموندل، نو درې څپې تارې کې چې داد چا دي يې
 يې صاحب پيدانه شونو نه ياست ملامت.

خو په ډک بازار کې به مې څنگه تاره کوله! تپل څه ول. چير کبه
 د بوټونو رنگينه او برسونه يې هم رانه وړل.

بېرته مې زړه لږ کرار شو، له خان سره مې وويل:
 - که راغله، نو ور به يې کم، که يې ترک مالوم نه شو. نو نه به ملامت
 ورځ ووته، خدای خدای مې کول چې بنځه رانه شي. په زړوند کې مې
 همدا يوه دعا قبوله شوه، بنځه رانه غله. فکر مې وکړ چې خدای!
 وبخښلې.

مازديگر خوشاله وم، خان او ماشومان مې تر يو څه وخته له بنځختي
 راوتلي گڼل. پيسوته مې په ذهن کې سم حساب وکړ، ډالر مې اوښتې
 کړې. څلور سوه ډالره څه کم ډېرش زره اوښتې راښې. د ماشومتوب
 مکتب جامې، بکسونه، بوټونه... مې نوي ليدل.

د کور په دروازه کې مې لا په اولادونو زېږې وکړ، زوی مې خوشاله و.
 خو لور مې تروه تنده نيولې وه. سپکه مې کړه، ورته ومي ويل چې نو
 څه وکم! زه به په ټول کابل کې د کوم کور دروازه ور نکوم چې هڼی
 اې خلکو، دا پيسې د چا دي؟!

خوشاله وم، له زوی سره مې ژمنه وکړه چې تکه کباب به ورباندې خورم. ده تکه کباب نه و خوړلی، د اخیستلو وس یې نه درلود، لور به مې وبل چې ورور یې ډېر وخت کورس ته نږدې د هوټل د کباب په لوگي کې اړته سپرمې ولاړ وي، د کباب په بوی نه مړېږي.

د بینډیو د پخولو په وخت کې مې نرمه سندره ویله، سندري ته مې موزیک هم جوړ کړ، خمخه مې له دېگ سره لگوله، تنگا یې خدایي بڼه راباندې لگېده. خو د لور غږ یو دم غلې کړم. وبل یې چې په بټوه کې دوه کارتونه دي.

په بېره مې ور وکتل، بټوي یو بل کوچینی جیب هم درلود.

کارتونه مې را واخیستل، یو د بانک کارت و، بل د دفتر.

د دفتر کارت مې واراوه. شاته یې د تلیفون شمېره لیکلې وه.

غلې دېوال ته ور وښوېدم، ولي مې ولگول، زړه مې نا ارامه و، کاشکې

بټوي دا کوچینی جیب نه درلودای، کاشکې کارتونه نه وای، کاشکې

مې لور ږنده.

یو دم غلې شوم، له خان سره مې وویل:

- خدای دې یې نه ږندوي.

بېرته مې خپله خبره ترمیم کړه، کاشکې مې د لور پر سترگو یوه شېبه

تیاره راغلي وای، یوازې یوه لنډه شېبه، دومره چې دا کوچینی جیب

یې نه وای لیدلی.

لور ته مې غوسه راغله، دې باید دا کارتونه نه وای موندلي.

فکر په مخه کړم، د زوی شونډې مې همداسې وچې راته ښکارېدې،
 کباب يې خوب و.
 د لور غم مې واورېد:
 - دهگ وسوځېد.

پزه مې کش کړه، د پيازو د سوځېدو بوی ته.

د ډوډۍ د خوړلو په وخت مې لور را ياده کړه چې ښځې ته بايد تليفون
 وکړم. خو زما زړه نه و، تليفون مې بانه کړ، موږ تليفون نه درلود. لور مې
 راته وويل چې د ښځې به اندېښنه وي، ورور به د گاوندۍ له کوره مبابل
 راوړي.

بله بانه نه راته جوړېده. هېڅ مې ونه ويل، زوی مې ورغی، يو زور مبابل
 يې را وور.

شمېره مې ووهله، تليفون مې غوږ ته ونيو، اه! که ښکې راته ويلي وای
 چې دا نومره په دستگاه کې نشته نو سوجی حلوا مې خيراتوله، خو
 زنگ تېر شو. يو سړی و، خان يې د يوې موسسې د ادارې برخې مشر
 ونبود، لنډې خبرې مې ورسره وکړې، د ورکې بټوې خاونده يې کارمنده
 وه، مننې ته مې پرې نه ښود، ورته ومې ويل چې ښځه دې د بوټونو د
 رنگولو ځای ته راشي.

سهار مې يو بوټ رنگاوه چې ښځه راغله، دعاوې يې کولې، ويل يې
 چې همدا يې د يوې مياشتې تنخواه ده.

ښه شوه، سترگې يې له اوبڼکو ډکې وې، په غېږ کې يې ونيولم، زما د
 چادري پر خيړنه، سپېره خولۍ يې شونډې کېښودې. لاره.

زړه مې بېکون وه وند، یوه شېبه داسې راته واپسېده لکه خدای چې زما
په سر لاس اېښی وی.

دوی ورځې وروسته بیا راغله، د ژوند پوښتنه یې رانه وکړه، هېڅ شکایت
مې نه درلود، خو زما په ستن سوریو سوریو گوتو او خیرنې زړې چادري
د غربت چټکې وهلې.

ښځې رانه وویل چې د تره زوی یې دوچو مېوو د پاکولو یو کوچینی
شرکت لري، که هلته کار غواړې، خبرې به ورسره وکړم.

نور مالومات مې ورنه وغوښتل، په شرکت کې یوازې ښځې وې.
خوښه مې شوه، دوی ورځې وروسته نوي کار ته لارم. په څلورو لوړو
دېوالونو کې کوچینی خلاص ځای و، د اهن چادر چت پر اوسپنیزو
پایو ولاړ و.

په بېره مې پر پلاستيکي فرش ناستې ښځې تر سترگو تېرې کړې، اتو
ښځو وچه مېوه پاکوله.

یوه بوډا وظیفه را وښودله، ما به یوازې له شنو ممیزو سپېره ډکي
ایستل. کېناستم، شاوخوا مې وکتل، دوو ښځو کوټه پراته بادام
ماتول، یوې له ماتو کړېو چهارمغزو تور پوستکي جلا کول، بلې...
بوډا پر پلاستيکي څوکی ناست و، راډیو یې اورېده، کله کله به ولاړ
شو. پر ښځو به راوگرځېد، بېرته به څوکی ته ورغی.
ښځو خړېدلې سرونه کار کاوه.

غرمه مې دودې راوړه، په غاب کې د لوبیا تر دانو خړي اوبه ډېرې وې.

توله ورځ مې يوه خبره ونه كړه. دا نه چې ما څه نه ويل، ډېرې خبرې وې، خو كاريگرو ښځو خوله نه چوله كوله. ماښام كورته لاړم، د ډوډۍ پر وخت به مې كله كله د ښي لاس د دوو گوتو نوكان بې اختياره سره وجنگېدل، له ممپزو د خلو د ايستلو عادت ورسره ته.

بل سهار په سالون كې خندى و، ښځو لاس راكړ، مينه ناكې راته وايستلې، دوى ټوكې سره درلودې، خو د بودا په راتگ سره ټولې غلې شوې.

سات وروسته بودا ور وغوښتم، ورغلم، ويل يې چې د ممپزو په پاكولو كې سوکه يې.

دا ځل مې گوتې تيزې ښورولې، خو د بودا د تندي گونځې لا پسې ننوتې. وروسته راغى، په غوسه و، ويل يې چې درې ورځې دې امتحاني دوره ده، دومره ورو كار، نه كار، زړه ته مې نه لوېږي چې په درد وخورې. غرمه يوې ښځې راته وويل چې د كارخانې مالك ډير وخت په دوبي كې وي، په هفتو هفتو يې نه وينو، ټول واک يې همدې بودا ته ور سپارلى دى.

ماسپښين مې د بودا له غوسې ډكه ناره واورېده. ور ومې كتل، په جگو پښو د ماتو شويو بادامو كوتې ته ناست و، په گوتو كې يې د مات شوي بادام سپينه ټوټه نيولې وه. ده يوې كاريگرې ته غوسه كوله، ويل يې چې د څټك له وارې سره پام كوه، بادام بايد له پوستكې روغ راووخې.

د ښځې سر خورند و، غلې ناسته وه، هېڅ يې هم نه ويل، خو ډنگر لاس يې لړزېده.

بيا ماته راغی، په پاكو ممیزو کې يې توري گوتې ننه ایستې، ډک رغوي ته يې ور پوه کړل، ممیز يې بېرته پر کوټه واچول، ودرېد، خو یو دم بېرته کېناست، یو ممیز يې ور واخیست، خلکی يې پاتې و.

ممیز يې په دوو گوټو کې راته ونيو. ما خلکی ترې وايست، ده خولې ته واچاوه، بې غاښونو وری يې پرې تینگه کړه، له غروره ډکې وړې سترگې يې وځلېدې، دنیا يې فتح کړې وه، خو کور يې ودان، هېڅ يې ونه ويل، لاړ، پر څوکی کېناست.

په درېيمه ورځ له کار سره سمه بلده شوم، بلده له اوله وم، له ممیزو د ډکو ایستل جادو نه و، کوم خاص کمال يې نه درلود، خو اوس مې گوتې تيزې خوځېدلې.

خوشاله وم، غم مې نه درلود، زمور لوی ارمان وچه ډوډی وه. وچه ډوډی را رسېدله، خو کله کله به د بودا روپې خورلم. دی له ما سره سم و، پوهېدم چې د واسطې په خاطر سترگه رانه کوي، خو پر نورو ښځو تېز ورته، ډېر تېز. کله کله به يې له خولې سپکه خبره را ووته.

يوه ورځ د يوې ښځې پښه د اوبو له ډک جگ سره ولگېده، جگ پر کونه را تاو شو، ښځې چټک لاس ور وغځاوه، خو اوبه د شنو ممیزو تر کوتې لاندي وټې.

بودا یو دم پر ښځې منډه ور واخیسته، پورې يې وهله، له خولې يې بې خونده خبره را ووته:

- سمه تکه شنه خره يې!

زړه مې اور واخيست، ښځه مې تر مټ ونيوله، ښځه کېناسته، ژړل يې.

يوه بله ښځه راغله، لاندېه مميز يې لمر ته وايستل.

بل سهار مې زوی ناروغه و، کارته ناوخته ورغلم، بودا راته وويل چې داسې کار، نه کار.

غلي ترې تېره شوم، خو په سبا يې بيا ناوخته شوم. په کوټه سنگي کې کوم چسپکي ماین الوتی و، يو ساعت لاره بنده وه.

بودا ته مې د لارې د بندېدو وويل، خو دی په دوه دوه کېده، ويل يې چې هېڅوک مفته تنخوا نه درکوي.

اه! حوصله ښه ده، خو هر چاته نه. څومره چې به غلي وم، د بودا توهين ډېرېده.

لنډ مې وپوهاوه چې له تنخوا مې دوه ساعته پيسې وگرځوه.

ښځو حيرانې سترگې را واړولې، حيرانې يې پر ځای وه، پوهېدم چې دې سړي ته يوې ښځې هم داسې نېغه خبره نه وه کړې. لارم، د مميزو کوټې ته کېناستم.

کفا راغله، بودا ته مې وکتل، د راډيو چاينلونه يې اړول، يو وار به سندره راغله، بيا به يو چا خبرې کولې، وروسته به يوازې د شارتي غوندي کغ پورته شو.

پوهېدم چې دا د ډېرې غوسې نښه ده. دی به راته، ضرور به راته. د چاينلونو دا ډول اړول طبيعي نه ول.

خبره مې سمه وخته، بودا په جگو پښو راته کهناست، ويې ويل:
 هله نو انور مې نه يې په کار، ورکه شه.
 بيا مې هم حوصله وکړه. له مميزو دکې لپې ته مې ور پوه کړل.
 بودا تر مټ ونيولم، چيغه يې کړه!
 کونه ده که غوړونه؟ نه اورې! تاته وايم.

فکر ته وخت پاتې نه شو، د هغه پر مخ مې ور خپرې کړې، غټه پزه يې
 په پنجه کې راغله، يودم يې چيغې کړې، شا پر تخته ښکته شو، پر تتر
 يې ور کهناستم، مخ ته مې يې سوکان ونيول. ښخې راغلې. په زور يې
 ترې ليرې کړم.

د بودا بخت ښه نه و، غټه پزه يې په سرو وينو کې پټه وه. موږ ناخونگير
 نه درلود.

بودا چټک له سالونه ووت. شېبه وروسته بېرته راغی، له وړو سترگو يې
 اور بادېده، خو څه يې ونه ويل، زور مېايل يې راته ونيو.
 زما واسطه وه، وار له واره د کار د اخلاقو او اصولو په اړه راته وغږېده.
 هڅه يې کوله چې ځان آرام وښيي، خو په غږ کې يې غوسه نه شوای
 پټولی.

لنډ مې ورته وويل چې خدای په امان.
 ټلېفون يې بند کړ، ما هم خپل بکس را واخيست، د بودا په سترگو کې
 غرور پروت و.

دروازې ته لا نه وم رسېدلې چې بودا بيا راپسې راغی. واسطه دا ځل
 نرمه غږېدله، نه پوهېرم، شايد پيدا شوي څلور سوه ډالره به يې سترگو

ته درېدلي ول. له ما يې په کارخانه کې تر مازديگره د پاتې کېدو غښته کوله.

بېرته سالون ته ورغلم، د بودا پر څوکی کېناستم. پښه مې پر پښه واړوله، يو رغوی پاک کړي ممیز مې خولې ته واچول. ښځو په حیرانۍ راته کتل.

بودا راډيو وړ واخيسته، کوڅې ته ووت.

خپه نه وم. دا وار مې لوړه په زړه کې نه راگرځېده. اوس مې نو د بوتونو په گنډو کې وزې وه. مازې دوه تغیره راتلل، اول، له سيوري بېرته لمر ته کېدم، دوهم، سپینو پښو او لاسونو له سره تورېدا رانه غوښته. مهمه نه وه. دا يې تور، ژوند يو رنگ نه و.

يو زوی اخبار مې سترگو ته ونيو.

يو وخت کارېگرې ښځې يودم ودرېدې، شاته مې وکتل، واسطه له يوه درېشي کې سړي سره راغله. سړي ميانه ونه درلوده، غټې رنې سترگې يې وې، لنډه ږيره يې گڼه وه، خود ککړی سپين پوستکی يې، تر تورو کمزورو وېښتو روښانه ښکارېده.

و درېدم. واسطې لاس راگر.

سړي لاس وخواوه، ښځې کېناستې.

بودا دوې پلاستيکي څوکی راوړې. پر يوې يې خپل زور څادر تېر کړ. سړي ماته د کېناستلو بلنه راکړه، زه هم پر خپل ځای کېناستم.

ما دا سړی تر دې دمه نه و ليدلی، خود کارېگرو ښځو ولاړېدا راته ويل چې که وي، که نه وي، همدا د کارخانې مالک دی.

سړي له کاريگرو بنځو په موسکا احوال واخيست. له دوی يې د جوړ
 نا جوړ پوښتنه وکړه، ويې ويل چې له کارونو يې خوشاله دي، وروسته
 يې خپلې ترلې ته وکتل، هغې د سترگو په اشارې زه ور وښودلم.
 سړی ورو وغږېد، ده د کار قوانين او د خپلې کارخانې اصول تشریح
 کړل، ويې ويل چې په دې لسو کلونو کې يې چا په کارخانه کې کوم
 بل يوه ته لاس نه دی ور اچولی، په کار کې هر څه د زغم وړ دي، خو
 توهين او لاس اچول نه مني.

ده اوږدې خبرې وکړې، په تيمت غږ غږېده، په هره خبره کې به يې اغلې
 راته ويل، خو دې احترام خوړلم، ما له دا ډول احترامه ښه خاطرته نه
 دلوده.

په اخبر کې يې راته وويل چې يوې مهمې جلسې ته روان و، خو د
 خپلې ترلې له پاره يې لاره را کږه کړه، ويل يې چې دا موضوع به له
 نږدې وڅېړو.

وروستی خبره يې دا وه چې متاسفه يم، ماته د يوه سپين ږيري وهل
 او توهين د زغم وړ نه دي.

بودا ته مې وکتل، وړې سترگې يې څلېدلې.
 سړی ولاړ شو، خبره خلاصه شوه، مانا نوره نو څه! مخ دې ورک که! خو
 ترلې يې مداخله وکړه، ويې ويل چې د دې خبرې هم بايد واورې.
 سړي ساعت ته وکتل، بېرته کېناست. ماته يې وکتل، ويې وويل:
 څه ويل لرې؟

د غڼې خاله / ناول

ومي ويل:

- نه! مننه!

سړي خپلې ترلې ته وکتل، ماته يې مخ را واراوه.

- دومره خو ويلی شې چې دا سپين پيری دې ولې ووايه.؟! دی دې د

پلار غوندې دی.

ومي ويل:

- ځکه خو مې ووايه!

دواړو يو بل ته وکتل.

ومي ويل:

- سم وايې، دی هم زما د پلار غوندې گنده، مرداره او ناولې خوله لري،

له سپکو سپورو پرته يې بل څه نه دي زده. پلار مې هم په بنڅې لاس

پورته کاوه، دی هم همداسې دی، خو پلار مې ښه و، خپله بنڅه او لور

يې وهله، دی خو پردی بنڅې تر متو نيسي، پورې وهي يې، شنې

خړې يې بولي.

غلې شوم، ناستو کاريگرو ته مې مخ ور واراوه. ومې ويل:

- بد وایم!؟

ټولې غلې وې، وارخطا ښکارېدې.

ومي ويل:

- د اولادونو تشې، ننوتې گېډې يې سترگو ته ولاړې دي، له ډاره څه نه

شي ويلای، هره يوه د ورځې لس څله سېکېري. توهينېري او لاس ور

اچوي.

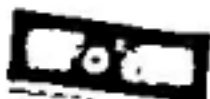

زړوره غم پدم، څه مې له لاسه نه وتل.
ومې ويل:

- تا د کار قانون پوازي له يوې خوا حفظ کړی دی، خو د کار په قانون کې به دا هم ليکلي وي چې هېڅوک د کارپگرو د توهين او تحقير حق نه لري، هېڅوک دوی ته کنځلې نه شي کولای، هېڅوک لاس نه شي ور اچولای، هېڅوک خړې نه شي ورته ويلی....

دوی مې همداسې په حيراني کې پرېښودل، کراهه له کارخانې ووتم. بايد حيران وای، دلته ځينې خبرې له فکر پرته وچې کلکې، هوايي منل شوې دي. که کوم ماشوم پر اوږو در سپور شو او ته يې سوکه له اوږو کښته کړې، نو له هرې خوا به دارې در ولوېږي چې دی خو ماشوم دی، نه به پوهېږي، ته خو پوهېږي. هاا سمه ده، دا يې ماشوم، نه به پوهېږي، يوه احمق به دومره نه وي ور ښودلي چې د بل کړکۍ په ډبرو مه وله، په کوڅه کې د ولاړ موټر رنګ ته مېخ مه نيسه. په سودا پسې له بل تلونکي ماشومه پيسې مه وړه، جنگ مه کوه، د لويانو پښو ته پټاکۍ مه ور اچوه، په کاغذپران پسې پردو کورونو ته مه ور اوږه، د خلکو دروازي مه ور ټکوه، په کوڅه کې روانې نجونې په ډبرو مه وله... ښځو ته دا مه وايه چې خاله! کوم فلمونه دي خوښېږي، سيکس؟ خير، دا يې ماشوم، څه به نه ورته وايي.

که کوم مشر درباندي گرم و، بيا هم ستا مخ تور دی. دی چې هر څه گوي، گوي به يې، حق نه لري چې پورته ورته وگورې، که دې وکتل، يې اده يې. که دی په څلورو روان هم وي، يو فوقعيت لري، مشر دی.

پلار هم همداسي در واخله، که قتل زوی وکر او په بدې کې یې د قاتل زوی د ژوند له پاره لور قرباني کړه، هېڅ خبره نه ده، که یې پیسې درباندي واخيستي او اوها کلن ته یې کینولې، بیا هم پلار نه دی ملامت، له خپل قسمته به یې گڼې. که یې په څوارلس کلنۍ کې په قمار کې وارولې، یوه قمارباز، پودري او شرابي ته یې کینولې، بیا هم پلار د خپل اولاد بد نه غواړي، خیر به دې په همدې کې وي. ان د ورې گیلې حق هم نه لري. ځکه چې پیدا کړې یې یې، دودی یې درکړې.

اه! پېشکه هم خپل پېشونگوري لوري ته نه پرېږدي، ټوله ورځ گرځي، گرځي، گرځي، دومره څه ورته راوړي چې ویې ساتي او له احسان پرته یې لوی کړي.

خو دلته همدا یوه خبره هم بس ده چې پلار پیدا کړې یې، وه بابا، ولې یې پیدا کولم؟! ما خو نه و ورته ویلي چې پیدا مې که، بس، خپله لټي او سختي یې وه، د پینځو روپو کاندې یې وانه خيست، له ښځې سره پرېووت، یوه شېبه کښته پورته شو، وسونگېد، سره ساه یې وایسته، احسان یې پر خپل اولاد واچاوه چې وگوره! په څومره زحمت مې پیدا کړې.

څه! انساني غریزه او حلاله نکاح ده، ټول کال په کال بچي راوړي، یو یې بیا دی، وروسته خو خپل مسولیت وپېژنه، تر هغه پلار خان څار که چې مینه درکړې، خوراک، جامو، صحت، تربیې او درس ته دي پام وکړې، له نورو دي وساتي او خپل مسولیت ومنې. که احسان درباندي

واچوي هم بده نه ده، دليل لري، نور پلرونه د خپلو اولادونو په کيسه کې نه دي، خو دی مسوليت پېژني، پيدا يې کړې، کوڅې ته يې ونه سپارلې، پام درباندي کوي او په سخته کې درسره دی.

خو هغه پلرونه د احترام وړ نه دي چې پيدا دي کړي، خوراک، څښاک، صحت، جامې، تربيه او مکتب دي خدای ته حواله کړي او په ماشومتوب کې دي د قمار په يوه داو کې وروي.

نه هر ماشوم د ترحم وړ دی او نه هم هر مشر په احترام ارزې. نه د هرې مور تر پښو لاندې جنت پروت دی او نه هم هر پلار د دعا وړ.

مور ته همداسې ويل شوي دي، زما هغه ماشوم تر اوسه بد ايسي چې زما د زوی کوناتهو ته يې لاس وړ وړی و.

زه به د هغه مشر او ملا هيڅوخت احترام ونه کړم چې مامور قدوس يې ملايکه گڼله او زه بې عزته ورته ښکارېدم.

زه به هغه پلار ونه بخښم چې د امتحان له پاره مې امادگي نيوله، غوښتل مې چې د پخوا غوندي اول نومره شم، خودی راغی، کتاب او کتابچه يې په لفته ووهل، ويې ويل چې نور دا شيان در ټولوه، په درد دي نه خوري، په قمار کې مې وارولې، خان تيار که، راتلونکې هفته دي واده دی.

څيني قضاوتونه له اوله منل شوي دي، هېچا ته غلط نه ښکاري، ان دومره زړه هم نه لري چې د سم او ناسم په اړه يې فکر وکړي، د کارخانې مشر هم همدا باور درلود، د بې حيثيته بودا حيثيت تاواني شوی و.

بهرته مې لاسونه تور کړل، لمر ته کېناستم. خو د موحیتوب په اوله ورځ لا واسطه ښځه راته ودرېده، خندل یې، ویل یې چې ستا له تگه وروسته مې د تره زوی د بودا په غیاب کې له کارېگرو ښځو سره وغږېد، یوې هم له سړي ښه خوښه نه وهله، د تره زوی مې زاړه سړي ته خواب ورکړ. زه غلې وم، دا زما په زړورتوب مینه وه. اخبر یې وویل چې بهرته به خپل کارته ورځم. خو ما نه منله، په همدې موحیتوب مې اولادونه مړېدای شواي.

دا خفه رانه لاره، خوبله ورځ بیا راغله، دا ځل ډېره ټینګه وه. بل سهار ورغلم، کارېگري ښځې رانه خوشاله وې، دعاوې یې کولې، ویل یې چې د بودا له سپکې خولې دې وژغورلو. غرمې ته واسطه راغله، ویل یې چې د تره د زوی مې خوبښه شوې یې، د بودا پر ځای یې تاته د همدې اتو ښځو مشري در وسپارله. تر مازدېگړه نا ارامه وم، د (خوبښه شوې یې) ټکی همدلته نه خلاصېده، لکې یې درلوده.

بل ماسهبنین بودا راغی، خپله در په دره ورځ یې یاده کړه، په ژړا کې یې راته وویل چې خدای به کوي، ته به کوي. بودا ته مې تمه ورنه کړه، دی نا امېده د باندي ووت. له ښځو سره وغږېدم، زړونه یې د بودا د زړه غوندي ډبرې نه وې، نرم وو، ویل یې چې بودا خپلو زامنو شړلی دی، نه کور لري نه اور. واسطې ته مې تلیفون وکړ، بودا بهرته کارخانې ته راغی. دا ځل کرار و، خوشکې یې نه کولې، خو له ډېر احترامه به یې ستړي وو.

خيني کسان دې په ښو تر هغه نه پوهېږي چې ورته بد نه شي. اول به بدېږي، بيا به ښه ورته ښکاري، بودا ته ښه ښکارېدم، ډېره ښه. وخت ښه تېرېده، ژوند ښه و، کور او کارخانه.

د اولادونو جامې مې نوې وې، دواړه مکتب او کورسونو ته تلل، زوی مې د مازديگر لخوا کلپ ته ته. په کمو مو قناعت کاوه، خوشاله وو. خو يوه شپه تېز باران وورېد، چت سوري شو، زه او اولادونه تر سهاره په جگو پښو ناست وو.

د کور خاوندې د کوټې چت جوړ کړ، خو نم ورک نه شو. ما او اولادونو ته مې د پښو دردونه پيدا شول.

بله چاره نه وه. کډه مو خو کوڅې لاندې يووړه. نوي کور دوې خامې کوټې درلودې، يوه يې لمر ته وه، پر بلې د څنگ د دوه منزله کور سيوري پروت و. خو يوه ښېگنه يې درلوده، بېل کور و، په غټه حويلې کې لمر ته ازاده گرځېدای شوای، خو لنډ وخت وروسته همدا گرځېدا هم راباندې ودرېده، يوه ورځ د څنگ د کور د دوهم منزل پرده وڅوځېده، فکر مې وکړ چې کوم ماشوم دی، خو بل مازيگر مې په نيمکښه پرده کې ډبل برېتونه ولېدل.

ان په خپله حويلې کې به مې هم د جامو د وپړولو پر وخت چادري اغوسته.

ما هېڅ نه و کړي، غلې به خپل کارته تلم، خو په يوه هفته کې ټوله کوڅه خبره وه، ځوانه، جانه ښکلې کونډه يوازې اوسېدله.

کونډه نارینه وو ته تیاره گوله وه. لېدو ته به يې بانې پيدا کولې، خود کوڅې ښځو لمنې رانه ټولولې، دوی ته سمه چټلې ښکارېدم. په دې تنگه اوږده کوڅه کې به د ملا له اذان سره دروازې خلاصې شوې، زیاترو يې اوږدې ږيرې درلودې، ځينو ته د جومات فرش ناولی ښکارېده، جاینمازونه به يې پر اوږو ول، پایڅې به يې تر زنگنونو وړ پورته کړې وې، په یوه او بل انډي به تلل، خوزما د کور تر مخې به ورو شول. لکه په سخوندر چې د غویمې غوا بوی ولگېږې، سپرې به يې وېرې شوې، پزې به يې پورته ونيولې، بوی به يې وکینس، رمبرې به يې کړې، بېرته به يې د خدای کور ته مخه کړه. دوی خدای یوازې په پورته کړیو پایڅو کې لید.

خبرېدم، رنگارنگ خبرې راتلې، زیاترو يې د امریکایانو په دفترونو کې لوڅه لپره لیدم. دوی ته هغه ښځې له دین او حیثيته وتلې ښکارېدې چې له کوره به ټوله ورځ ورکې وې.

یوه ورځ یوه زړه گاوندی راباندې مهربانه شوه، چټلې يې وزغمله، راغله، ما له چایو ډکه پیاله ورته کېښوده، دې د زنا گناوې را یادې کړې، لوڅه يې د دوزخ په سرو لمبو کې ودرولم.

باک نه راته، دا يې د دوی په خبره په سرو لمبو کې ولاړه، نو څه؟! زه په دې دنیا کې لا سوځېدلې وم، ما باید د خپلو اولادونو له پاره دا خبرې منلې وای.

خود دې تنگو او چټلو کوڅو اوسېدونکي د همدې کوڅو غونډې چټل ول. کار ته د تلو په وخت به مې سمې کنځلې اوږېدلې، د دوکان تر

مخې ناستو سپين زيرو او خوانانو فاحشه بللم، وروسته نېغ راته ودرېدل، ويل يې چې هله نو! بار او بستړه دې تره، ورکه شه، زموږ خوانان مه بې لارې کوه.

ولې به مې بې لارې کول؟! نه پوهېدم، ما خو چاته نه و ويلې چې راشه، راسره پرېوزه. دوی به سهار او مازديگر زما د کور تر مخې ولاړ ول. سترگې به يې نه رانه اړولې، ان زما زړې، سپېرې چادري ته به يې هم د مخې لمنې پورته راختلې وې.

زه په دې سپينو پاکو او سپېڅلو خلکو کې تور داغ وم.

بله ورځ د جومات ملا راغی، ده تر اخيره راته ونه کتل، سترگې يې ټيټې وې، زما پټ مخ ته کتلو هم گناه درلوده، ده په ډېر احترام له ما د کور د پرېښودلو غوښتنه وکړه. ورته ومې ويل چې سمه ده، خم، خو ما دلته د يوې مياشتې پېشکې کرایه ورکړې ده.

په سبا يې تر يوې مياشتې ډيره کرایه راته ټوله شوه، چټلې بايد دا مقدس ځای پرېښی وای.

يوه هفته به هر مازديگر د خوشال خان په کوڅو کې گرځېدم. تمه مې وخته، دلته د کور کرایې ډالر غوښتل.

نه کېده، بېرته تنگو کوڅو ته ورغلم، کورونه ول، خو گد، اخير مې يو ارزانه کور وموند. کور نه و، د موټر له گراجې يې يوه تنگه کوټه او تشناب جوړ کړي وو، خو ښېگنه يې دا وه چې سرک ته نږدې و، د مقدسو خلکو نه راپام کېدل. لنډه به سرک ته ور وخته، موټر ته به مې لاس

ورکړ.

د غنې خاله / ناول

مور درې کاله په همدې يوه کوټه کې تېر کړل. نه مو په چا کار درلود او نه چا کار راسره لاره. شناخت ښه و، پام مې غلطېده، زړه مې تشېده، سترېا مې وټه، خو ماته يې ستونزې پيدا کولې. ان په دې موده کې د څنگ گاونډي ته هم ور نه غلم، له خلکو سره په فاصله کې مې خپل خیر ليد.

يو ځل مې لېور له موټره وليد، د چادري وړو سوريو ته مې هم لاس ونيو.

زما ټول ژوند زما اولادونه ول.

اولادونو ته مې يو مستعمل تلویزیون واخيست، لور به مې د ورځې يو ساعت ډرامه ليدله.

ماخستن به مو تر خبرو خندا ډېره وه، خو وروسته مې لور يودم خوابدې شوه. ډېره خوابدې.

غلې وه، زما هرې پوښتنې ته به يې لنډ ځوابونه راکول (هو) يا (نه). کتاب به يې مخې ته پروت و، خو دې به دېوال ته کتل، له دودې ژر ولاړېده.

په لنډه موده کې يې رنگ ژېر شو، سترگې پکې را وختې، وچه کلکه شوه، کله کله به يې ژړل.

ډاکټر ته مې وروستله، اوږده نسخه يې ورته وليکله، ويل يې چې نجلی ژور خفگان لري.

له لور سره کښاستم، خبرې مې ورسره وکړې، ورته ومې وبل چې څه غم لري! وايه، څه غواړي؟ خان به گرو کم، تا ته به ستا د خوښې شي واخه.

دې يوازې راته کتل.

اولادونو مې هېڅ خبره نه راته پتوله، همداسې مې عادت کړې ول. دوی هم کومه بله چاره نه درلوده، له ما پرته يې بل څوک نه درلودل، هم يې مور وم او هم پلار، زړونه به يې ماته تشول، خو دا ځل نجلی غلې وه، ډېره غلې. ورته ټينگه شوم، ويې ويل چې هېڅ خبره هم نه شه.

خبره وه، حتما وه، خفگان بې دليله نه وي، خامخا دليل لري، خو لور مې دليل نه وايه.

يو مازديگر مې ورته وويل چې خامخا به راته وايي، دا غلې وه، خو ما په کړاره نه پرېښوده، د دې خبرې مالومول مهم ول، يودم غوسه ورغله، پزې بې وهلم. تشناب ته ننوته، ور يې وتاړه.

ادا! ما تر دې دمه له اولادونو ترڅه خبره هم نه وه اورېدلې.

چورت يووړم، دې کوم مشکل درلود؟ نه پوهېدم. په غربت کې مې د اولادونو جامې نوې وې، خوږه ورسره غږېدم، مکتب ته به دواړو يو يو لسگون ووړ، زوی مې کلپ ته تلو، په دوو هفتو کې مې خامخا دواړو نه يو يو خوراک تکه کباب اخيست.

دلور خفگان تاثير راباندې وکړ، گوټې مې ورو شوې، په بسته وزخ کې مې چارک معيز نه پاکول، خود خوشکې څوک نه ول. بودا به يوازې

راته خندل. يوه ورځ يې سپېلني راته ودودول، ويل يې چې بدې

سترگې به در واوړي، په کار کې ډېره تېزه يې.

نجلی مې بيا ډاکټر ته ور وسته، نسخه يې بدله کړه، خو ويې ويل چې

دا د دوا کار نه دی، د خفگان علت به پيدا کوي، علت به له ميند

وړي.

کوم علت؟ نه را مالومېده.

يوه شپه مې د لور خندا واورېده، په خوب کې يې خبرې کولې:

- رامينه! مه! ايسکريم دې راباندې چپه کړ.

زړه مې اور واخيست، اول مې د نجلی اوړې وڅوڅولې، بيا مې گروپ

ولگاوه، نجلی په ځای کې ناسته وه، حيران يې راته کتل.

په ولاړو مې وويل:

- رامین څوک دی؟!

د نجلی سترگې ردې راوختې. سر يې وڅرېد.

مخامخ ورته کېناستم، ومې ويل:

- زما ځواب دې رانه کړ.

نجلی غلې وه.

ومې ويل:

- په خوب کې دې رامین ياداوه.

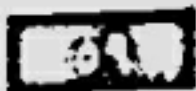
سر يې پورته نه کړ.

يودم مې تر څنو ونيوله، نجلی چپې کړې، زوی مې په خپل ځای کې

کېناست، په خوبولو سترگو کې يې حيراني راگرځېده.

د غښې خاله / ناول

يو وخت مې پام شو، د لاس پر ورغوي مې وينه پرته وه.
 دېوال ته ور وښويېدم، همالته کېناستم. پرتهې نجلۍ ته مې وکتل، پزه
 يې وښې وه.
 يودم مې وزړل.
 زوی مې راغی، زما پر اوږه يې لاس کېنود.
 ورو يې وويل:
 - ادي! څه خبره ده؟

گروپ مې مړ کړ، په کمپله کې ننوتم، تر دېره خوب نه راته. يو وخت
 مې سترگې رنې کړې، لمر د کوتې له کوچينې کړکۍ را لوېدلې و.
 دېوال نه مې وکتل، د اولادونو د مکتب جامې نه وې.
 ټوک ټوک وم، هومره هم نه. کار ته تلای شوای، خو پښې مې نه تلې.
 غرمه مې اولادونه راغلل، لور ته مې هېڅ ونه ويل، ښه نه و، زوی مې
 خړېده، خړه مې مازديگر ته وساتله.
 مازديگر مې زوی کلپ ته لاړ. له لور سره کېناستم، د رامین پوښتنه مې
 ترې وکړه، سر يې خوړند و، خوله يې په امبور نه خلاصېده.
 د لور نسخه مې را واخيسته، سرک ته ووتم، ما ميايل نه درلود، د يوه
 دوکاندار له ميايله مې ډاکټر ته تليفون وکړ، د ډاکټر په ياد نه وم، سم
 يې ويل. يوازې زما لور خو نه وه، د ورځې دېر ناروغان ورتلل. ورته ومې
 ويل چې لور مې دوه ځله دروسته، اوس يې د خفگان علت مالوم شو،
 نجلۍ مينه راته ښکاري. ډاکټر لند راته وويل چې مينه زور خفگان
 لري، له غوسې کار مه اخله. دا ستونزه په کراره حل که.

بهرته کور ته راغلم، تلویزیون لگېدلی و، خو نجلۍ دېوال ته کتل. بیا مې خبرې ورسره وکړې، ومې ویل چې ته لا تر اوسه په لسم صنف کې یې، وړه یې، دا خبرې دي له درس او ژونده باسي. دې یوازې را وکتل. غټې سترگې یې له اوبنکو ډکې وې، بهرته یې سر وخرېد.

زړه مې اور واخیست، خو بله خبره مې ونه کړه، پوهېدم چې دا د کرارې کار دی.

ورځې تېرې شوې، نجلۍ ونه خندل. یو ماښام یې ژړل. ما مینه نه پېژندله، د مینتوب وخت مې ونه موند، په کوچنیتوب کې واده شوم، ځکه په مینه نه پوهېدم، درد یې نه و راما لوم، اوس مې دا درد په خپله لور کې لید.

تر څنگ یې کېناستم، کراره مې را ښکته کړه، نجلۍ زما پر اوږه سر ولگاوه. ژړا یې تېزه شوه، په ژړا کې یې وویل:
- ادې! زه یې هم خدایکه غواړم، خو نه کېږي، رامین له هېرېدو وتلی دی.

د هغې په گڼو وېښتو کې مې گوټې تېرې کړې، ومې ویل:
- رامین څه کاره دی؟
غریو واخیسته:

- انجنیري وایي.
څنگه مو سره وپېژندل؟
نجلۍ غلې وه.

پوښتنه مې تکرار کړه:
څنگه مو سره وپېژندل؟

نجلی وویل:

- یو سهار مکتب ته تلم، له شا یې راپسې غږ کړل، ویل یې چې قلم
درنه ولوېد.

سم یې ویل، بکس مې سوری و.

بل سهار مې بیا ولید، کتابونه یې په لاس کې وو. دواړه یوه تونس ته ور
وختو. زما کرایه یې ورکړه، خو تر اخیړه یې راته ونه کتل.

بیا مې ونه لید، خو یو سهار مکتب ته تلم چې یو موټر راته ودرېد، ور
ومې کتل، هماغه هلک و، ویل یې چې هسې مو هم لاره یوه ده، که
دې زړه وي، شاته کېنه.

منه مې ترې وکړه، موټر ته ور ونه ختم. ده هېڅ ونه ویل، روان شو. خو
واړې مې بیا تر څنگ تېر شو، راکتل به یې هم نه، خو یوه ورځ په خپله
ورته ودرېدم، خدای خسر چې ولی! نه پوهېدم، خو زړه مې درېدا
غوښته، پښې مې نه راسره تلې. ودرېدم. یو وخت د موټر د شا په سېټ
کې ناسته وم. ده یوه خبره هم ونه کړه، مکتب ته نږدې له موټره کېنه
شوم.

وروسته به په خپله ورته ماتله وم، په کوم سهار چې به رانه غی، ټوله
ورځ به مې پر سر درد و، خو ښه و، رامین دېره غیرحاضري نه کوله،
موټر به راته ودرېد، د شا سېټ ته به ور پورته شوم.

د غنې خاله / ناول

١٠٠

رامین به ډېر وخت غلی و. خو کله کله به یې د موټرو بیرومار زړه خړ
شکایت به یې کاوه. له ده مې هېڅوخت یې باک نه اوسه
وروسته د غرمې له خوا هم ورسره رانلم. دواړه تقریبا په یوه وخت
رخصتېدو. یا به دی رانه ماته و یا زه.

نجلی غلی شوه. ومې وبل:

- نور؟

- هېڅ! همدا!

- بل څای نه یې ورسره تللي؟

خدا بزرده د نجلی په ډنگر مخ کې سرخې له کومه شوه. ورو یې وبل:

- دوه ځله یې ایسکریم راباندې وحوړل.

ومې وبل:

- هلک هم درباندي مین دی؟

غلی وه.

فکر مې وکړ، دا خبره باید یو طرفه شوې وای. نجلی ته مې ووبل چې
غواړم هلک ووینم.

دا وار خطا شوه. خو ما له دې ځوان سره غمېدا غوښته.

دوې ورځې وروسته مې لور د هلک نومره راوړه. زنگ مې ورنه ووايه.
هلک زړور و. فاضل بېک ته مې را وغوښت. فاضل بېک د کمپنۍ او
کونه سنگي په منځ کې دی. د غزني د موټرو اډه بیه ادرس و. نه یې
غندلوته.

د غښې حاله / ناول

له لور سره ورغلم. لور مې یوه سپینه زړه کړولا را ونښوده. تر لور مې
ځامونه ګرندی کړل، د موټر بنده ښښه مې وټکوله.

یوه ښکلې ځوان ښښه ټیټه کړه، ورو یې ووبل:

- معاف که! ما مې پیسې نه شته.

نه و ملامت، ما لا خپله چادري نه وه نوې کړې، د چادري د نوې کېدو

وس مې درلود، خو زړه چادري راته ښه وه، همدې خبرې، زړې ټوټې

له مردارو سترگو ساتلم.

ځوان بوندم دروازه خلاصه کړه، بخښنه یې وغوښته، ده زما تر څنگ زما

واړه لور لیدلې وه.

ځوان اوږدې ښورې سترګې درلودې، د مخ سپین پوستګی یې صاف

و. د تورو وپښتو څوکې یې پر وروڅو پرتې وې. غاړه یې په برگ دسمال

کې پټه وه.

له سلام وروسته یې په ډېر احترام له مور هبله وکړه چې دلته د سړک

سردی، موټر ډېر تېرېږي، د خبرو له پاره به کوم مناسب ځای ته لاړ

شو، خو ما هماغه ځای ښه ومانه.

همالته مې په ولاړو د ده د کورنۍ په اړه مالومات ترې وغوښتل. وېې

ویل چې په کور کې دوه وروڼه یو، کور یې خپل دی، مور یې دا ډېر

وخت ناروغه ده، له ځایه نه شي پورته کېدای. پلار یې په ده افغانانو

کې دوکان لري...

دوهمه خبره مې له لور سره د واده په اړه وه:

- زما له لور سره واده کوې؟

د غڼې خاله / ناول

زړور يې راته وويل:

- هو.

- خوزه شرطونه لرم.

- ښځ يې راته وکتل.

ومي ويل:

- لور مې بېل کور غواړي.

ويې خندل:

- اسانه دی.

- نو ته دومره پيسې لرې؟

- پيدا کوم يې.

- له کومه؟

- خدای لوی دی.

د خدای په لوبې کې نو ما هم شک نه درلود، خو خواب يې قانع نه

کړم، خدای کور نه ورته جوړاوه.

بله پوښتنه مې وکړه:

- له خپلې کورنۍ به بېلېږي.

- پوهېږم، بېل کور يانې له کورنۍ بېلېدا.

ومي ويل:

- زما لور دومره درباندي گرانه ده؟

- د هغې له پاره مرگ منم.

- رښتيا؟

ويې خندل:

- نو ته يې نه منې؟

ومي ويل:

- د غاړې دسمال دې راكوي شې؟!!

هلك په حيراني راته كتل.

ومي ويل:

- د غاړې دسمال!

هلك دسمال راته ونو. شاته يې ودرېدم، سترگې مې ور وتړلې.

لور مې وازه خوله نولې وه.

ومي ويل:

- كه تر دې سړك په منډه واوښتې نو لور مې ستا شوه، اوس، همدا

گرې. تر لاس يې نيسه، خه!

خوان ولاړ و.

ومي ويل:

- سل په سلو كې نه مړې، پنځوس فيصده د ژوندي پاتې كېدو چانس

لرې، لور مې په پينځوس فيصده چانس نه ارزې؟!!

هلك يو دم دسمال له سترگو ليرې كړ، له خولې يې لاړې باد شوې:

- ته لېونې يې، وژنې مې!

په مونږ كې كيناست، تور تايرونه وكفېدل. د راپر سوځېدلي بوي مې

سپرمو ته راغی.

د غڼې خاله / ناول

لور مې يودم وژړل. همالته د سرک پر غاړه پر سيمتي جدول کېناسته.
 په ژړا کې يې وويل:
 - تا د ملنډو له پاره راغوبستی و!
 ومې ويل:

- نه، خوده ويل چې ستا له پاره تر ژوند تېر دی.
 - دا ملنډې نه وې، نوڅه وې! کوم څوک به هم په دې تېزو موټرو کې
 پتې سترگې تر سرک تېر شي!
 تر څنگ يې کېناستم، ومې ويل:
 - دا هلک ماته په واک ښکاره نه شو.
 لور مې راته و هم نه کتل.
 ومې ويل:

- دا هلک دې بدبخته کوي، په اول ځل مې ليد، خو له يوې پردې
 ښځې سره زړور غږېده. داسې راته واپسېد لکه له ډېرو ښځو سره چې
 غږېدلې وې.
 لور مې دا ځل نېغ راته وکتل، په سترگو کې يې له ما کرکه پرته وه.
 ومې ويل:

- بله خبره! دی ستا له پاره تر خپلې کورنۍ او ناروغې، شلې مور تېر و،
 چا چې مور او کورنۍ درته پرېښوده، يوه ورځ تا هم د کوم بل له پاره
 پرېږدي. په داسې خلکو له حده ډېر باور، له حده ډېر تاوان لري.
 نجلی غلې وه.

د غنې خاله / ناول

ومي ويل:

- نور به له دې هلک سره نه وينې.

خه يې ونه ويل.

چيغه مې کړه!

- پوه شوې؟!!

نېغ يې را وکتل. په لنډو سترگو کې يې بغاوت پروت و.

ومي ويل:

- سمه ده.

په چادري کې مې غبرگ لاسونه ننه ايستل، د چادري خولې مې تر سر پورته کړه، په هوا کې مې وگرځوله، د چادري واړه سوري مې شاته کړل. هېڅ مې هم نه ليدل. يودم مې پر سرک منډه ور واخيسته، کغ شو، پرله پسې تېره هارنونه راغلل، نورې کفاوې مې واورېدې، کنځلې او هارنونه سره گډ ول.

يو وخت يو چا تر مټ ونيولم، د لور ژړا مې واورېده، بېرته يې شاته بوتلم. چادري مې پورته کړه، د سرک په مينځ کې څو موټر کاره ولاړ ول، د يوه مخه بېرته د کمپنۍ خواته تاو شوې وه.

موټروانان ډونگېدل. نارې يې وهلې، ديوه چيغې تر ټولو تيرې وې، ويل يې چې دې لېونۍ ته ځنځيرونه واخلي، کلکه يې تړئ.

لور مې ژړل.

ورو مې وويل:

- يو به غواړې! يا مور، يا رامين.

د غښې خاله / ناول

لور مې چېغې وهلې، له رامینه تېره وه.

ورځې ووتې، د رامین په اړه نه ما څه وویل او نه هم نجلی، خودار پخوا غوندې خفه وه. نه یې خوب درلود او نه خوراک، پوهېدم چې رامین یې له زړه نه وځي.

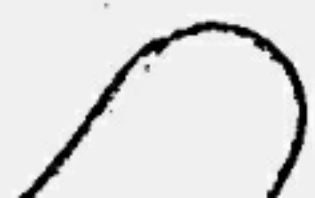
زه به کار ته تلم، ټوله ورځ به ورکه وم، ماښام به مې له کوټې سنگي د ډېگ سودا راسره راوړه، دودۍ به مو وخوره، ټول به غلې پرېوتو. لور مې په څلور نیم میاشتنی امتحانونو کې په دوو مضمونونو کې پاتې وه.

ورباندي غوسه نه شوم، دومره مې ورته وویل چې عاقله او بالغه یې، تصمیم دې خپل دی. که له رامین سره واده کوې، په مخه دې ښه. دې وژړل، خو ما اوبنکه هم تویه نه کړه. که انسان وای او زه یې خپل خان گنلای، نوزه به یې درک کړې وای، زما سختې، لوړې، تندې او له دوی سره خواري به یې سترگو ته درېدلې وه، که نه وه، نو نه به وه. څه مې کوله. د هغه چا دنیا اوسه چې ته یې دنیا یې. زه اوس د دې دنیا نه وم، خپل ژوند یې و، نور له ډېرو نصیحتونو کانگې راتلې. یوه ورځ د کارخانې بودا راته وویل چې رییس غوښتې یې!

اه! دا یې لابل غم.

مجبوره وم، ادرس مې ترې واخیست.

دومره پوهېدم چې د کارخانې مالک یوه بله کارخانه هم لري، خو ما تر دې دمه نه وه لیدلې.

د غښي خاله / ناول

ورغلم. کارخانې په عمر پوخ خوکیدار درلود. خو دروازه یوې زړې ښځې راته خلاصه کړه.

د لویې تکې ښځې حوښی په سر کې دوه منزله ښایسته تعمیر ولاړ و. ورننوتم. په یوه لوی سالون کې د یوه اوږده میز دواړو خواوو ته ښځې ناستې وې. ټولو سپینې چېنې. لد شنه تېکړې او ښځې دستکښې لرلې. دوی پاکه کړې وچه مېوه په وړو پلاستيکونو کې اچوله.

زړه ښځه پورته وخته، زه همالته مانله شوم. ښځو خپل کار کاوه، ټولې غلې وې. یوې بلې خواته یې نه کتل. یوازې د پلاستيکونو کرپا اورېدل کېدله.

په پلاستيکونو کې اچول شوې مېوه یوه لوی ماشن ته ورتله. هلته کارتن کېدله.

زړې ښځې راغږ کړل. پورته ور وختم. یوه دروازه یې راته خلاصه کړه. رییس مې له بودا سره له دعویې را وروسته نه و لیدلی.

ده توره درېښې اغوستې وه، گوټې یې د کمپیوټر په کېوډ چټکې خوځېدلې.

مانه یې وکټل، ودرېد.

زړې ښځې دروازه پورې کړه. په خپله مخه لاړه.

سړي وځنډل، له ما یې پر یسته څوکی د کېناستلو غوښتنه وکړه.

اه، دې خندا او دې یواځېتوب خورلم.

چاره نه وه. څوکی ته ورغلم.

ده خپل ځای پرېښود، مانه مخامخ نږدې کېناست.

اول يې د کورنۍ د جوړ نا جوړ پوښتنه رانه وکړه، لند خواب مې ورکړ
 وروسته يې د کارخانې احوال رانه واخيست، بيا يې بوډا مينځ ته را
 واچاوه، خو ټوکې يې وکړې، ټکي خندا يې نه درلوده، خو په ټوکو کې
 مې بوډا ته سپکاوي حس نه کړ. ده خندل، خو زه غلې وم. د ده بې
 ډوله اوږدې خولې، خندا او ټوکو خوړلم.

اخير يې راته وويل چې په همدې شرکت کې يې يوې کاريگرې کار
 پرېښود، ته مې ښه وگڼلې، دا کار يو څه پام او چالاکې غواړي، که دې
 خوښه وي له دې وروسته به دلته راځي.
 څه به مې ورته ويل، له مجبوريته مې هم خوښه وه.
 ده چای را وغوښت، خو ما مننه ترې وکړه.
 سبا نوي ځای ته ورغلم.

مشر له خپله دفتره را کښته شو، نورو کاريگرو ته يې ور معرفي کړم، يوې
 چاغې ښځې ته يې وويل چې ماته زما وظيفه را وښيي.
 دی بېرته دفتر ته وخوت. دفتر يې غټه ښيښه درلوده، په ناستو
 مالومېده، ښيښه د سالون خواته پرې وه.

ښځې سپينه چپنه، دستکشې او شين لند ټيکري را کړ، دلته همدا
 لباس جبري و، وروسته يې کارتنونو ته وروستم. وبې ويل چې دا مېوه
 دوبي او هندوستان ته ځي، هغه کارتنونه ترې بېل که چې لېبلونه يې
 کاږه لگېدلي وي.

کار اسانه و، پینځه، پینځه نیم سوه کارتنه مې ولیدل، یوازې پینځه کارتنه مې بېل کېښودل. چاغې ښځې ته ورغلم، وېې خندل، بېرته یې کارتنونو ته ور ولېولم، ویل یې چې په دې کار کې دقت مهم دی.

تر غرمې مې دوه څله سره واړول، بل کارتن مې ونه موند. ما هم څه ونه ویل، پاتې ورځ بېکاره وم. سبا یې هم د تېرې ورځې تکرار و. له بندلونو مې تر لسو کم کارتنونه بېل کړل.

بله ورځ مې زړه تنگ شو، چاغې سرگاریگرې ته ورغلم، هغې رایاده کړه چې دمگړی خور بیس همدا وظیفه در سپارلې ده.

بل سهار په خپله راغله، راته وېې ویل چې د بېکاری پر وخت به پر نورو ښخو راگرځې، د مېوې تلل او په پلاستيکي خلتو کې به یې اچول زده کوي.

هماغسې مې کول، تر غرمې به کارتنونو ته ناسته وم. پاتې ورځ به پر ښخو راگرځېدم.

له دې شرکت به د ورځې پینځه سوه ډک کارتنه وتل. مشر به هر سهار راغی، په سالون کې به یې له ټولو سره لنډه عمومي سترې مشې وکړه، پورته به وخوت.

په ده پسې مې پام و، هېڅوخت به یې له ښینې لاندې نه راکتل. ټوله ورځ به یې کمپیوټر ته وچې سترگې نیولې وې.

ده په هېچا کار نه درلود، خو کله کله به یې یوه کاریگره پورته ور وغوښته، غم دا و چې شعبي ته د کاریگرې له ورتگ سره به دی هم له ښینې پورته شو، دواړه به نه ښکارېدل.

یوه ورځ یې زه هم ور وبللم. زړه مې پښو ته راغی، د شعبي د وړه له خلاصېدو سره له خپل ځایه را پورته شو، مخامخ راته کېناست.

وار له واره په تجارت کې د بهرنیانو د اصولو په اړه وغږېد، ویې ویل چې بهرنیان ډیرو وړو خبرو ته هم پام کوي، کوچینی غلطي نه مني. له ایمیلونو به یې پزې ته راشي.

ده کابو پینځه دقیقې خبرې وکړې، بیا یې په ډېر احترام کمپیوټر ته ور وبللم، یو ایمیل یې خلاص کړ، په عکس کې د دوو کارتنونو لېلونو کاره راغلي ول.

مشر ووېل چې دی په دوبي کې له یوه شرکت سره قرار داد لري، همدا مېوه له هغه ځایه اروپاه ته لېري. همدا ایمیل د دوبي شرکت ورته رالېږلی، دوی ته وړه تېروتنه هم د منلو وړ نه ده.

زه وارخطا وم، خو بڅښنه ده رانه وغوښته. خپل ځان یې ملامت باله. ویل یې چې مور باید په اولو کې سمه پوه کړې وای. دې انسانیت یې خوړلم.

ده سرکار یگره را وغوښته، له هغې سره لنډ وغږېد، له چاغې ښځې سره لاندې کښته شوم. یو ساعت یې د لېلونو او کارتنونو په اړه خبرې رانه وکړې.

له هغه وروسته به مې هغه کارتن هم بېل اېښوده چې مازې تور خال به یې درلود.

یو سهار بیروبار و، کار ته ناوخته ورسېدم. وارخطا وم، خو هېچا هم څه ونه ویل. سرکار یگرې یوازې ساعت ته وکتل.

وېوېډم چې دلته نېغه خبره نه شته، هر څه په رمازه دي.
 په لاره باور نه و، له هغه وروسته به له کوره نیم ساعت وخته وتم. په
 کارخانه کې به یوازې زړه بنځه وه.

له دې سره به په چمن کې کېناستم، بنځې ډیرې خبرې کولې. زړه
 یې شین و، دې هېڅوک نه لرل. کلونه مخکې یې ټوله کورنۍ د هلمند
 په گرمسیر کې واده ته تل، موټر پر بڼ ختلی و، هېڅوک نه ول ور پاتې.
 دې کارپگرو ته دېگ کاوه، د تعمیر صفایي هم ور په غاړه وه، په همدې
 شرکت کې اوسېدله.

بودی له خبرو نه سترې کېده، په دېرشو دقیقو کې به یې دېرش کیسې
 را واخیستې، خبرو یې تسلسل نه درلود، د یوې کیسې په مینځ کې به
 بلې کیسې ته لاره، اصلي خبره به هېره شوه.

د دې ډیرې کیسې پخوانۍ وې، د ژوند کیسې، د لمسیانو د خندا
 کیسې، د نیکمرغۍ د ورځو کیسې.
 کله به یې یو دم وژړل.

بوه ورځ یوې کاریگرې راته وویل چې له بودی سره ډېره مه کېنه، هغې
 بڼه ورځ نه ده لیدلې، خوشاله خبره به ترې وانه ورې، خو ما له اوله
 خوشاله خبره نه وه اورېدلې، باک نه راته.

یو وخت مې احساس وکړ چې پر بودی گرانه شوې یم. یا به ما
 همداسې فکر کاوه. دا به تیاره په چمن کې راته ناسته وه. د خپلو خبرو
 د اورېدو له پاره یې بل څوک نه لرل.

وروسته چې به ورغلم، چای به تیار دم و.

د غني خاله / ناول

بودی دېره په جزیاتو غږېده، ان د دېگ پخولو ته به یې هم اړېد
مقدمه جوړه کړه، خبره به د سودا اخیستو ته لاړه، ویل به یې چې د
کچالو د اخیستلو په وخت یې څنگه خراب کچالو له تلې لیرې کړل.
دې دیرې خبرې به تکراري وې، خو ما به غوږ ورته نیولی و. دا خپه زه
مې نور نه شوای خپه کولای.

دې به کله وخنډل، کله به یې په خندا کې وژړل، کله به یې خنا
او ژړا رانه غلطه شوه، په دواړو حالاتو کې به یې سترگې له اوبښکو ډکې
وې، نه را مالومېده چې اوس خاندې که ژاړي، خو نوره ورځ به غلې
وه. په هېچا یې کار نه درلود، خپل کار یې کاوه.

دې به د ټولې ورځې خبرې بل سهار ته ساتلې وې، له ټولو کارپوښو یې
ښه خوله وهله، ورباندې گراني وې، خو چاغه سرکارپوښه یې نه
خوښېده، ویل یې چې دېر وخت مې په غوږ وهي، کله د دېگ مالګه
دېره ورته ښکاره شي او کله لږ غوږ کتڅ هم خوند نه ورکوي.

په دې خبره مې له سرکارپوښې ورت وشو، غریبگی هېڅ هم نه و راته
ویلي، راسره ښه وه، خو د دې په لېدو به ماته خپل لېور سترگو ته
ودرېد.

زه مې په تنګ و، کور کار او په کور کې هم د لور تریو تندي.
زه په کارخانه کې هم غلې وم، د کار په وخت کې به نورو هم څه نه
ویل، همدا اصول و، که اصول هم نه وای، خبرو ته وخت نه پیدا کېده،
دلته به له وچې میوې او کارتونو سترگې نه اوبښتې، خبرې به څنگه
کېدې.

خو غرمه مو د لمانځه او دودۍ له پاره يو ساعت وخت درلود، دودۍ ته به طعامخانې ته ورتلو، نورو ښځو به سره خندل، خبرې به يې کولې، خوزه به کونج ته غلې ناسته وم.

دوى به زياتره د نويو جامو په مود، رنگونو او ډيزاين غږېدلې، يا به يې د ښه دېگ د رازونو كيسې کولې. په کومه شپه چې به کومه ښځه د هوټل واده ته تللې وه، نو بله غرمه به يې ناوې او زوم ټکي په ټکي تشریح کړل، ان د قد اندازې به يې هم اخيستې وې، يو کتاب خبرې به يې يوازې په دې اړه وکړې چې ناوې او زوم څه ډول ارايش کړي و، د اهسته برو سندرې ته څنگه راغلل او څنگه يې په نخا کې د يو بل تر ملاوو لاسونه تاو کړي وو. ان د ناوې بانه به يې هم گڼلې ول.

خوزه به غلې وم، دا نه چې خبرې مې نه وې زده، زده مې وې، خو ما د دوى غوندې ژوند نه درلود، نه مې د منتو د پخولو وس و، نه واده ته تللې وم او نه مې په مود برابر نوى کميس درلود.

يوازې د غم خبرې وې، د غم خبرو ته نو چا غور نه نيو.

دوى هم ښې وې، زما له زړې چادري او تريو تندي پوهېدلې وې چې خوشاله ورځ مې نه ده ليدلې، ولې يې ځانونه خفه کول، زه به تر ټولو گوښه ځاي کېناستم.

په طعام خانه کې اته مېزه ول، هر مېز دوى څوکى درلودې، د راز او نياز ملگرې به مخامخ سره کېناستي، خبرې به يې کولې، په خدا کې يې د کاچوغو ټکا نه اورېدل کېدله.

وروسته مې يوه ملگرې ومونده، ليلما نومېده.

د غڼې خاله / ناول

لیلما یوه ورځ خفه وه، ډیره خفه، نورو خندل، خو ما دې ته کتل سترگې یې له اوبنکو ډکې وې، یو دم ولاړه شوه، ډک قاب یې پرېښود. د باندې ووته.

شبهه وروسته تشاب ته لارم، دلته په یوه لویه کوټه کې شپږ تشابونه ول. لیلما اودس کاوه، ور ومې کتل، مخ یې وچ و، خو دې په خپلو پسر اوبه تېرولې، وپوهېدم چې په حال نه ده، خو کار مې ورباندې ونه لایږ. څه مې کوله، ته به یې اوداسه ته متوجه کوې، دوی به درته وایې چې ستا یې څه.

د دې خپله ورپام شول، اودس یې له سره وکړ.

موږ د لمانځه له پاره مشخص ځای نه درلود، ځینې به په طعامخانه کې درېدلې، ځینې به لمر ته وتې.

ما هم په چمن کې لیلما ته نږدې جاينماز را ته هوار کړ. یو وخت مې نری ژړا واورېده، لیلما لاسونه پورته نیولي و، په دعا کې یې د زوی صحت غوښت.

را ومې غږوله، زوی یې هره میاشت ډاکټر غوښت، وینه یې کموله، دا وار یې د زوی د تداوي له پاره یوه روپی نه درلوده.

دا په کارخانه کې له یوې خورلنې خفه وه، ویل یې چې پیسه داره ده، باور مې پرې درلود، پور مې ترې وغوښت، بانه یې راته وکړه.

د ښځې اوبنکو ته مې خوا بده شوه، بل سهار مې اته زره افغانی ورته ونيولي، باور یې نه کاوه.

مياشت وروسته يې پور بېرته راگر، خو تر پخوا راسره خوړه وه. دودى به مو بولجاى خوړه، کيسې به مو کولې او يوسات به خوشاله وو. خو په کور کې خدا نه وه، لور به مې نه راسره غږېده، خان يې ليرې نولې و. ما هم کار نه ورباندې درلود، خو يو مازديگر يې منده راباندې را واخيسته، په غېږ کې يې ونيولم، وبې ژړل. خړه مالومه شوه. د رامين په موټر کې يې خپله يوه همصنفي ليدلې وه.

نه شو، وخت کله کله غښي ستونزې په خپله حل کوي. لور مې په اولو کې بيا هم غلې وه، خو وروسته به تر اخيره دسترخوان نه راسره ناسته وه، گولې يې وړې وې، خو خان يې مراوه. ورځې ووتې، گوټې ته بېرته پخوانى خدا را وگرځېده. له خدايه مې ډېر څه نه غوښتل، ساده دودى او په کور کې ساده خدا. دواړه ول. مور به پر دېوال، د بوبل په سپورو کې هم خدا لټوله، زړې پردې ته به مو کتل، تکړه به هغه و چې د پردې په گونځو کې د بوبل خپرو ته ورته شکلونه ومومي، همدا ژوند و. نه ژوند.

يوه ورځ د کارېگرو دونگاڼه خټه، وبل يې چې قيمتي ډبره ده، په دې تنخوا د کور گزاره نه شي کولای.

ټولې په يوه خوله وې چې دا موضوع به د شرکت له مالک سره شريکوي، خو يوې هم پورته د ختلوزره نه درلود. اخير سرکارېگړه دفتر ته ورغله، مشر راغى، په ارامو اعصابو يې خبرې وکړې، له بحثه پرته يې قيمتي ومنله، وبې وبل چې له يوه شرکت سره

د غني خاله / ناول

بي د دبرې مېوې د خرڅلاو خبرې كړې. گڼه بي دېره ده. كه نوي سره ورسېدل. تنخواوې به زياتې كړې. يوې هم څه ونه ويل. د مشر خسرې هواسي ورته نكارېدې. زړه نه پر نه لوبدې.

ما هم همدا فكر كاوه چې سرې بوه له اسمانه ووېشه. په له خلكې د مياشتې په اخير كې بي تنخوا راكړه. بند پاكټ و. ما به پاكټ هر وخت د اولادونو تر منځ خلاصاوه. په گډه به مو د راتلونكې مياشتې مصارف سنجول. هر ضرورت ته به مو پيسې بېلولې. اولادونه به مې فساد كور په حساب كې را شريكول. د گډ ژوند اوگه مسوليت احساس بي درك كاوه. خو ځينو كارپگرو به لا همالته پسي وگنلې.

اول زېرى يوې خوانې نجلۍ وكړ. په پاكټ كې بي درې زره اضا پسي اېښودل شوې وې.

نور پاكټونه خلاص شول. د تولو تنخواوې يو رنگه دبرې شوې وې. توي خوشالي وې. هوازې د سركارپگري اوربوز خريدلى و. څه بي نه ويل. خو پوهېدم چې دې مساواتو خوند نه و وركړى. دې تر نورو پياوځان دروند گانه. سركارپگړه وه. له نورو سره خو بي بايد فرق درلوداى. زه افغاسي هم دبرې وې. خو چې واى. اوس نه وې. خفه وه. كه د نورو تنخواوې دوه زره دبرې شوې واى. د دې دوه زره دوه. ميا به هم ځان لوى ورته نكارېده. همدا دوي افغاسي تفاوت هم سس و. غټوله بي. اوس خو پو شان وه. نفس بي نه مله. سركارپگړه وړه پاتې شوې وه.

خلک همداسې دي، له نورو سره فرق غواړي، کم دي وي، خو وي دي، غواړي چې تر نورو برتره او مهم ښکاره شي.

له سرکارپگري پرته ټولو ښځو مشر ته دعاوې کولې. په ژوند کې لومړنی نارینه ښه راته واېسېد، اډلا په خپله ژمنه خو ولاړ.

اولادونه مې د تنخوا ډېرېدو ته خوشاله ول، خو يوه هم د خان له پاره څه ونه غوښتل، په مسوليت پوهېدل، همداسې خوی يې اخیستی و، گډ کور، مانا گډ وجود.

لور او زوی مې اضافه مصرف نه غوښت، ويل يې چې له تېرې تنخوا سره عيار شوی ژوند يې خوښ دی، هره میاشت به اضافه پيسې په بانک کې ساتي.

بانک ته ورغلم، حساب مې پرانیست. بله ورځ مې په لومړي ځل له بودی د کارخانې د مالک نوم وپوښت. اوس راته مهم و، د احسان کونکي نوم دې باید زده وي. سړی محمود نومېده.

ما يې يوازې نوم غوښت، نوره علاقه مې نه ورسره درلوده، خو بودی په خپله د خبرو تېرې وه، محمود يوازې اوسېده، ښځې طلاق ترې اخیستی و، ده يوازې يو اتلس کلن زوی درلود. زوی يې په هند کې درس وايه.

د بودی خبرې راته جالبې نه وې، ما کار کاوه، په مقابل کې مې معاش اخیست، نه د محمود ژوند راته مهم و، نه زوی او نه طلاقه شوې ښځه.

د بودي په خوله کې ور ولوېدم، خبره مې د شرکت د حويلې گلانوته يووړه.

بودي له گلانو سره مينه درلوده، خو دا د حويلې له نږدې گڼو، بنکلو مرسل او جريبند گلانو تېره شوه. لاره، لاره، لاره، په خيال کې يې د هلمند په گرمسیر کې د کوکنارو کروندي ته ودرولم. دا د کوکنارو گل په بنکلا نه مړېده، خو ماته يې خوند نه راکاوه، اول مې د کوکنارو گل نه و ليدلی، بل په مردار شي کې هيڅ رنگ ښايست نه راټ ښکارېده.

په اوه رنگه مار کې هم ښايست نه شته، ځکه وېره ورنه لرې، وېره او ښايست سره ليري دي.

درېيمه مياشت شرکت تاواني شو، برالا خبره وه، د وچې ميوې خفه گدام اور واخيست چې ما په اول ځل کار پکې کاوه. کيسه مالومه وه، د برق د شارتي له لاسه اول خلتو او اخبارونو اور اخيستی و، وروسته لمبې وچې ميوې ته ورغلې وې، خو محمود (د شرکت مالک) تنخوا کمه نه کړه، درې زره اضافه معاش همداسې اضافه پاتې شو. محمود خفه و، کله کله به يې ستړې مشې له ياده ووته، چټک به پورته وخوت.

کاريگرو به د مازديگر تر څلورو بجو کار کاوه، خو دی به له رخصتي وروسته هم کمپيوتر ته ناست و.

يوه ورځ يوې کاريگرې خپل ځان او نورې ښځې د محمود د احسان پورورې وگڼلې، ويل يې چې که مونور خیر نه ور رسېږي، دومره خو

کولای شو چې له دې وروسته نیم ساعت نور هم کار وکړو. د یوې هم
تڼده تروه نه شوه، د شرکت په گټه کې یې گټه لیدلې وه، په تاوان کې
یې باید اخلاص کړی وای. په سبا مازدیگر یې کاریگرو د کار جامې
بدلې نه کړې.

محمود له دفتره را کښته شو، د کاریگرو پاتې کېدا ته حیران و. یوې
وېوهاوه، خوده وخنډل، له ټولو یې مننه وکړه، ویې ویل چې په کاروبار
کې گټه او تاوان سره تړلي دي، هره یوه کورنۍ لری، ژوند د کار له پاره
مه کوئ، کار د ژوند له پاره وکړئ، ځی، خپل اولادونه ښکل کړئ،
ورسره وځاندي، لوبې ورسره وکړئ او بېگه ته د دوی په خوبه څه
پاخه کړئ.

له دې سړي مې نور هم ښه راغلل، باریکیو ته یې پام ور اوښت، په ژوند
او د ماشومانو د خندا په فلسفه پوهېده.
یوه ورځ مې سلا بلا چورت خټه و. سلا بلا نه و، یوه نجلی دوه څله د
محمود دفتر ته ور وخته.

پخوا به هم مشر ته ورتله، یوازې دا نه وه، ژوند او کارخانې سل خبرې
درلودې، کله کله به نورې کاریگرې هم ورتلې، څه مې کولې! خپل کار
یې و، هېڅ اهمیت یې نه راته درلود، په کتلو نه ارزېدې، خو اول وار
مې زړه نا ارامې کوله. ښکلې نجلی به هلته څه کول؟
د دودۍ په وخت مې خان ته قناعت ورکړ، طاهرې! سمه لېونی یې
په تايي څه! خپل کار دې کوه! بسته قاب وریجې مې وخورې.

خو بله ورځ به مې بې اختياره ورمېر کور شو. په ټولو پسې مې پام و.
څوک دفتر ته ورتلل او څه يې کول!

له ځان سره مې فکر وکړ، دفتر ته د نورو پنځو په ورتلو ولې خفه وم؟!
دا خو به مينه نه وه؟!!

وه، مينه وه، ان د شپې به هم د محمود ډېلې وروځې او غټې سترگې
نيغې راته ولاړې وې.

فکر مې کاوه چې مينه به ورو ورو راځي، اول به دې مازې د زړه يو کوچ
نيسي، بيا به سوکه سوکه د زړه نورو برخو ته غزېږي، خو نه، زه يودم
ميينه شوې وم. يودم.

ما اوريدلي و چې مينه وړه بانه غواړي، تل په ښکلا او عمر پوري نه ده
تړلې. مازې به د يو چا خدا زړه درنه پوسي، يا به يې کوم خوی خوند
درکړي، يا به يې په مهرباني مينه شي، يا به يې اخلاق تاثير درباندي
وکړي. ان کله کله د يو چا غوسه هم خوند درکوي، دی به درته غوسه
وي، ته به يې له خدايه نوره غوسه هم غواړي.

توبې مې وايستي. خدای ته مې پناه ور وړه، خو نه کېده، د خدای تر
يادېدا مخکې به مې د محمود خبره سترگو ته ودرېده.

له ځان سره مې وويل چې ښه! په دې سړي کې د مينتوب څه دي؟!
ارته سپر مې که اوږده خوله؟ يو هم نه، خو زړه مې قناعت نه کاوه، همدا
ارته سپر مې او بې ډوله خوله هم ښه راته اېسېدله.

په دې سړي کې يو بل څه و، غرور؟ نه، له غروره مې بد راتلل، پوهه؟
شايد. انسانيت؟ هو، همدا، انسانيت، د ژوند په زموزو پوهېدل او

مهرباني، يا به دا هم نه وو، ما پينځه خبرې نه وې ورسره كړې، نه پوهېدم، خو له دې سرې مې ښه راتلل، پاك راته ښكارېده، په دومره ښكلو نجونو او ښځو كې مې د ده يوه بې باكي هم نه وه ليدلې.

بيا مې په زړه كې را تېره شوه، وي به، بې باكه به وي، هېڅ نارينه هم پاك نه دى، ټول په ښځو پسې گرځي، ځينې يې پيدا كړي، ورسره پرېوزي، خو نورو ته چې موقع نه شي مساعده، هيله يې وخېژي، له بې وسې ورځې په زور خان متقي كړي، خداى ورباندې گران كړي، خو دې خبرې هم قانع نه كړم، عياش انسان كه هر څومره خان وساتي او د پاكي تمثيل وكړي، بيا به يې هم بې باكي ښكارېږي، خو دې سرې يوازې خپل كار كاوه، نه يې ښځو ته كتل او نه يې له كومې يوې د تليفون شمېره غوښته. نه پوهېدم، خو ماته يې نه و كتلي. كتلي يې ول، خبرې يې راسره كړې وې، خو بدي سترگې له ورايه ښكاري، انسان ورباندې پوهېږي، ټول شهوت سترگو ته راختلى وي.

دې سرې د ماشوم غوندي معصومې سترگې درلودې. داسې نارينه كم پيدا كېږي. په زړو كې يو، يا به نه وي، نه پوهېږم، ما خو چې له كوم نارينه سره خبرې كړې، نو سترگو يې هم خټلم. بل سهار مې له بودي د محمود په اړه مالومات وغوښتل، بودي وخنډل، بايد شكې شوې واى، هره خبره مقدمه غواړي، اول به د شنه چمن، رنگارنگ گلانو او د حويلې پاكوالى يادوي، وروسته به همدا ښايست د محمود له ذوق سره تړي، بيا به ورته وايي چې دومره باذوقه، شتمن او مهربانه انسان ولې واده نه كوي.

داسې څوک شک نه اخلي، خو ما وار له واره د محمود د واده خبره وکړه. بودی خبره وژدویله، اول اشپزي ته لاره، بیا یې خپل لاسونه را وښودل چې له بخاره ډک ول، ویل یې چې د دېگ د مصالې تاثیر دی دې له مصالې سره حساسیت درلود.

څه مې کوله، دا ډنگر او له سرو دانو ډک لاسونه د کتلو وړ نه ول، مخکې به دا راته غږېده، خوا به مې ورته بدېده، د دې چتیاو ته به مې غوږ نیولی و، خو دا وار زه ورته احتیاجه وم.

زیاتره انسانان همداسې دي، ته به یې چتیاو ته حوصله کوې، دوی به ستا سمې خبرې هم نه اوري.

ځان مې ملامت کړ، بودی مخکې څو وارې د محمود مهرباني یاده کړې وه، خو ما به خبره بلې خواته واړوله، دا وار ما خبرې غوښتې، دې نخرې کولې. ژوند همدا دی، که مین یې، نو د مین سپي ته به هم احتیاج یې، غواړې به چې ژبه ولري او خبرې درته وکړي. سپی دې وي، خو دومره دې درته ووايي چې مین دې څه وخت له کوره راوځي، څه وخت کار ته ځي، کوم کتابونه لولي، له څه ډول فلمونو سره یې جوړه ده، کوم خواړه خوند ورکوي، کوم رنگ او کومې سندري یې خوښېږي.

ان د مین د اوسېدو ځای به هم درباندي گران وي، محمود باغ بالا ته مخامخ د غره په ډډه کې اوسېده، ماته یې کور نه و را مالوم، خو د ده په خاطر ټول غر او د غره لوړ کورونه راباندي گران ول. په هماغه مازدیگر مې له دواخانې د حساسیت ضد ملهم واخیستل.

بودی سهار لمر ته خپل لاسونه غوړ کړل. له یوې او بلې خوا یې خو
بې مانا خبرې وکړې، جارو یې ور واخیسته، لاره.
د ورځې نا ارامه وم، تر کارتونو مې لویې شینې ته ډېر کتل، کاش د
څوکی منځه سالون ته وای، اوس یوازې د محمود پکه ککړی
ښکارېدله.

بانه مې پسې غوښته، نه وه، څنگه به ورتلم!
یو مارکر مې را واخیست، پر کارتن مې شنه لنډه لیکه وایسته، بېل مې
کېښود. اوس مې له سرکارېگرې سترگې نه اړولې، نور کله به د ورځې
خو واري تشناب ته تله، خودا وار کراره ناسته وه.
له ترموزه مې پیاله ورته ډکه کړه، ور مې وړه، دې حیراني سترگې راته
نیولې وې. ما له خدایه د سرکارېگرې تشناب غوښت.
اخیر لاره، ما هم کارتن را واخیست، پورته وختم، د شعبي دروازه مې
وتکوله، ور وېې غوښتم. محمود پر کاغذ څه لیکل. څنگ ته یې
ودرېدم، کارتن مې پر مېز ورته کېښود.

ورو مې وویل:

- صېب! اول وار په یوه کارتن د مارکر لیکه راغلي ده. سر کارېگره نه
وه، تاسو ته مې زحمت درکړ، څه ورسره وکم؟
ده ماته ونه کتل، کارتن ته یې وکتل، کاشکې زه کارتن وای. بیا یې
تلیفون ور واخیست، یوه شمېره یې ووهله، مقابل لوري ته یې وویل چې
پر کارتن د مارکر لیکه ده. له هغې خوا غږ صاف راته، وبل یې چې د

د غڼې خاله / ناول

مارکر لیکه له کومه شوه! دا کارتنونه له ماشینه را وځي، مستقیم یې تاسو ته درلېږو.

خو محمود نه منله، اخیرې خبره یې دا وه چې که بل وار داسې کارتن راغی، نو د کارتن اخیستلو په قرار داد به له سره غور کوي.

خفه شوم، نه پوهېدم چې دا وړه لیکه به دومره جنجال جوړوي.

ځان ته مې پام شو، ډیره وړ نږدې وم، محمود خبرې کولې، ماده نفسونه تنفس کول، خواږه ول.

تلیفون یې کېښود، پرته له دې چې راته وگوري مننه یې وکړه، وېې وېل چې په کار کې تکره یې، وړو باریکیو ته دې هم پام وړ اوږي.

ده قلم وړ واخیست. مانا څه، خوزه لا ولاړه وم، ده باید یو وار راته کتلي وای، یوازې یو وار، یو وار کتل هم ښه و، ټوله ورځ خوشاله راباندې تېرېده، خو ده هېڅ راونه کتل، مات زړه له دفتره ووتم.

محمود په سبا دفتر ته رانه غی، ایله مې تر لسو بجو گزاره وکړه، نا ارامه وم، دی نه و، نو کار نه و، اتلس کاریگرې نه وې، بسته کارخانه نه وه، ژوند نه و.

ناروغي مې بانه کړه، بانه نه وه، په رښتیا مې هم پر سر درد شو، کور ته لاړم.

کور هم ځای نه را کاوه، غلې وم، اولادونه هم راسره غلې ول، خبرې مې لنډې وې، د دوی خبرې هم لنډې وې، ما نه خندل، دوی هم نه خندل، یا به یې درس وایه یا به یې تلوېزیون ته کتل.

ويدېدا مو وختي شوه، ما نه و ورته ويلي، خو زما وخته پرېوتا به دوی هم مجبوره کړل چې د گروپ ساکت ته لاس ور وغزوي.

يو ځل مې لور راته کېناسته، ويې ويل چې څه خبره ده؟ غلې او خفه يې! ستړيا مې بانه کړه، دا خبره يې زړه ته نه لوېده، ما مخکې ورته ويلي و چې کارتنونو ته کتل به نو څه ستړيا ولري.

ډاډه وم، د مينتوب شک يې نه کاوه، مور به څنگه مينیده؟! اولاد هر څه مني، خو د مور مينېدل يې زړه ته نه لوېږي. ان په ذهن کې يې هم نه ورگرځي.

لور ته مې خوا بده شوه، وپوهېدم چې رامین يې ولې له زړه نه ووت، ولې خواشينې وه، ولې يې اشتها نه درلوده، ولې ژر غوسه کېده. ما ټول هغه علايم درلودل چې دې د مينتوب په وخت کې لرل. سلا بلا به خوشکه راتله، گولې مې وړې شوې، تل به گنگسه وم، دېوال ته به مې کتل، کله کله به مې په برسته کې بې اختياره وژړل. په ژوند کې مې په لومړي ځل يو نارينه خوښ شوی و. څومره له درده ډکه خوښي.

يوه ورځ اينې ته ودرېدم، غټو سترگو مې تورې حلقې نيولې وې. زه به په څلروېشت ساعته کې يوازې نيمه دقيقه خوشاله وم، همدې نيمې دقيقې ته به مې سترگې وتې، ورته ماتله به وم. محمود به هر سهار راته، په سالون کې به يې له ټولو سره عمومي پوښتنه کوله، د جوړ ناجوړ احوال به يې اخیست، پورته به خوت. ما به تر وروستۍ زینې پسې کتل، همدا نيمه دقيقه مې ټول ژوند و.

کاشکې زینې دومره لنډې نه وای، یا دی تېز نه ختلی. اوس خوشنم او پورته ختل نیمه دقیقه وو.

دنیا له خلکو ډکه وه، یو نه، دوه نه، درې نه، په همدې کابل ښار کې میلیونونه انسانان اوسېدل، خو زما یوه ته هم ور پام نه و، ټول ښار تر راته ښکارېده، خپل اولادونه مې هم هېر ول، نه وم ملامته، خپل واک مې نه درلود، زړه مې له محمود سره و، دا سړی مې ټوله دنیا وه. محمود به ټوله ورځ په دفتر کې و، ما به یې یوازې کورتې لیده، کاشکې یې کورتې وای.

ډوډی یې هم همالته خوړه، بوډی ور وړه. که مې واک درلودای، خپله وظیفه مې له بوډی سره بدلوله.

په بانې پسې گرځېدم، نه پیدا کېده، کارتنونو خبرې نه درلودې، سل واري راته ویل شوي و چې مازې تور خال هم مه منه.

یوه ورځ یوه ښځه دفتر ته ورغله، بېرته راغله، پاکټ یې په بکس کې کېښود. د ډوډی په وخت مې را وغږوله، خواښې یې ناروغه وه، یوه میاشت تنخوا یې پیشکې اخیستې وه.

ما پیسې درلودې، په بانک کې مې دري څلوېښت زره افغانی سپمولي وې، خود سړي لیدل مې غوښتل.

بل سهار ورغلم، شکر مې وایست، محمود په مېایل کې خبرې کولې. ده انگلیسي ویله، ما ورته کتل، خدای خدای مې کول چې خبرې اوږدې کړي. ډېرې خبرې، مانا ډېر وخت کتل. ده به کله کله وخنډل، خندا یې خوږه راباندې لگېده.

به شپه ووته، تليفون يې پر ميز كېښود، له ما يې د ډېرې درېدا په خاطر بڅينه وغوښته، او! بڅينه يې نو ولي غوښته! هېڅ ضرور نه وه، زه يو كال هم د ده ليدو ته درېداى شواى، هېڅ شكايه به مې نه كاوه، نه به مې څه خوړل، نه به په ستريا پوهېدم او نه به هم خوب راته، يوازې ده ته به مې كتل.

دى غلى شو، غټې سترگې يې زما د ورتگ علت ته ماتلې وې. نه كېده، لند مې وپوهاوه چې يوې مياشتې پېشكې تنخوا ته ضرورت لرم. ده اول د ميز روک كښ كړ، بيا يې د كور تې جېبونه ولټول، وروسته يې بڅينه وغوښته، وېې ويل چې پيسې به سبا درته راوړم. غلى شو، خو ما غوښتل چې خبرې وكړې، بودا ياد كړې، ټوكې وكړې، وځاندي.

ده دې مازې خوله چوله كړې واى، ساده خبرې ته مې هم خندل، ډېر مې خندل، له حده ډېر، خو ده هېڅ ونه ويل. مجبوره وم، دفتر مې پرېښود، خو بيا هم خوشالي نه وه خلاصه، سبا مې د پيسو د اخيستلو په وخت كې خبرې ورسره كولى شواى.

ما هېڅ ارايش نه كاوه، خدايي سپينه وم، خو په هماغه مازديگر مې په كوټه سنگي كې سرخي او سفېده واخيستل. د سترگو تورې ليكې مې بايد سپينې شوې واى او سپين بغور مې يو څه سره راغلي واى. سهار مې لا په تشاب كې چادري پر سر كړه، سرو بغورو مې اولادونو ته پوښتنې پيدا كولې.

په سالون كې ټولو ښځو راته كتل، زما دا سور مخ بې څه نه و.

د غڼې خاله / ناول

کارتونو ته ورغلم، یو وار به مې کارتن ته کتل، بیا پر دېوال راځوند
غټ ساعت ته.

محمود راغی، په سالون کې یې پاکت راته ونيو، راته وپې هم نه کتل،
د فتر ته لار، خو ما لایوبل چانس درلود، د تنخوا د اخیستلو امضاء مې
پاتې وه، خامخا به یې دفتر ته ور غوښتم.

شبهه وروسته سرکاریگری غټه کتابچه راوړه، د خپل نوم څنگ ته مې
امضا وکړه.

تشناب ته لارم، خپل مخ ته مې اوبه ور واچولې. اوله لپه سره وه، په اوبو
کې د سرخي رنگ گډ و.

همالته کېناستم، ومې ژړل، په ژړا کې غوسه راغله، محمود باید ماته
کتلي وای.

له دې سړي مې په زور په زړه کې کرکه پیدا کوله، د ده خالیگاوي مې
موندلې، ویل مې چې مغروره دی، بدرنگه دی، پیسې د انسانیت مانا
نه ورکوي، د گرانیت له پاره هېڅ نه لري، ... خو په زړه کې مې کرکه
نه پیدا کېده. څومره چې به مې کرکې ته بانې لټولې، په هماغه اندازه
راباندې گرانېده.

بله ورځ کار ته رانه غی. دېوالونو خبرې نه کولې، د پوښتنې زړه ما نه
درلود. سرکاریگری خپله وویل چې محمود د یوې هفتې له پاره هند ته
د خپل زوی لیدو ته ورغلی دی.

یوه هفته! ډېر وخت و.

کارخانې اور راباندې لگاوه، ناروغي مې بانه کړه، دوې ورځې په کور کې وم، خو هلته مې هم زړه خوړل کېده، درېیم سهار کار ته ورغلم، ټوله ورځ مې زینو او تر نښینې ور هاخوا کمپیوټر ته کتل. د کمپیوټر یو کونج ښکارېده، بیا هم ښه و، محمود به همدې کونج ته کتلي ول. کله کله به مې سا کش کړه، فکر مې کاوه چې د سالون په هوا کې د محمود د وجود بوی پاتې دی.

په څلورمه ورځ سمه لېونی وم. اول وار مې له سر کارېگری سره خوله ووهله، ناوخته ورغلې وم، دې یوازې ساعت ته وکتل، خو ما خبره لویه کړه، ساعت ته کتل مې د ځان توهین وگاڼه.

د ورځې په نیمایي کې په خپل سر له کارخانې ووتم. په سبا مې په حاضري کې نیمه ورځ خانه قید شوې وه.

د شرکت په اصولو کې همدا لیکل شوي ول، خو دوی دومره سر نه پسې گرځاوه، په نیمه ورځ یې څه نه ویل، خو اجازه مهمه وه، ما سرکارېگری ته نه و وېلي.

ورغلم، سرکارېگری مې سپکه کړه.

دې هېڅ ونه ویل، ټولو ښځو په حیراني راته کتل.

جومه په کور وم، شنبه او یکشنبه مې هم غیرحاضري وکړه. دوشنبه شرکت ته ورغلم، خو محمود نه و راغلی، بېرته په خپل سر کور ته لاړم.

نه کېده، نور مې په دې شرکت کې زړه سستي کوله.

په کور کې مې استعفا ولیکله، نېغ دفتر ته ور وختم.

د غڼې خاله / ناول

محمود وار له واره وخنډل، خو ماته خندا نه راتله، کاغذ مې پر میز ورنه کېښود. ده یوه شېبه کاغذ ته وکتل، وپې ویل:

- کوم مشکل لري؟

یو وارې مې په زړه کې راتېره شوه چې چیغه کړه، ورته ووايه چې هو. مشکل لرم، لوی مشکل، مشکل مې ته یې، له ژونده دې وایستم، له خوبه دې وایستم، له خوراکه دې وایستم، له خندا دې وایستم، اولادونه دې رانه پردي کړل، نردي ده چې ستا له لاسه لېونی شم. بیا مې توبه وایسته، ومې ویل:

- نه.

- نو څه خبره ده؟

- هېڅ! ستړې یم.

وپې ویل:

- خو یو خو ورځې رخصتي واخله، استراحت وکه، د شرکت د اصولو له مخې ته په کال کې شل ورځې رخصتي لري. ومې ویل:

- نور دلته کارنه شم کولای.

حیران یې راته وکتل:

- چا څه درته ویلي دي؟

- نه، برعکس! ما له سرکار یې سره جنګ وکړ. یو دم یې وخنډل:

- یوهېرم، په جنګ کې بده نه یې.

غلي شو، ويې ويل:

- خو سرکاريگري څه نه دي راته ويلي.

- اوس زه درته واييم. د ټولو په مخ کې مې سلا بلا سپکه کړه.

دی يوه شېبه غلی و، وروسته يې وويل:

- خو له تا هېچا شکايت نه دی کړی. که شکايت نه وي، مانا هېڅ هم

نه دي پېښ شوی.

کاغذي راته ونيو، ويې ويل:

- لاړه شه، فکر وکه، که دې له فکر کولو وروسته هم استعفا غوښته،

کومه ستونزه نشته، دا پانه راوړه، امضاه به يې کم.

د شپې نا ارامه وم، کاشکې دا سړی غوسه شوی وای، سرکاريگري يې را

غوښتې وای، له غڼې او نورو ښځو يې پوښتنې کړې وای، يو وار يې بيا

راته ويلي وای چې دلته له هر څه سره گذاره کېدای شي، خو بل ته

توهين او سپکاوی نه منل کېږي. څه، په مخه دې ښه.

ماته د شرکت پرېښودل ښه و، محمود به مې نه ليد، شايد بېرته عادي

شوې وای، خو دا سړی له حده ډېر نرم و.

هره خوا مې وسنجوله، په شرکت کې کار زما زړه خوړ، خو نه کار د

اولادونو ژوند خوړ، د اولادونو په خاطر له خپل زړه تېره شوم.

سهار کار ته ورغلم، وار له واره مې سرکاريگري وليده، هېڅ يې هم ونه

ويل، غلي راته تېره شوه، وشرمېدم، دا بايد دومره مهربانه نه وای.

له خان سره مې وويل چې نور به لويې ښيښې ته نه ور گورم، خو طاقت

نه راته، کتلی به مې، ښه ډېر به مې ورته کتل. وروسته مې وخت وټاکه،

قسم مې یاد کړ چې په ساعت کې به یوازې یو وار ورته گوزم. سخت وه، وار په هماغه اوله دقیقه کې تېر شو، درې ځله سلا بلا تشاب نه لارم. له هاغه خوا نښینه مخامخ وه، بېرته د راتگ په وخت به مې تر کارتونو سترگې پټې نیولې وې. بیا مې پر خان باور نه درلود، له درېم ځل قسمه تېره شوم.

اخ! مینه، مینه د وجود اېرې کېدل دي.

ما مینه نه غوښته، څه مې کوله، ژوند مې مینې ته نه و جوړ، خو څه چې نه غواړې، په خپله درته راځي. مینه خپله راغلي وه.

څومره چې به مې له محموده خان لیرې نیو، په هماغه اندازه به و نږدې کېدم. بې وسه وم، ډېره بې وسه. یوازې خپل زړه ته به مې نوکارې نیولې وې.

یوه ورځ یوې نجلی له بلې په عمر پخې ښځې سره خوله ووهله، دلیل یې نه و را مالوم، سرکاریگره ورغله، دواړه یې غلې کړې، ما هم کارتونه پر بل مخ را واړول.

یو دم چينغې شوې، نجلی د عمر پخې ښځې وېښته نه خوشي کول. دواړه پر ډکو کارتونو ورغلي، کارتونه ښکې شول.

پورته مې وکتل، محمود په نښه کې ولاړ و، سترگې یې رډې راختلې وې، د ښځو جنگ ته یې کتل.

نورې کاریگرې ورغلي، دواړه یې بېلې کړې، د نجلی له تړلي موته تور او سپین وېښته راوتلي ول.

محمود اول سرکاريگره ور وغوښته، پاو ووت، سرکاريگره راغله، نجلی دفتر ته ور وخته، وروسته د عمر پخې ښځې وار شو. په اخير کې يې جنگ ته نږدې درې ښځې ور وغوښتې.

ورځ تېره شوه. مور جامې بدلې کړې، خو محمود په دفتر کې يوازې پاتې شو.

بل سهار سرکاريگره راغله، د ځوانې نجلی غور ته يې خوله ور نږدې کړه، نجلی دفتر ته ور وخته. ښښې ته مې وکتل، يوازې د کمپيوتر ژي ښکارېدله.

دوې، يا درې دقيقې وروسته يودم چيغې شوې، نجلی په بېره له شعبي راووته، گرېوان يې څيرې و، د سينو چاکونه يې له ورايه ښکارېدل. دې په ژړا کې يوه خبره کوله:

- د خدای پار دی، ماته يې لاس را واچاوه.

د ټولو سترگې رډې راختلې وې، نجلی په منده کې خپله چپنه وايسته، ټيکري ته ورغله، په ژړا له سالونه ووته.

له خان سره مې وويل:

- اه! د انسان پېژندل څومره سخت کار دی.

يودم مې له محموده کرکه راغله، څومره چې ژر راباندې گران شوی و، ژر مې له زړه ووت.

ورځ غلې تېره شوه، ان د دودې پر وخت هم هېچا څه ونه ويل، خود ټولو په سترگو کې حيراني پرته وه. کور ته لارم، په تشاب کې مې وژړل، په ټول ژوند کې مې پر يوه نارينه مينه راغلې وه، يو وار مينه

شوي وم، د يو چا پاكي خوند راكړي و، تن او وجود مې گانه، خوند
هم پاك ونه خوت.

مخ مې پرېوي. اولادونو ته مې ډوډي تياره كړه، كره پرېوتم.
سهار مې كارتونونه كتل چې سالون ته په شخصي جامو كې دوه كه
رانوتل، نيغ محمود ته ورغلل، محمود يې لاس تړلی له شعبي را
وايست.

دی خورند سرد بنخو په مينخ کې تېر شو.

ماشين ودرېد، چوپه چوپيټا شوه، بنخي غلې ولاړې وې. زه هم پر
كارتونو كېناستم.

اول خبره ليلما وكړه:

- له دې ايسته موږ هم دلته ښي نه ښكارو.

بلي وويل:

- سم وايي، پرون يې دې نجلۍ ته لاس ور واچاوه، سبا زموږ وار دی.
ليلما چېنه وايسته. ويې ويل چې په داسې بې عزته خای کې کار، نه
کار، له لورې به نه مرو.

د سرکاري غې راغی، ويل يې چې لنډه منډه مه اخلی. موږ دلته
كلونه كلونه كار كړی، تر اوسه چاته په سپكه نه دي كتل شوي،
برعكس، په تنگسيا كې مرسته راسره شوې او د كور غړي يې گنلي يو.
بنخي دوي دلې شوې، يوې دلې ته محمود ملايکه ښكارېدله، خو بلي
خوا شيطان گانه، ويل يې چې په هېڅ نارينه باور نه دی په کار. زه هم
په دوهمه ډله کې ودرېدم، يو پاك راته ښكارېده، خو پاك نه و.

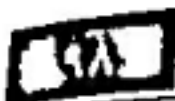
سرکاريگري خبرې کولې، ويل يې چې دې نجلی د کارخانې اصول مات کړي ول، محمود د دې له پاره ور وغوښته چې نور دلته ځای نه لري، نجلی د داسې رت ځواب تمه نه درلوده، اخيري عقده يې د محمود په بدنمي سره کړه، خو د سرکاريگري خبرې مو زړه ته نه لوېدې، هېڅ نجلی د کار په خاطر په خپله ځان دومره نه بې عزته کاوه چې له دفتره لوڅې سينې را ووځي.

نورې بنڅې هم له مور سره ودرېدې، دوې بنڅې سرکاريگري ته ورغلې، ويل يې چې محمود که پاک وي که ناپاک، بېل قبر لري، مور ته يې تر اوسه څه نه دي ويلې، مجبوره يو، کوم بل عايد نه لرو. د محمود پاکي او ناپاکي لا نه وه مالومه شوې چې بېرته راغی، تنده يې تروه وه، خوړند سر دفتر ته وخت.

گنگوسي ډېرې شوې، څو بنڅې په يوه خوله وې، ويل يې چې مردار حکومت دی، پيسې يې ورکړې، تر حوزې يې هم ونه رساوه. طاقت نه راته، کار خوند نه راکاوه، له سرکاريگري مې اجازه وغوښته، کور ته لارم.

ټوله شپه وينه وم، ذهني کشمکش مې درلود، کار که بېکاري؟ يو انتخاب مې درلود، د بوټونو رنگېدا راته ښه وه.

سهار مې د استعفا تياره ليکلې پخوانی پانه را واخيسته، کارخانې ته ورغلم، بودی په چمن کې خوړند سر ناسته وه. ليرې ترې کېناستم، دې د محمود صفتونه راته کړې ول، ورت مې ترې کېده. په خپله راغله، تر څنگ مې کېناسته.

د غنې خاله / ناول

زړه مې اور واخيست، ومې ويل:

- تا د همدې مردار خور صفت راته کاوه.

بودې نېغ راته وکتل، په اول ځل مې يې وړې سترگې له غوسې ډکې

وليدې، ويې ويل:

- چتياټ مه وايه.

خندا راغله، ومې ويل:

- بده ښکاري، ډېره بده.

بودې يوازې راته کتل.

ومې ويل:

- هغې نجلی ته دې خوا نه شوه بده؟

ويې ويل:

- نه.

ولاره شوم، ومې ويل:

- نن مې دلته اخيرې ورځ ده، ښه ده، نور به دې مخ نه وينم.

تر مت يې ونيولم، ويې ويل:

- کپنه، ساړه خوره.

کېناستم.

بودې سور اسويلی وايست:

- يو طرفه قضاوت مه کوه.

چينه مې كړه:

هر څه مې په خپله وليدل، نو دومره پستي! نجلی خیرې گریوان له دفتره را کښته شوه.

بودی وویل:

محمود دا کار نه کوي.

- ولې یې نه کوي! ته ووايه، محمود ملايکه ده؟

ويې ويل:

ملايکه نه وه، خو دا شک مه پرې کوه چې ده به نجلی ته لاس ور

اچولی وي.

- ولي؟

بودی غلې وه.

ومې ويل:

- ولي؟

بودم يې راته وکتل، ويې ويل:

محمود خصي شوی دی.

سترگې مې ردې راوختي.

بودی وویل:

- زه ديارلس کاله په همدې شرکت کې يم، دلته يوې ځوانې کاريگرې

هم تر يوې هفتې ډېره گزاره نه شوای کولای. ستا غوندې ښکلې خو

سات هم نه ايست، رابه غله، بېرته به يې په ژړا کار پرېښود، ځکه نو

ډيرې کاريگرې په عمر پخې ښځې وې. محمود عياش و، ډېر عياش،

د غني خاله / ناول

کله کله به د شپې په شرکت کې پاتې کېده، خپل ملگري به يې راغونښتل، په هفته کې يې خامخا يوه مېله کوله، مېله به يې ښخول، وه.

ماته دې حالت خوند نه راکاوه، خو مجبوره وم، يوې اويا کلني بې ک ښخې ته چا مفتته ډوډی او سرپناه نه ورکوله. زه به تر سهاره په خپل کوټه کې پاتې وم، د دوی له لور موزيکه او خندا به مې خوب نه شولې کولای.

يو وخت يوه ځوانه ښځه راغله، ښکلې وه، ډېره ښکلې. په دربه مازديگر محمود دفتر ته ور وغوښته، د رخصتي وخت و، نورې ښځې لارې، همدا ښځه په دفتر کې يوازې پاتې شوه، زه پوهېدم، محمود پاک نيت نه درلود.

خبره مې سمه وخته، يودم چيغې شوې، په بېره سالون ته ورغلم، ښځه په منډه پر زينو راکنښته شوه، محمود لاس ور وغځاوه، د ښځې گريوان خپرې شو، دواړه په زينو کې را ورغړېدل، ښځه شکېدلی گريوان له سالونه ووته.

محمود ماته وکتل، په سترگو کې يې ټکی شرم نه و پروت.

په دوهم ماښام د شرکت دروازه وتکېده، څوکېدار ورغی، خو بېرته په تيلو شاته راغی. ما د اشپزخانې له ښيښې ورته کتل، درې مخ پټې پياوړې کسان شرکت ته رانوتل، اول يې څوکېدار وتاړه، بيا د سالون خواته ورغلل، يوه ته مې پام شو، په لاس کې يې د پسونو د خصي کېدا اله نيولې وه. ما دا اله په کلي کې ليدلې وه.

ځای پر ځای کېناستم. نه مې چيغه واورېده، او نه هم کوم غږ. نیم ساعت وروسته لویه دروازه وچونگېده، راغلي کسان بېرته له شرکته ووتل.

سالون ته ورغلم، محمود بېسده لوڅ پروت و، له نامه لاندې یې یوازې وینې وې.

د څوکېدار لاسونه مې ور خلاص کړل، هغه شفاخانې ته زنگ وواهه. محمود مې کابو دوې میاشتې ونه لید. کله چې بېرته راغی، په لومړي ځل خورنډ سر رانه تېر شو.

سترگې یې شرمېدې، خصي و.

بودی ته توخی ورغی، ماته یې وکتل، وېې ویل:

- څه وخت وروسته یې ښځې طلاق ترې واخیست، یو شپږ یا اوه کلن

گلالی زوی ورپاتې و، کله کله به یې شرکت ته ورسره راووست. دی تر

یو څه وخته عصبي و، د شپې به تر ناوخته په دفتر کې پاتې کېده، ما

یې خو ځله د ژړا غږ اورېدلی و. وروسته تشویش ور ولوېد. ټولې پخوانۍ

کارېگرې یې ځواب کړې. نوې ښځې یې ونولې.

بودی غلې شوه، وېې ویل:

- دا کیسه مې ځکه درته وکړه چې ته یې کسه یې، ښه مې ایسي، خپل

کار کوه، د اولادونو ژوند دې مه خرابوه. محمود که پاک نه و، خو اوس

له دې کارو لوېدلی دی، دی څه نه لري، ځکه یې تر حوزې هم ونه

رساوه.

بودی ولاړه شوه، ما کاغذ په بکس کې کېښود.

يو سړی مې ولید، پاک راته ښکارېده، خو پاک نه و، ناپاکی ته یې له
وسه نه کېده، څه یې نه لرل.

له هغه وروسته مې ښینې ته نه کتل، د ناستي مخه مې بدله کړه.
ښینې ته به مې شا ور گرځوله.

ښځو هم کار پیل کړ، دوی نه وې خبرې، له محموده یې ورت کېده،
یوازې لیلما کار ته رانغله.

زما هم زړه تنگ و، نور مې په دې شرکت کې سا بندیده.

دوې هفتې مې سر په سر کلنی رخصتي واخیسته.

یوه ورځ سرکاری تلیفون راته ونيو، وې ویل چې لیلما درسره
غږېږي.

لیلما راته ټینگه وه، ویل یې چې له ما سره به خامخا گوري.

ادرس مې ترې واخیست، مازدیگر باغ زنانه ته ورغلم.

لیلما په باغ زنانه کې غره درلوده، د ارایش وسایل یې خرڅول. دلته

دېرش، څلوېښت دوکانونه او څو غرفې وې، دې باغ لوی پارک درلود،

یوازې ښځې راتلې، دوکاندارانې هم ښځې وې، پارک ته تر اوو کالو لوړ

ماشوم د راتلو اجازه نه درلوده.

لیلما له چایو پیاله راډکه کړه، د خپل کار په اړه وغږېده، دا د دې وړې

غرفې له عایده خوشاله وه، راته وې ویل چې د څنگ غره یې خالي

شوې ده. وې نیسه.

زړه نازړه وم، خو ليلما د غرفې په نيولو ټينگار كاوه، ويل يې چې تر څو به څوارلس زره تنخوا ته ناسته يې، هغه كار دې ورك شي چې روزي دي پكې مالومه وي.

د شپې مې تر ناوخته فكر وكړ، دې شركت نور خولې راباندې لگولې، له ځان سره مې وويل، راځه، خير به دې په غره كې وي. سهار مې غره ونيوله، غرمه د محمود دفتر ته ور وختم.

محمود ټوكې كولې، ټوكې يې بې خونده راته و ايسېدلې، هېڅ خدا يې نه درلوده. استعفا مې وركړه، بودې ته ورغلم، په غېږ كې مې ونيوله، دواړو ژړل.

له هغه ځايه نېغه باغ زنانه ته لاړم. له ليلما او د هغې له يوې ملگرې سره مې مشوره وكړه. د ليلما ملگرې راته وويل چې غرفې ته هغه څه راوړه چې ځينې بنځې يې په بنار كې په ازاده توگه نه شي اخيستلې. په گډه مو ليست جوړ كړ، موى بر، سينه بندونه، نيكرونه... هغه څه وو چې بنځو هر ځاى نه شواى اخيستلې.

په سودا پسې ونه وتم، د ليلما ملگرې بلده وه، دې په تليفون كې هر څه را وغوښتل، بله ورځ پينځه ډك كارتونه راغلل، پيسې مې ور وگڼلې.

اوله ورځ مې يوازې يو سل او دېرش اوغانى سودا وكړه، دېرش گټه وه، خو ليلما راته وويل چې حوصله به كوي، كاروبار د يوې ورځې خبره نه ده.

۱۳۴۳

مياشت ووتې، د کارخانې د تنخوا نيمايي هم نه وه پوره شوې. پښينه وم، شرکت مې بايد نه وای پرېښی.

په ژمې کې کاروبار په تپه ودرېد، په واورو کې پارک مانا نه درلود، ښځې نه راتلې.

اول وار مې په نورو کې بخت بيداري وکړه، په دوو ورځو کې غره ت شوه، نوی مال مې را وغوښت. د هوا په تودېدو سره مې يو يخچال واخيست، رنگارنگ انرژياني مې پکې کېښودې، باغ ته کورنۍ راتلې، دېگونه يې کول، سرو اوبو او انرژيانو ته ضرورت و.

ما به د مياشتې په اخير کې حساب کاوه، گټه يو رنگ نه وه، يوه مياشت به مې تر شلو زرو ډېرې گټلې وې، بله مياشت به گټه لسو، يوولسو زرو ته راتپه شوې وه، روزي نه وه مالومه، خو له ژونده خوشاله وم، لور مې د کانکور امتحان ورکړ، د کابل پوهنتون حقوقو ته کاميابه شوه.

يوه ورځ د درېيم دوکان، دوکانداره راغله، دا ياسمين نومېده، له دې سره مې شناخت درلود، خوږه ښځه وه، د ورځې به يې خامخايو، دوې پيالې شين چای رالېږه. ښځې د لاسي گندنو لوی دوکان درلود. دې مرسته غوښته، ويل يې چې راتلونکې هفته د لاسي گندنو يو نندارتون پرانستل کېږي، يوازې يم، درې ورځې مرسته راسره وکړه، درې زره افغانۍ رانه واخله.

خوښه مې شوه، يو سهار مو د زرتارو گڼ کميسونه په موټر کې واچول، نندارتون ته ورغلو. نندارتون ته يې د ميدان هوايي پر سرک د ودونو په يوه ښکلي هال کې ځای ټاکلی و.

د هر چا غره مالومه وه، په گډه مو گن کوچيانې کميسونه، ټيکري او زرينې خولې را وڅرولې.

په سبايي نندارتون پرانستل شو، گن خلک رامات شول، ياسمين به د هر جنس په اړه تشریحات ورکول، ما به پيسې گڼلې. ما بنام مو دخل راټول کړ، څه باندي يونيم لک افغانۍ وې. په دوهمه ورځ څو خارجيان راغلل، ترجمان يې درلود، له ياسمين سره يې خبرې وکړې، يوې سرې ښځې خپل کارت ورکړ.

درې ورځې ووتې، درې نيم لکه سودا شوې وه، خو ياسمين تر پيسو شناخت ته ډېره خوشاله وه، دې ډېرو کسانو ته خپل کارتونه ورکړي ول، له ډيرو کسانو يې اخيستي وو، ويل يې چې په تجارت کې شناخت مهمه دی، دا رنگه نندارتونونه دې ډېرو کاروباري خلکو ته ور پېژني. سم يې ويل، يوه هفته وروسته يوه ښځه راغله، دا ښځه مې په نندارتون کې ليدلې وه. له ياسمين يې گن کميسونه واخيستل.

يودم مې قناعت خوښ نه شو، قناعت يانې همدا اوسنی حال، لوی فکر را ولويد، ما بايد اوسنی غره پرېښي وای، خو د کار بدلېدا پيسې غوښتې، ما په بانک کې يوازې پنځوس زره اوغانۍ درلودې. يو سهار ياسمين را غږ کړل، دا بدخشان ته تله، همکار ته يې ضرورت درلود، بل څوک نه ورته پيدا کېدل، د پينځو ورځو يې پينځلس زره راکولې.

ځواب مې منفي و. اول مې خپل اولادونه يوازې نه شواي پرېښودلای، بل ښځه وم، بل ولايت ته سفر ښه نه راته ښکارېده. همدا خبره مې له

د غښي خاله / ناول

اولادونو سره شريكه كړه، د زوی مې خوبښه نه وه، غيرت يې نه منله، خو لور مې راته ويل چې مور څوك نه خوري، بلده به شي، په كاروبار به وپوهېږي، پرمختگ زرورتيا غواړي.

زوی مې په سخته قانع كړ، خو لا يې هم وروبو زړېدلې و. سهار مې ياسمين ته وويل چې تگ ته تياره يم. دې د طيارې ټكټونه واخيستل، بله ورځ په بدخشان كې وو.

ياسمين شناخته درلود، خو ما هېوتل غوښت، پردې كور ته مې زړه نه كېده. خبره يې ومنله. په لومړي ځل پر پاك كټ او پاكه بستره كې پرېوتم.

بله ورځ دواړو چادري پر سر كړې، د باندي ووتو، فيض اباد كوچينې ښار و، په نيم ساعت پلې تگ كې ترې ووتو. نږدې كلي ته ورغلو، ياسمين د يوه كور دروازه وټكوله، يوه زړه ښځه را ووته، له تودې سترې مشې يې پوه شوم چې د ياسمين شناخته ده.

كور ته ورغلو، كور نه و، د غاليو اوبدلو كوچينې كارخانه وه. گڼې نجونې كتار ناستې وې، زياترو يې سرې خولې او اوږدې ټكې تورې چوټې درلودې، غالې يې اوبدلې. بودی يوه دروازه خلاصه كړه، كوټه له رنگارنگ گند جامو، بدخشاني خوليو او سدريو ډكه وه.

د بودی له خبرو پوه شوم چې دوی دا لاسي گندنې له كليو را ټولوي. خو پتوگان ان له اشكاشمه هم ورته راوړل شوي ول.

ياسمين ځينې لاسي گندنې څنډې ته كړې، په ځينو نورو كې يې خپل فرمايش ور كډ كړ، وېي ويل چې په راتلونكو كميسونو كې بايد كوم

رنگ زرتار او خامک ډېر وي، څه ډول ډيزاين ولري او له كوم ډول توکرو استفاده وکړي.

بودی پوښتنه نه کوله، سر يې ژر خلاصېده، پوهېدم چې همدا يې کاروبار دی.

دوی د قيمتونو په اړه هم خبرې وکړې، بودی وويل چې اوس د پخوا غونډې ارزانه جنس نه شي موندلی، دې کار ته د ډېرو خلکو وړ پام شوی، ان د پامير غرونو ته هم ورپسي ځي او له پاميربانو لاسي گندنې اخلي.

ياسمين چې ورسره ووهلې، بودی په سخته يو څه را تپته شوه. ياسمين د جلا کړيو جامو پيسې ور وگهلې. اخيري خبره يې وکړه، اخيستي وسايل به ژر کابل ته ور لېږي.

بېرته ښار ته ورغلو، په يوه کوڅه کې د لاسي گندنو درې دوکانونه ول، ياسمين له ټولو سره بلده وه، په ميايل کې يې ځينې عکسونه ور وښودل، دې په لاسي گندنو کې تغيرات غوښتل. دوکاندارانو سرورته ورته خوځول، گټه يې وه، په گټه کې بحث نه وي.

په دوهمه ورځ يوه لوی سالون ته ورغلو، ليمڅی او گيلمان جوړېدل، تر څو غټو تورو ډېگونو لاندې لمبې بلې وې، ښځو وړی رنگولې. يوې نجلۍ يوه لوی گدام ته ور وستو. گدام له ليمڅيو، غاليو او گيلمانو ډک وو. ياسمين خپل تليفون راته ونيو، ما بايد هغه ډيزاين ليمڅې ترې بېل کړی وای چې ليکې او ډيزاينونه يې په عکسونو کې ښکارېدل. زه کېناستم، ياسمين له کارخانې ووته.

د غښې خاله / ناول

۲۸۸

ما ټوله ورځ گډوډ ليمخي او گيليمونه سره واپرول. سترې شوم، پېرې گڼل، نولس ليمخي او گيليمونه مې راښودل شويو عكسونه ته نږدې موندلي ول.

مور څلور ورځې په فيض اباد كې تيرې كړې، بېرته كابل ته راغې. ياسمين نغدي پينځلس زره اوغاني را وگڼلې، خو زه نه پوهېدم چې د نولسو ليمخيو او گيليمونو انتخاب په دومره پيسو او د طيارې په دې طرفه ټكټ ارزېدل كه نه!

نه وه راته مهمه، ما خپلې پيسې اخيستي وې. ښه و، په باغ زنانه كې مې نورې شناخته هم پيدا كړې، كله به په دوكانونو گرځېدم. د نورو دوكانونو او غرفو په نسبت د لاسي گندو كاروبار ښه چلېده.

يوه ورځ څو دوكاندارانې د ياسمين دوكان ته راغلې، زه هم ورغلم، دوي د يوه ټيكرې په اړه سره غږېدلې، گلانو او ظرافت ته يې حيرانې وې. ماته هم وار را ورسېد، ټيكرې مې وكوت، چكن و.

چكن د ماشومتوب دورې ته بوتلم، يو وخت له خپلې مور سره د غزني قره باغ ته د ماما خېلو كره تللې وم، چكن يوازې هلته جوړېده، خاص په قره باغ كې رواج و، هلته يې هم د جوړېدو ساحه ډېره محدوده وه، اندرو او تره كو ښخونه پر سر كاوه، يوازې د خروتو او دفتانو رواج و. چكن ته ټولې دوكاندارانې خوشاله وې، نوي ورته ښكارېده. چكن په هماغه ورځ خرڅ شو، ياسمين په همدې يوه ټيكرې كې دوولس سوه گټه كړې وه.

فکر را ولويد، په باغ زنانه کې يوازې د شمالي ولاياتو او هزاره جاتو لاسې گندنې وې. د غزني هېڅ هم نه ول. نه جولی کميسونه او نه هم چکن تيکري.

بله ورځ مې همدا خبره ياسمين ته وکړه، علت يې نا امنی وگڼله، ويل يې چې دوی شمالي ولاياتو او هزاره جاتو ته له ويرې پرته سفرونه کوي، خو له میدان ښاره هاخوا نه شي تلای.

خبره يې سمه وه، د جگړو په سيمو کې يوازې وينې خرڅېدې، لاسي گندنو ته به څنگه د چا پام وړ اوښت.

فکر مې وکړ، په کاروبار کې نوی جنس نوی بازار لري، د قره باغ غريبو نجونو له غريبې ورځې را ايستم، خو مشکل دا و چې زه قره باغ ته نه شواي تلای. چا څه کولم، خو ماما خپلو ته به ورتلم، د کلونو کلونو ورکه طاهره موندل کېدله، لېور مې خبرېده، بيا راته کېناسته، ويل يې چې د پلار نيکه شمله مې په تا پورې تړلې ده، عزت ته به مې گورې، واده به راسره کوي.

يوه ورځ د غزني ادې ته ورغلم، گڼ موټروانان راباندې راټول شول، هر يوه ويل چې تر غزني به دي سالمه رسوو. خو ما خروټی موټروان پسې غوښت. يو ځوانکی مې وموند، د يوه کلي نوم يې واخيست، زړه ته مې ولويده، دا کلی په قره باغ کې و.

ده ته مې د چکنو، خولو (لستونو) او ټټر خبره وکړه، اول يې تندي تړيو شو، خو کله چې يې له چادري زما راوتلي سپين لاس ته وکتل، يو وارې

د غني خاله / ناول

يې په غږ کې پوستوالی راغی، په خپله راته غږېده، ويل يې چې دې دوي خویندې هم چکنونه جوړوي.

قيمتونه مې ترې وپوښتل، ويل يې چې هلته يې هره ښځه پانجلې، خپل ځان له پاره جوړوي، کله کله يې پلوري، خو له کلي نه وځي يوازې هغه څوک يې ترې اخلي چې د واده مراسم ولري. ښه چکنه تر زرو اوغانيو لوړ نه دي.

له موټروانه مې دوه چکنونه وغوښتل، بانې ته مې پرې نه ښود، ورته مې کړه چې هر يو په څوارلس سوه درنه اخلم، خو شرط مې کېدو تر ټولو ښه چکنونه به يې راته راوړل.

ما تليفون نه درلود، موټروان راته وويل چې درېيمه ورځ مې همدا غواړه.

بيانيه مې ورته کړه، پوهېدم، په دوو ټيکريو موټر نه درنېده، گټه يې لیده، ضرور يې راوړل.

په درېيمه ورځ ورغلم، يو چکن مې خوښ شو، بل هم ښه و، خو گلان يې دک نه ول راغلي، همدا يو مې ترې واخيست، خو موټروان شله وه، دوهم مې نه اخيست، اخير اتو سوو ته راغی، پوهېدم چې په اتو سوو کې به يې هم گټه کړې وي، د دواړو پيسې مې ورکړې.

په هماغه ورځ مې ټيکري ياسمين ته ور وړل، نورې دوکاندارانې راغلي، ان د هغه چکن په صفت هم نه مړېدې چې گلان يې تش ول. ټولو يوه پوښتنه کوله "دا ټيکري دې له کومه کړل؟" صافه خبره مې ورته وکړه چې د لاین درېور راته راوړل.

د غڼې خاله / ناول

دواړه چکنونه يوې دوکاندارې وړ واخيستل، په دواړو کې يې اته سوه گڼه راكوله، خو بلې مداخله وكړه، زر يې كړې. تيكري مې وركړل. ماسپښين ياسمين وړ وغوښتم، تندي يې سم نه و نيولې. ويل يې چې په كاروبار كې به ځينې رازونه نه رسوا كوي، پټ به يې ساتې، دې ته د موټروان خبرې خوند نه و وركړې.

وروسته راسره وغږېده، ويل يې چې ماما خپلو ته ورشه، همدا لاسي گڼدنې را بار كه، له خرڅېدو يې بې غمه يې، گټه نيمايي، خو زه قره باغ ته نه شوای تلای.

د ورځې به خامخا څو ښځو د چكنونو پوښتنه كوله.

يو وار بيا ادې ته ورغلم، هماغه موټروان مې وموند، ما چكنونه غوښتل، خوده د موټر د مخې ښېښه را وښوده، مرمی ترې وتلې وه، ويل يې چې دوې ورځې مخكې په جنگ كې گير شوم، لاره خطرناكه ده، د تره زوی مې د دوبي وېزه رالېږي.

ترې روانه شوم، خوده را پسې غږ كړل، د تليفون يوه نومره يې راكړه، ويل يې چې دې سړي ته زنگ ووهه. ده په قره باغ كې پنډه گرځوله. له ښاره به يې كليو ته زنانه توتې او د چكن د تيكريو د جوړولو نري سانونه وړل، ډېر رواجونه وړ مالوم دي.

په هماغه ورځ مې يو ساده تليفون واخيست، ماخستن مې نومره ووهله، غږ زور و، سړی ټوخېده، په سخته يې خبرې كولې.

په تليفون كې نه سره پوهېدو، د كور ادرس مې ترې واخيست، خوده د دوکان ښه راكړه، قلعه حيدر ته يې وړ وغوښتم.

د غني خاله / ناول

قلعه حيدر تر کمپني ډبره پورته وه. سهار ورغلم، يوازي خودکونده ول. تليفون مې ورته وکړ، نږدې غږ مې واورېد، يوه سپين ږيري مېږه هوا ورکوله، له زړې سدرې يې مبايل را وايست، غږ د ده له خوا يې تليفونه په يوه وخت را ووت.

ورغلم، سپين ږيري د موټرو د پنچري دوکان درلود، له تازه زخمي کږې گوتې يې وينې خڅېدلې، مخ يې په خاورو کې د پراته تاير غونډې تڼ تور او سپېره و.

مخامخ اسانه وپوهېد، خو تنده يې تروه وه، ويل يې چې اوس بوداشي دي، په کليو نه شي گرځېدای، خو ما د گټې خبرې يادې کړې، وږنې ومې ويل چې په هر ټيکري کې بڼې پيسې درکوم.

ده يوه ماشوم ته ورناره کړه، ورته ويې ويل چې پر دوکان پام کوه. په ده پسې روانه شوم، کور يې د نږدې تنگي کوڅې په پاې کې و. ورغلو، کور يوازي دوې خامې کوټې درلودې. يوه زړه بنڅه په چوټه کې ودرېده، نور کوچنيان را ووتل، پزې يې بهيدې، پرتگونه يې نه ول. زړې بنڅې په حيراني لاس را کړ، بودا ورسره وغږېد، ورته ويې ويل چې مور واله ده.

کوټې ته ننوتو، دوو خوانو بنڅو چکنونه پر سر کړي ول، د زرتارو کار يې کاوه.

کېناستم، چای او کلکي شيريني يې راته کېښودې. د زړې بنڅې زړه ډک و، داسې راته واپسېده لکه ډبره پخوانی شناخته چې يې موندلې وې، وار له واره يې د کلي کيسې را واخيستي، يوزوی

يې طالب و، بل اربکي. دواړه په يوه جگړه کې په يوه وخت وژل شوي ول.

دې اوږدې خبرې وکړې، تر خبرو يې ژړا او د پزې کښول ډېر ول. دوي ناستې ښځې يې د زامنو کونډې ورپاتې وې، هرې يوې يې په ځوانه ځواني کې گڼ پرله پسې اولادونه لرل، په دې کور کې تر ټولو مشر کوچيني لس کلن و، هغه هم ټوله ورځ له بودا نيکه سره د موټرو پنچري نيوله.

نور کوچنيان راغلل، د چا پزې بهېدې، چا ټوخل، ځينو پرتگونه نه وو اغوستي.

پښتون په ژوند کې بې حسابه دي، خو يو غوا وچه نه پرېږدي، يو ښځه، زياتره ښځې يو کال هم وچې نه پاتې کېږي، کال په کال اولاد راوړي. د غم خبرې مې بدلې کړې، زرتارو او لاسي گندنو ته لارم، خو دلته له زرتارو سره هم غم گډ و، بودی له زاړه صندوقه يوه سپينه ټوټه را وايسته، ليکنه يې په زرتارو ډکه شوې وه، تر غټې زرینې کليمې لاندې فارسي خط و، محمد الله ولد عيد محمد به عمر ۲۸ سالگي شهيد گرديد... دوهمه ټوټه يې راته کېښوده، دې ټوټې هم له زرتارو ډکه ليکنه درلوده، يوازې نوم او عمر فرق درلود، دوهم زوی يې شپږويشت کلن ليکلي و.

په دواړو ټوټو کې د شهيد ټکي راغلي و. دا کورنۍ يو کال مخکې له قره باغه کابل ته راغلې وه، بودی راته وويل چې د زامنو د مرگ يې کال نه دی پوره، دا ټوټې يې نړندو د قبرونو د

شناختو لپاره جوړې کړې دي. په اختر کې ورځم، همدا توتې يې پر لکنو دروم.

اخیر د خوشالي خبره پیدا شوه. له صندوقه درې چکڼه را ووتل، بنځو راته وویل چې دا چکڼونه يې د خپلو ځانونو له پاره جوړ کړي دي. هر چکڼ ته مې یونیم زر اوغانی قیمت وټاکه، د ټولو خولې وازې وې. پوهېدم چې دومره پیسې يې د بسته میاشتي خرڅه ده.

وروسته له سپین ږيري سره وغږېدم، ده ته د قره باغ ټول کلي مالوم ول، ډېر شناخت يې درلود، دېرش کاله يې سوداگري کړې وه، کال مخکې لا په کلیو گرځېده، زیاتره بنځې يې پېژندلې، نومونه يې ور مالوم ول، پوهېده چې په کوم کلي کې کومې بنځې او کومې نجلۍ د چکڼونه په جوړولو کې وړې ده.

بودا راته وویل چې په ځینو کلیو کې تیار کمیسونه هم پیدا کېږي، خولې (لستونې) سینې او لمنې يې په زرتارو جوړوي، په لمنو کې يې گردې اینې نیول شوې دي.

زړه بنځه هم په دې خبرو ښه پوهېده، دې کوچیانې کمیسونه ښکلي گنل، ویل يې چې شالمې، زوی او لور هم لري.

له بنځې مې مالومات وغوښتل، شالمې له مریو جوړېدل، درې کونجه شکل يې درلود، د کمیس پر دواړو اوږو اېښودل کېدل. زوی او لور بیا له مریو جوړ واره څلورکونجه شکلونه ول چې د ناوې پر لستونو د دې له پاره گنډل کېدل چې ناوې ته خدای زوی او لور ورکړي. زړه مې ښه شو، اقله لور يې نه وه هېره.

بودا ته مې په گټه کې فیصدي وټاکله، ورته ومې ویل چې دا شیان راته راوړه، دېرش فیصده گټه یې ستا. دی په فیصدي نه پوهېده، لنډ مې ورته وویل چې په هرو سلو اوغانیو گټه کې یې اویا زما، دېرش یې ستا. دی خوشاله و، خو خریداري پیسې غوښتې. فکر مې وکړ، دا خلک له زړه صاف راته ښکارېدل، که صاف هم نه وای، بله لار مې نه درلوده، خطر به مې مانه.

بله ورځ مې دوکان ته اته څلوېښت زره اوغانی ور وړې. درېیم ماخستن مې تلیفون ورته وکړ، تلیفون یې بند و. څلورمه او پینځمه ورځ هم ووته، د بودا تلیفون کار نه کاوه. طاقت نه راته، سهار وخته کورته ورغلم، بودی راته وویل چې اندېښنه مه کوه، هلته تلیفون کار نه کوي، پایې یې ویشتلې دي. دې د چایو ست وکړ، خو زما غرفې ته ور بیره وه. بودا شپږمه ورځ په خپله تلیفون راته وکړ، زړه مې بېرته خپل ځای ته ورغی، بودا راغلی و. سهار وخته ورغلم، غټه غوټه یې راته کېښوده، ټیکري، گڼ کمیښونه او څو خولی وې. ټیکري او کمیښونه ښکلي ول، خو خولی مې خوښې نه شوې، نه مې وې ترې راغوښتې، له ورايه یې تاوانې چينې وهلې، هزارگی خولی یو په سلو ترې ښې وې. بودا د یوه یوه کمیښ او ټیکري قیمتونه راته وویل، یاده یې کړه چې کوم کمیښ یې چیرې اخیستی، له چایې اخیستی، اول یې په څو بیه کسره و، ده څومره چنې ورسره وهلې دي... په اخیر کې یې څو لوتونه راته ونيول، له اته څلوېښتو زرو یوازې همدا پاتې وې،

ومي نه گڼل، خو لوی لوټ يې پينځوسې و، تر دريو سوو نه ډېرېدې.
ورومي بڅنلې، زړې بنڅې دعاوې راته کولې.

تيکسي مې ونيوله، ياسمين ته ورغلم. ياسمين ښه، ميانه او کمزوري
تيکري او کميسونه بېل کېښودل، هر يوه ته يې بيه وټاکله، خو خولې
يې بېرته راکړې، ويل يې چې نه خرڅېږي.

خولې مې په غره کې را وڅرولې. چا ورکتل هم نه. مياشت وونه،
ياسمين پينځلس زره گټه راته ونيوله، ښه وه، خوشاله وم، خو يوې بلې
دوکاندارې راته وويل چې يوازې ستا برخه گټه تر پينځه ويشت زرو ډېره
راتله.

سر مې پسې و نه گرځاوه، په ياسمين مې شک نه کاوه. په هماغه ماښام
مې بودا ته خپله برخه پيسې ور وړې، ورو زرو دعاوې راته کولې.
له بودا سره مې دايمي خبره وکړه، تاوان يې نه ورته کاوه، مازې په
مياشت کې درې يا څلور ورځې د پنچرې کار ترې پاتې کېده، دومره
کمې ورځې په پينځو، شپږو زرو گټه ارزېدې، خو پوه مې کړ چې څه
غواړم او څه نه غواړم.

يو ځل مې د يو لکو سودا ترې را وغوښته، ډېره وه، يو څو تيکري مې
نورو بنڅو ته هم ور کړل.

ياسمين خبره شوه، د دې په دوکان کې زما پخواني خوړند تيکري او
کميسونه يې هم کوڅې ته را وغورځول.

دا په غوسه وه، له خولې يې لارې بادېدې، ويل يې چې دا شراکت نه
شراکت، تا بايد نورو دوکاندارانو ته جنس نه وای ورکړی.

دا بنځه مهربانه راته اېسېدلې، ډېره مهربانه، خو ليلما راته وويل چې پيسې بدې دي، گرانېست له مينځه وړي.

يو څو كميسونه مې په غره كې را وڅرول، نور مې كور ته راوړل، خو په غره كې هېچا كميسونو او ټيكرېو ته نه كتل، په ټوله هفته كې مې يو هم خرڅ نه كړ. د ليلما خبره سمه وه، په لوگسه مفاره كې د وطن پلاستيكي خپلكې كېرډه، ارزښت پيدا كوي. خلكو ته ښې ښكاري، نه هېڅ مه وايه، دوى يې په خپله خارجي بولي.

له نورو ښځو سره وغږېدم، دوى هم د لاسي گنډنو كاروبار كاوه، خو ياسمين يې نه شوای خفه كولى، له هغې سره يې د كلونو كلونو كاروبار درلود، پور به يې سره كاوه، يو كمېس يې هم نه رانه اخيست.

زړه مې مات و، د كلونو سمبولې پيسې مې خاورې كړې وې. سپين ږبري څو وارې تليفون راته وكړ، ويل يې چې ژمى را راوان دى، په واورو كې په كليو نه شم گرځېداى، كه هر څه غواړې، همدا يې وخت دى، خو ما نېغه خبره نه شوای ورته كولى، يوازې مانله كېدا مې غوښته.

يوه ورځ ليلما راته وويل چې بل ځاى يو لوگس دوكان ونيسه. دوى خبرې وې، يو څو لوگسو دوكانونو ډېره كرايه غوښته، بل مې په نارينه وو كې دوكان نه شوای خلاصولى. ليلما پور ته تياره وه، راته وېي وويل چې په دې خسرو پيسې مه گرځه، اوس څښې ښځې هم دوكانونه لري.

د غني خاله / ناول

له دې سره مې شراکت وغوښت، ومې ويل چې کرايه په گډه پرې کولې شو، زه به مال راوړم، ته په دوکان کې کېنه، خو دې له ډېره درنه وخنډل، مېره يې په ښځو کې هم کار ته په سخته پرېښې وه.

يو وار بيا چورتي شوم، خندا او اشتها رانه لاړه، په کور کې اېښي کميسونه مې پر زړه پراته ول.

لور مې يو ځل څو نمونې پوهنتون ته ورسره يووړې، يوازې توکې يې اورېدلې وې، نجونو ورته ويلي ول چې اول مېرونه راته پيدا که، بيا به د واده کميسونه درنه اخلو.

نه پوهېږم، په ښار کې به پردي گلبوش موټر ته هم خوشاله وم.

يو وار مې څو نمونې راسره واخيستې، په کوټه سنگي کې د لاسي گنډنو څو لوکسو مغازو ته ورغلم، څو کميسونه مې بيه کړل، بې يې اسمان ته ختلې، خپلې ور وړې نمونې مې ور وښودې، د دوی تر را خړېدلو کميسونو ډېر ښکلي ول، خو نخړې يې کولې، خپله بيه يې هم نه راته جوړوله.

همالته مې د دوکانونو د کرايې پوښتنه وکړه، تر ټولو کوچينی دوکان تر درې سوه ډالره کم نه و.

د شپې مې بالنبت په اوښکو لوند شو.

سهار مې غره خلاصه کړه، لاسي گنډنې مې په بوجی کې واچولې، ليلما ته ودرېدم، ومې ويل:

- دا غره له دې ټولو شيانو سره په څو اخلې؟

دې حيرانې سترگې راته نيولې وې.

لېلماته مې کيلې ونيوله، هېله مې ترې وکړه چې خرڅه يې که.
دې په راوتلو رډو سترگو راته کتل.
بوجی مې کورته راوړه.

ماخستن زنگ راغی، ليلما وه، ويل يې چې غرڼې ته يې خريداره پيدا
کړې ده.

تعجب مې ونه کړ، موقعيت يې ښه و، همداسې نه پاتې کېده.
سهار ورغلم، له خريدارې سره مې چنې ووهلې، د اجناسو اخيستي
ليستونه مې ور وښودل، هر څه مې د خريد په بيه وگڼل. غرمه کوته
سنگي ته ورغلم، په يوه مارکېټ کې هم خالي دوکان نه و.
په اول ځل مې ځينو نارينه وو ته خپله د تليفون شمېره ورکړه، پوهېدم
چې مزاحمت نه راته کوي، چادري مې نه وه پورته کړې.
هفته ووته، چا زنگ ونه واهه.

ورځې ووتې، له کوره ونه وتم. تل به په چورنونو کې دوه وم، خو يوه ښه
خبره راغله، زوی مې انگليسي ادبياتو ته کامياب شوی و.
يوه شېبه مې غم هېر کړ، درې خوراکه کباب مې راوغوښت، له اولادونو
سره مې وځنډل، ډير مې وځنډل، يو وخت مې اولادونو ته وکتل، دوی
حيرانې سترگې راته نيولې وې، خان ته مه پام شو، ژړل مې.
اول ځل مې تر لور مخکې زوی په غېږ کې ونيولم. دواړه راته کېناستل،
يوه خبره يې کوله، دوی باور درلود چې ژوند اسانه کېږي.
سهار تليفون راغی، ورغلم، په يوه مارکېټ کې يو نسبتا گلالی دوکان
خالي شوی و، ښېگنه يې داوه چې په دې دوکان کې مخکې هم جامې

خرخېدلې، مصرف يې نه غوښت، ان د جامو د خريدلو چنگونه يې هم لرل.

کمیښونه مې ور وړل، ډاډه وم، چا نه راته کتل، په اول منزل کې مې دوي ښکلې نجونې ليدلې وې، دوکانداري يې کوله.

هيچا کار نه راباندې ولاړه، د څنگ دوکاندار خاله وگنلم، ده د ماشومانو جامې خرخولې، راپام يې کړل چې ډکه بوجی له هغې نانځکې سره ونه لگېږي چې کمیښ يې ور اغوستی و او د دوکان تر مخ يې درولې وه، خو کله چې مې چادري پورته کړه، خانم شوم، وار له واره چای راغی، له دواړو لوريو مې د مرستې غږونه واورېدل. "خانم، څه امر او خدمت."

سر مې پسې ونه گرځاوه، اول مې دوکان پاک کړ، بيا مې جامې را وڅړولې. زده مې وې، د ياسمين ښېگنه مې نه هېروله، په دې يې پوه کړې وم چې څنگه د اخيستونکو پام را واړوم. په هماغه مازديگر مې يو کمیښ خرڅ کړ.

سهار د څنگ دوکاندار ته ورغلم، ده وار له واره ترموز ور واخيست، خو ما پوه کړ چې نه خاله يم نه خانم، نه به سره په عذابوو.

تر غرمې مې يو کمیښ او دوه ټيکري خرڅ کړل. خوشاله وم، راتلونکې ښه راته ښکارېده، خو ماسپښين يو له عمره پوخ سړی راغی، به غوسه و، ويل يې چې زموږ بازار به نه را خرابوې، د دوو زرو ورېښمين ټيکري دې په ديارلس سوه ورکړی و.

څه مې ونه ويل، حوصله مې وکړه، اوله ورځ مې وه.

سړی په خرابو اعصابو پورته وخت.

شبه وروسته مې بیا د دوکان تر مخ تیر شو، لستونې یې تر څنگلو وړ پورته کړې ول، له لنډې ږیرې یې اوبه څڅېدلې. پوه شوم چې تشنابونه پورته دي، سړي اودس کړی و.

د څنگ گاوندې راته وویل چې دا حاجي صیب په اول منزل کې د لاسي گندنو دوکان لري.

حیرانه شوم، په دې ټیکري کې ماته یونیم سل اوغانی پاتې شوې وې، حاجي صیب زهه نیم سوه گټلې.

ماخستن مې پیسې وگټلې، د یوې ورځې گټه مې دیارلس سوه وه.

سلا بلا مې خندل، چا چې یو کال په اوبو کې لنډه ډوډی خوړلې وي، په یو وار دومره ډېره گټه خندا وړ ولي.

کار ښه و، له هیچا سره مې مشکل نه درلود، دوکان ته یوازې ښځې راتلې، دوی هم له ما سره خانونه راحت گټل، کله کله به د سودا خونده نه وه، خو یوه ورځ به دومره کمیښونه خرڅ شول چې د څو ورځو غج به یې واخیست.

بودا مې په سره ژمي کې په نوی مال پسې ولېږه. دا وار مې سر سم خلاصېده، پوهېدم چې کوم ډېزاین، کوم رنگ او کوم جنس ښه بازار لري. بودا ته مې د ځینو کمیښونو او ټیکریو عکسونه ورکړل، ورته ومې ویل چې ښځې وپوهوه، دوهم ځل همدا تغیرات ترې غواړم.

پوهېدم چې زما فرمایشونه منل کېږي، د کلي ښځې مظلومې وې، په لومړي ځل یو چا لاسي گندنې ورته اخیستي.

په دوهم جنس کې ټول تغيرات په پام کې نيول شوي ول. يوه ورځ مې په اول منزل کې د حاجي صاحب په دوکان کې هم منځه ووموندل چې ما له غزني را غوښتل.

لا ښه و، د كليوالو ښځو خواري بې خايه نه تله، خو بيا به هم ډيرې ښځې ماته راتلې، کله کله به په خپلو مينځونو کې سره وغړېدې، ويل به يې چې همدا کميس يې په لاندې منزل کې په پينځه زره بيه و. سودا مې ښه وه، هغوی چې ډېره گټه کوله، کم جنس يې خرڅاوه، ما کمې اخيستې، ډېر جنس ووت.

د اوړي په اوله کې بودا ډوډی وکره، د جومي ورځ وه، زه او اولادونه مې ورغلو. خامې کوټې رنگ شوې وې، د پلاستيکي فرش پر ځای مستعمله غالی ويره وه.

زړې ښځې په غېږ کې ونيولم، ژړل يې، ويل يې چې له تا سره مو ژوند ښه شو.

بودا د پنچري دوکان پرېښی و، ده به ډېر وخت په غزني کې تېراوه، اوس له قره باغه پرته مقر او اندرو ته هم نه.

زړې ښځې دا وار د غم کيسې نه کولې، له اسرته غړېده، اول يې نوې کاسې را وښودې، بيا يې د گوليو پاکتونو ته ودرولم، ويل يې چې اول وار ډاکټر ته ورغلم، د پښو د کلونو کلونو درد مې ښه شو، دوی پخوا د موټر زاړه ټايرونه سوځول، اوس د گازو نوې درې کيلوبي ډبه پوره دنيا ورته ښکارېدله.

ماشومان هم دا وار يو څه پاک بنکارېدل، پزې يې نه بهېدې، پرتگونه يې اغوستي ول.

له دې انا او نيکه مې يوه ژمنه واخيسته. راسره ويې منله چې اول څرمنی به خپل لميسان مکتب کې اچوي. ما نجوني هم يادې کړې، نامېده يې نه کړم.

ځينې خلک پيسې لري، ژوند نه لري، ځينې خلک پيسې نه لري، خو په ژوند پوهېږي. بودا پيسې پيدا کړې وې، ژوند ور مالوم و.

زه هم د ژوند په رموزو پوهېدم، خپله مې ښه ژوند نه و تېر کړی، په نس نه وم مړه، خو د نورو ژوند پوهولې وم، وار له واره مې په خوشال خان کې يو، يو منزله پاک کور کرایه کړ. کور غټه شنه حويلی درلوده، مازديگر به له خپلو اولادونو سره لمر ته کېناستم، پام مې و، دلته ښځې کار ته تلې، د څنگ د کورونو پردې نه کش کېدې.

اول وار مې زوی او لور ته مېبايلونه واخيستل، ټوله ورځ به مو نه سره ليدل، د احوال اخيستلو له پاره ښه ول.

په يوه کال کې مې دوه وارې په نمايشگاؤو کې گډون وکړ، ډيرو خارجي دفترونو غوښتل چې ښځې له اقتصادي اړخه په پښو ودرېږي. پروژې وې، د گڼو لاسي گندنو فرمايشونه راتلل.

په اول ځل مې بانکي حساب ته ډالر ورغلل. اوس مې عمده سودا هم خرڅوله، کله کله به مې په يوه جنس کې تاوان وکړ، خو په دوهم جنس کې به دومره گڼه راته پاتې شوه چې تاوان به يې ژوندی وخور.

غريب اسانه نه شي پورته کېدای، شتمن په سخته خوارېږي. زه اوس شتمنه وم. له هرې خوا پيسې راتلې.

اول پسرلی مې په خوشال خان کې يو، يو منزله کور واخيست. لور مې يو ځل بيا خفه شوه، دا وار ډاکټرانو ته حاجت نه و، ما مينه تجربه کړې وه، علامې يې نه رانه غلطېدې، نه مې ډاکټر ته ور وسته او نه مې تر وېستو کش کړه، وار له واره مې ورته وويل چې څوک دی؟ چېرته اوسي او څه کاروبار لري؟

دا وار دې هم ډېرې نخرې ونه کړې. پر يوه همصنفي مينه وه، دواړه سره گران ول.

بده نه راباندې ولگېده، لور مې ځوانه شوې وه، واده يې حق و، هلک مې په تليفون کې سهار چای ته را وغوښت.

غنمرنگی ډنگر ځوان راغی، په بېله کوټه کې سره کېناستو. ځوان په اولو کې وارخطا و، خو وروسته يې د تندي خولې په خپله وچې شوې. عمومي مالومات مې ترې وغوښتل، دوی پينځه وروڼه ول، په کرابي کور کې اوسېدل، مور او پلار يې ژوندي وو. له عمومياتو را ووتم، اوله خبره مې وکړه:

- لور مې بېل کور غواړي.

خواب يې مفي و، ويې ويل چې دومره پيسې نه لرو، که وای هم بېل کور نه شم ورته نيولی، زه به هغه کسان څنگه پرېږدم چې دروېشت کاله يې مينه راکړه، ويې روزلم، که به ناروغ وم، دوی به هم راسره ناروغه ول، که به روغ وم، راسره خندل به يې. په خپله به وري گرځېدل، خو

زه به يې په نس مور ساتلم، لمر ته يې ورنه کړم، درس يې راباندې ووايه او زما له پاره يې سختې وگاللې. کورنۍ مې ژوند دی، نجلۍ به په همدې کور کې را سره اوسي.

ده ته يې کورنۍ ارزښت درلود، لور ته مې يې هم ارزښت ورکاوه. ومې ويل:

- زما لور درباندي گرانه ده؟

سړيې وخرېد:

- هو.

- څومره؟

- ډېره.

- څومره؟

نېغ يې راته وکتل.

ومې ويل:

- د لور له پاره مې تر خان تېر يې؟ مرگ منې؟

يو واري يې وځندل:

- نه. زه يې د ژوند له پاره غواړم.

کافي وه، ده زما لور د ژوند له پاره غوښته. بله خبره مې ونه کړه. له ځوانه مې د هغه د کور ادرس واخيست، مازديگر له مغازې علاوالدين ته ورغلم، بې نخشي کورونه ول.

کور مې وموند. هلک خوار ژوند درلود، مور یې یوې کوتې ته ور وستې. یو تنکی ځوان او دوه ماشومان کتابونو ته پراته ول، تنکي ځوان په بېرې پښې ور ټولې کړې، بخښنه یې وغوښته. له کوتې ووت. دوی په نزاکت پوهېدل. بخښنه مانا نیمایي انسان.

نیمایي نورې خبرې یې مور راته وکړې، دلته په دريو کوتو کې لس کسان اوسېدل، یوازې مشر ورور یې واده درلود. نور ټول واړه ول، مکتب ته تلل.

غټه غټه نه غږېده، په غریبي نه شرمېده، د کور ټول عاید شل زره اوغانی وې، وچه یې خوړله، زاړه یې اغوستل خو خپل اولادونو یې کورسونو ته لېږل.

نرور یې جای راوړ، ټیکري یې ډېر لند و، پوښتنه مې ترې وکړه، جامې یې په خپله اخیستې، د رنگ او انتخاب واک یې هم خپل و، هېچا نه و ورته ویلي چې لمنه دې لنډه یا اوږده ده.

همدا یو مثال بس و، دې کور ته تان نه راته، ښځو ته دا نه ویل کېدل چې له همدې یوه تانه د کرکیو پردې او خپلې جامې جوړې کړی. دلته ښځو دومره ازادې درلوده چې د خپلو جامو رنگ په خپله وټاکي. نورې کوتې مې ولیدې، مستعملې ایرانی غالی پاکې وې.

ماخستن له لور سره کېناستم، د خلکو غریبي مې یاده کړه، خو هغه نجونې چې نېستن ژوند یې تېر کړی وې، ډېر توقعات نه لري، دې د مورک له خولې وح اتام (د دودۍ ټوټه) را ایستلی و، له غږېته نه وېرېده.

ومي منله، خو شرط مې کېښود، د کوزډې مراسم به ژر نيول کېدل،
 خو واده به کال ته کېده. دوی کال وروسته له پوهنتونه فارغېدل.
 مراسم ساده ول، خپلوان نه وو، لېور او يو دوه ليرې تربرونه مې ول، خو
 ما نه خبرول. بودا، سرکاريگري او ليلما ته مې تليفون وکړ، ټولې نه،
 خو خو ښخې راغلې، له سر کاريگري مې د شرکت د زړې صفاکاري
 پوښتنه وکړه، ويل يې چې هغه پخوانۍ سپکه نه ده ورپاتې، ډېر وخت
 ناروغه وي.

څلور زره اوغانۍ مې د علاج له پاره ور ولېرلې.
 يوه ورځ ليلما راغله، ژړل يې، ميره يې د بدودو (پښتورگو) تکليف درلود،
 تداوي يې پيسې غوښتې، ور مې کړې.
 مياشت وروسته مې زنگ ورته ووايه، راغله، ورياده مې کړه چې په
 شريکه به يو دوکان ونيسو، کار ته کوه، پيسې يې زما.
 غربت پر اجازه زورور دی، وبې منله.
 ليلما پاکه او زړه سواندې ښځه وه، په سخت وخت کې يې لاس راکړ،
 غرفه يې راته ونيوله، اوس بايد ما له خاورو را پورته کړې وای.
 په نوي ښار کې مې دوکان ونيو، گڼې لاسي گڼډنې مې ور بار کړې.
 ليلما په کار پوه ښځه وه، تاوان يې نه راووړ.
 کارونه ډېر شول، له وسه مې وتلې ول، د ليلما په مرسته مې خپل
 دوکان ته يوه کاريگره ونيوله، ماغزه يې وح نه ول، له کار سره ژر پلنده
 شوه.

وروسته دوکان ته ډیره نه ورتلم، یوازې خریدارې به مې کوله، خور دواړو دوکانونو مدیریت ته مې پام و، ان د یوې اوغانی حساب به مې هم کاوه.

یوه ورځ په ټیکسې کې کېناستم، له کلونو وروسته شوربازار ته ورغلم. نه ورتلم، تېرې ترخې خاطرې یې را یادولې، خو یو چا د یوه ترکمن د کور ادرس را کړی و، ویل یې چې د کور ښخې یې ښکلې غالی اوبدې. په شور بازار کې ډیر تغیر نه و راغلی، هماغه پخواني خام کورونه، تنگې کوڅې، او چټلې ویالې وې.

غالی مې ولیدې، په ناز اوبدل شوې وې، گلالی ښکارېدې، خوله سړې سره په بیه جوړه نه شوم، د ده په قیمتونو کې گټه نه راته پاتې کېدله.

یوازې مې زړه راته وویل چې پخوانی کوڅې ته ورشه. ورغلم، د پخواني خام کور پر ځای پخې کوتې جوړېدې. ودرېدم، د حویلی دېوالونه پر ځای پاتې و، یوه ته ورغلم، په دېوال کې زور مېخ لانه و ایستل شوی. ښه مې په زړه و، دا مېخ مې د جامود تناو له پاره ټکوهلی و، پر مېخ مې لاس تېر کړ، گوتې مې وسولولوي، د مېخ زنگو سړې کړې وې. یو غږ مې واوړېد: له چا سره مو کار و؟

ور مې کتل، یوه سړي د سیمینتو بوجی گڼلې. بل څوک نه و، نو پوښتنه به همدې سړې کړې وه. له هغه مې د کور مالک وغوښت. ښځه یې راته وکتل، په سترگو کې یې حیراني پرته وه.

له ده سره مې خبرې وکړې، دا کور يې درې مياشتې مخکې اخيستی

و. يو ځل مې بيا حويلی ته وکتل، د پخواني کور هېڅ نښه نه وه پاتې،

يوازې د بدرف پر شاه لا هماغه پخوانی ډبله تخته پرته وه.

تپته شوم، له خاورو مې د يوې ماتې کاشي يوه وړه ټوټه را پورته کړه، د

شناب سپينه کاشي مې وپېژندله، ټيکری مې پرې تېر کړ، وځلېده،

په دې ځلا کې مې خپلې چيغې، ساندي او له بزې را څڅېدلې

څاخکي څاخکي وينې ولېدې.

لاسونه مې مړه شول، کاشي ولويده، خو په پښو کې مې دومره زور و

چې پرې وڅېژم، کاشي مې د بوټ لوړې تېرې پوندي ته سيخه کړه، د

ماتېدو له ټکا سره مې په مغزو کې پخوانی چيغې ورکې شوې.

له سړي مې د مامور قدوس پوښتنه وکړه، خو ده په دې نوم څوک نه

پېژندل، دومره يې وويل چې دا کور يې له يوه ازبکه واخيست.

يوه شوم، کور څو وارې خڅ شوی و.

څو گامه شاته راغلم، په زړه کې راتېره شوه چې د حويلی دروازه

همدلته وه. مامور قدوس په همدې ځای کې په زور مچې رانه اخيستی

وې.

يودم مې ايډ کړل، په خوله کې مې د مامور قدوس له نصوارو ډکې

ترخې لارې را وگرځېدې، منده مې واخيسته، د کوڅې تر سره په يوه

سا لارم، بېرته ودرېدم، مامور قدوس مې بايد موندلی وای.

جومات ته ورغلم، ملا مې وار له واره وپېژاند، خوده ونه پېژندلم، نه و ملامت، اوس د کلونو مخکې هغه خړه پړه طاهره نه وه ورته ولاړه چې تیکري يې درې پینې درلودې.

ملا اودس کاوه. ډیر فرق نه و پکې راغلی. هماغسې تک سپین مخ او سپین پاسته لاسونه يې ول، طبیعي وه، پوستکي هغه وخت بدلېږي چې ټوله ورځ سره لمر او سرې هوا ته موجهیتوب وکړي، په کولبه پسې روان شي، درېیم منزل ته خښتې پورته کړي، خوده هېڅ کار نه کاوه، ژمی به ترکي بخاری ته ناست و، اوړی به د جومات د چت اته پکې به یو وار ورته تاوېدلې، ډوډی يې هم چربه وه، نوبت و، خلکو ورته راوړه، لمونځ يې خپل کاوه، خو قیمت يې له نورو اخیست. پر هر کور د میاشتي دوه نیم سوه اوغانی حواله وې.

له ملا مې د مامور قدوس د کور پوښتنه وکړه، حیراني سترگې يې را وړولې، ادرس يې نه راکاوه، ذهن يې په اسانه لوستل کېده، پاک او حیاناکه مامور قدوس به دې سپین سترگې يې چادري پردی ښځې څه کاوه!

ورته ومې وبل چې پورورې يې يم.
نرم شو، ادرس يې راکړ.

د ده په خیره کور یوازې دوې کوچې مزل غوښت.
کور مې په اسانۍ وموند، نانوايي يې ښه ښه وه.

یوې وړې نجلۍ د لرگي خیرنه دروازه راته خلاصه کړه. له اجازې پرته حویلی ته ورغلم. څاه ته نږدې یوه په عمر پنځه ښځه په خټو کې خیرن

تشت ته ناسته وه، لاسونه يې تر څنگلو لوڅ ول، جامې يې مينځلې.
 يوه ځوانه نجلی را ووته، جارو کړې خاورې يې تر چوترې لاندې
 واچولې، بېرته د کوټې وره ته ور وگرځېده، خو يودم ودرېده، مخ يې را
 واراوه، له هماغه ځايه يې را غږ کړل:

- مور تر پينځو کلونو کم ماشومان نه لرو.

يوه شوم، دې د واکسيناتورې گمان راباندې کړی و. خوزه چوترې ته
 ور وختم. په عمر پخه پنځه هم حيرانه ودرېده.

وار له واره مې ورته وويل چې مامور قدوس غوارم.
 داوارو يو بل ته وکتل.

حيرانې مې ور لنډه کړه، ومې ويل چې يو وخت مو په پخواني کور کې
 اوسېدم.

دوارو هيڅ حرکت نه درلود، د ډبرو غونډې وچې ولاړې وې، په پخواني
 کور کې ډبر خلک اوسيدلې ول، دې ښکلې ښځې په مامور قدوس څه
 کاوه؟!

اول له عمره پخه پنځه ژوندۍ شوه، لاس يې راوغاوه، بيا ځوانې نجلی
 په چوتره کې يو زور ليمځی راته وپړ کړ، ټولې کېناستو، خو لا هم د
 دوارو سترگې له حيرانۍ ډکې وې.

ومي خندل، چای مې وغوښت، خو د دوی شونډې وپړې نه شوې، يوه
 شېبه غلې وې، ښځې، نجلی ته د چايو د راوړلو اشاره وکړه، کور ته د
 يوې ښځې د ورتگ علت مالومول په يوه پياله چای ارزېده.

د غني خاله / ناول

يودم له کوټې چيغې راغلي، اول يوه کوچينې نجلی راووته، وروسته د وېښتو د ږمنخولو زور برس پسې راغی، برس په تشت کې ولوېد، د صابون خگني اوبه باد شوې.

ښځه ورغله، له کوټې د ښځې پوچې خبرې را ووتې، درب شو، په کوټه کې يوې بلې نجلی وژړل.

اوله ماشومه د حويلی په دروازه کې ودرېده، جر، خیرن وېښته يې لرل، په مخ کې يې د خيرو توري ليکې ښکارېدلې.

دوی بايد دا وخت جنگ نه وای کرای، پوهېدم چې دا ځل زما وار دی، له لاسه به مې نيسي، تر دروازې به مې باسي.

ښځه راغله، تنده يې تروه وه، ويې نه شرم، خود شړلو له پاره يې مقدمه جوړه کړه، ويې ويل چې زما مېړه څه کوي؟

لند مې ورته وويل چې يو وخت د تاسو په زاره کور کې اوسېدم. په خوله کې را ولوېده:

- له هغه وخت سره کومه علاقه نه لرم، د اوس خبرې کوه، اوس څه غواړي؟

ومي خندل:

- تاسي له مېلمنو سره داسې رويه کوي!

غلي شوه، خو لايې هم تندي ننوتې گونځې درلودې.

ويې ويل:

- خو مېلمنه بايد وپېژنو، ته څوک يې، ولې يودم کور ته راغلي؟

د غڼې خاله / ناول

نجلی یو زور پتنوس پر غولي کېښود، په پتنوس کې توره لوگي وهلې
شنه زړه چاینکه، یو گیللاس او څو کلکې شیرینی وې.

بنڅې ته مې وکتل:

- دا دې څه ده؟

بنڅې ته غوسه ورغله، په خوشکه یې وویل:

- هله نو، زه کار لرم، گیللاس در اخله.

نجلی وویل:

- ابی، بده ده.

بنڅه له چوترې کښته شوه، د جامو مېنځلو تشت ته کېناسته.

نجلی پیا له راته ډکه کره، وېې ویل:

- خوا مه بدوه، وخت خراب دی، تېره میاشت څو کوڅې لاندې یوه

کور ته دوې بنڅې ورغلې وې، ویل یې چې د واکسین والې یو، په

کور کې نارینه نه ول، یوازې یوه بنڅه وه، تړلې بې وه، د کار شیان یې

تړې وړی ول.

ومې ویل:

- ته د مامور قدوس لور یې؟

- هو.

- مکتب وايې که پوهنتون؟

یو دم یې غټې تکی تورې سترگې له اوښکو ډکې شوې، مخ یې واړاوه.

په غریو کې یې وویل:

- یو هم نه.

د غنيې خاله / ناول

د بنڅې له غوسې ډکه ناره راغله.

- نجلی مه بې لارې کوه، هله نو، مخ دې ورک که.

گیلاس مې را پورته کړ.

بنڅه نېغه راته ودرېده، وپې ویل:

- پوهېدم چې بې څه نه یې راغلي، له اوله پساتي (فساتي) راته ښکاره

شوې، که عزت درباندي گران وي نو په پته خوله له کوره ووځه.

نه تلم، په ما باندي عزت گران و، د عزت له پاره راغلي وم، ما باید هغه

څوک لیدلی وای چې زما عزت ته یې په سپکه کتلي ول.

ومي ویل:

- یو وخت د تاسو په زاړه کور کې اوسېدم.

یو دم یې تر مټ ونيولم، چيغه یې کړه:

- بس ده، کانگې مه راوله، دا درېیم وار دی چې همدا یوه خبره راته

کوې.

په ولاړېدو کې مې وویل:

- د دوو میاشتنو کرایه راباندي پاتې ده.

د بنڅې گوتې مړې شوې.

کېناستم.

ومي ویل:

- هغه وخت نیستي راباندي راغله، وتښتېدم، کرایه همداسې پاتې شوه.

بنڅه د چوترې پر ژي کېناسته. سر یې وخرېد، یو دم یې وژړل.

وې ويل:

نه بې ملامته، ما بايد په اول کې درته ويلې وای.

سځې په ژړا کې خپلې لور ته اشاره وکړه، نجلی لاره، په يوه واړه قاب کې يې په حساب درې چاکليټ راوړل. چاکليټ د ډېر وخت راته بڼکار بدل، د کاغذونو زر ورق يې تللي ول.

ماگلاس راواخيست، خو بڼځې زما بکس ته وچې سترگې نيولې وې، په بکس کې به خامخا د دوو مياشتو د کرایې پيسې وې، نه وه غلطه، سم فکريې کړې و، ما ترکمن غالی خرخونکي ته بيانیه را اخيستي وه، سرداونه شوه، پيسې پر ځای پاتې شوې، خو کرایه مې چيرې ورکوله، مامور قدوس مې ليد، يوازې يو ځل، لارې مې ور تو کولې، تلم.

بنځه په خپله راته گډه شوه. دوه زامن او يوه لور يې ول، زامنو يې د بایسکلونو د ترميم ورکشاپ درلود، يوه ته يې واده کړی و، څلور لوني يې درلودې، د نيستي له لاسه يې گذاره سخته وه.

وروسته د خپل مېړه په اړه راته وغږېده، ناروغ و، بله لاره يې نه درلوده، کور يې د علاج له پاره ورته خرڅ کړی و.

دې بدې ورځې کولې، وچه ډوډۍ يې په سخته موندله. بنځو او ماشومانو ته مې خوا بده شوه، خو مامور قدوس لا د لارو په تو کېدو ارزېده.

گیلاس مې کېښود. حوصله ختمه وه، داسې مې بايد ليدلی وای. تبت وره ته مې سر تبت کړ، د تياره کوچيني دهليز سور بوی کڼونه مخکې د کونډې نمجنه کوټه را په زړه کړه. نجلی يوې دروازې ته لاس

ور وغخاوه، دې کوټې غټه کړکې درلوده، رڼا وه، کونج ته يو څوک په څادر کې پروت و، يوازې يو غوږ يې ښکارېده.

په زړه کې را تېره شوه چې منډه ورباندې ور واخله، پر غوږ يې غاښونه ور ټينگ که، پر خپلو ژامو اخيري زور راوله، غوږ په غاښونو کې تړې پورته که، څه.

خو حوصله مې وکړه، يو وار مې بايد د مامور قدوس مخ ليدلې وای. نجلۍ خپل پلار ته ودرېده، په خواږه خوله يې وويل:

- شېراغا!

سړی غلی و.

نجلۍ وويل:

- يوه ښځه دې ليدو ته راغلي ده.

سړی وچونگېد.

خامخا به چونگېده، يوه ښځه يې ليدو ته راغلي وه.

نجلۍ خپلې مور ته وکتل، مور يې اشاره ورته وکړه، نجلۍ کېناسته، د خپل پلار له مخه يې څادر ليري کړ.

يوه شېبه مې په حيرانۍ ورته کتل، د سړي د غومبرو هډوکي پورته راختلي ول، سپينه اوږده ږيره يې درلوده، زړه مې نه منله چې دا دې هاغه پخوانۍ ښوی مامور قدوس وي.

نږدې ورغلم، ده په راوتلو رډو سترگو راته کتل. خولې ته مې يې پام شو، کړه وه.

د ښځې غږ راغی:

کال مخکې یې د ویني فشار پورته شو، حمله ورباندې راغله، په څو
ډاکټرانو مو وگرځاوه، ټول یوه خبره کوي، وايي چې په اعصابو کې یې
کوم رگ بند دی، د بدن یوه خوا یې هېڅ حرکت نه لري. زما په یې هم
کره ده، له خبرو لوېدلې، خو سترگې او غوږونه یې سم دي، پوهېږي.
ښځې خبرې کولې، ما سرې ته کتل، ده له ما سترگې نه اړولې.
پېژندلې یې وم؟ نه پوهېدم.

ده یوازې راته کتل.

ورمخته شوم، ومې ویل:

- زه ستاسو په زاړه کور کې اوسېدم، کونډه يم، په یاد دې دي؟! د دوو

میاشتو کرایه مې نه شواي درکولای!

له وارخطا سترگو یې پوه شوم چې زما نه شونډو اخستې تودې مچې

یې په یاد وې.

وخوځېد، وچونگېد، لور یې مرسته ورسره وکړه، تر اوږو یې بالښت ور

لاندې کړ، سر یې یو څه پورته شو.

ومې ویل:

- یو وخت دې یوه بوشکه غوړي، بوره، چاکلیټ او شیریني رانه راوړي

وو. په زړه دې دي؟

ده یوازې راته کتل.

ومې ویل:

- بل وخت

چونگېدا يې ډېره شوه، خبره مې ونه كړه.
بنځي وويل:

- مامور صېب همداسې زړه سوانده او مهربانه انسان دى، كوم وخت چې جوړ و او تنخوا يې درلوده، له ډېرو كوندو سره يې مرسته كوله، خو بې ورته بدېده، كله به ماخستن يودم له ډوډى ولاړ شو، گوله يې نه تېرېده، ويل يې چې دا څنگه مسلماني ده، زه به د پسه بنور واخوړم، د كوندو او بې سر پرسته بنځو ماشومان به وړي ناست وي، هېڅ امكان نه لري، خو واړې يې له دسترخوانه ډكه كاسه وړ واخيسته، يوې گاونډى يې سر پرسته بنځي ته يې وړ وړه.

د سړي سترگو ته مې وكتل، ومې ويل:

- مامور صېب پېژنم، ښه يې پېژنم، يو وخت يې له ما سره هم ډېره نيكې كړې وه.

د سړي سترگې رډې راختلې وې.

ومې ويل:

- په ياد دې دي؟

په سترگو كې يې واړخطايي ډېره شوه.

دا فتح سړى مې څه كاوه، دې مردار خور ته خداى جزا وركړې وه، پوهېدم چې دا څلور هډوكي وچ، له پښو او لاسونو لوېدلې، كېره خوله مامور قدوس تر څلورو مياشتو نه اوړي، په تېره اخېره مې نه شرمزده، خو د ده راوتلې سترگې ډېرې واړخطا وې، دې خبرې ته مې زړه نه خړه چې دا واړخطا سترگې به ښځه او لور شكې كړي، ډاډه وم، زياترو بنځو

نه د مامور قدوس غوندي نارينه هم ملايکې ښکاري، په زړه کې يې هم
نه ورگرځي چې مېړه به يې په نيمو شپو د بې وسه ښځو دروازي
ور خلاصوي، په غېږ کې به يې نيسي، مچې به ترې اخلي، خو ډېر نارينه
داسې نه دي، د خپلې ښځې پر غاړه خدایي سور بخار به هم د يو چا
د غاښ نښه گڼي. وهي به يې، ټکوي به يې، حتی وژني به يې.
له دستکوله مې پيسې را وايستي، په ياد مې وې، د ده د دوو مياشتو
کړايه شپږ زره کېده، خو ما لس زره ورته کېښودې. ولاړه شوم.
پراته سړي ته مې وکتل، ومې ويل:

له خدايه نه يم خبره، خو ما بڅښلی يې.
مور او لور نېغ راته وکتل، خو بيا يې هم کوم شک وانه خيست. مامور
قدوس اسماني موجود و، اول به يې کوندي او يتيمان مړول، بيا به يې
خپله گوله ور اخيسته، خدای به ولې نه بڅښه!
د سړي په سترگو کې يو وار اوښکې ورغړېدې. څه يې وويل، پوه نه
شوم، يوازې غريو پکې گډ و، خبرې يې داسې وې لکه کوم ماشوم چې
نوي څو ټکي زده کړي وي، مانا نه ترې اخيستل کېږي، گډوډ يې وايي.
خو لور يې پوهېده. ويل يې چې پلار مې بڅښنه درنه غواړي.
ښځه ورغله، د سړي پر ډنگرو، لندو غومرو يې د خپل ټېکري پښکه
تېره کړه، ماته يې وکتل، د غمرگو سترگو بانه يې سره ور وستل، مانا مې
ترې واخيسته، د سترگو پتولو يې پوه کړم چې يو څه وايي، خو ته مه
خفه کېږه، خبره مې يوازې ناروغ سړي ته د زړه ورکولو له پاره ده.

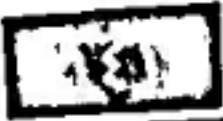
بهرته يې سړي ته وکتل، ورو يې وخنډل:

- ته نېک انسان يې، بخښنه بايد دا درنه وغواړي چې کرايه يې نه و درکړې.

سړي يودم وژړل، ژړا خبرې نه دي، روغې يا کړې خولې ته ضرورت نه لري، ژړا له زړه راوځي، د دې سړي زړه ژړل. هماغسې را ووتم، د حويلې په دروازه کې له شا ناره راپسې راغله: - ته ملايکه يې!

ونه درېدم، په تنگه کوڅه کې چټکه روانه وم، يوه زړه ښځه راته ودرېده، يو بغله ترې تېره شوم، ښځې راپسې غږ کړل: - لورې! خيريت دى!؟

خان ته مې پام شو، ټيکړى مې په غاړه کې پروت و، ژړل مې. د مامور قدوس له پاره مې نه ژړل، د خان له پاره مې ژړل، د خپلو پخوانيو سختيو له پاره مې ژړل، د تېرو بې وسيو له پاره مې ژړل، د دې له پاره مې ژړل چې په دې ټولنه کې به څومره مامور قدوس دوى د څومره کونډو او بې وسه ښځو له بې کسى او مسکينى استفاده کوي، په زور به يې په غېږ کې نيسي، مچې به ترې اخلي، عزت ته به يې قيمت ټاکي "يو ساعت راسره تېر که، د يوه کال له کرايې بې غمه بې دلته ډېر کم کسان له نيستمنو او بې سرپرسته ښځو سره د خداى له پاره مرسته کوي، ډېر خلک يې په چادري کې پټ، اندام هم لوڅ لېږ تصور کوي، په ذهن کې يې د خياط غونډې ناف اخلي، ان د جزاړو

غوندي په اوو توتو کې پټې ملا ته يې هم اندازه ټاکي، خومره به وي؟
نري که پنډه؟!

عمر يې هم استانه مالومولی شي، که په ټټر کې چادري نېغه ولاړه وه،
خوانه ده، خريدار لري، که خرېدلې وه، نه ارزي. پښې يې د عمر بله
ښه ده، که يې سپينې او صافي پښې درلودې، يودم يې پيريان ورته
وښي، ورباندې مهربانه شي، اول يې واړه زوی يا لور ته لسگون
ورکړي، بيا ايسکرېم ورته واخلي، وروسته يې په خپله له اجازې پرته، د
کور بام ته ور وخېژي، واورې يې واچوي، له بامه بېرته کوڅې ته توپ
کړي.

بيا کور ته يو څه خوراكي مواد ور وليږي، مخکې نه ورځي، وار له واړه
سپن سترگي تاوان لري، په اول کې بايد حياناکه ښکاره شي، اعتبار
پوخ کړي، خوراكي مواد په حويلی کې ورته ږدي، ان ور گوري هم نه،
بېرته يې ټيټ سر له کوره وځي.

بل ځل ماخستن ناوخته دروازه ور وتکوي، نرم عطر يې وهلي وي، خپل
گروپونه به يې بل وي، خو په ټوله کوڅه کې به له بې کسه ښځې د
برق پوښتنه کوي.

"برق لري که نه؟ زموږ خو نشته."
ښځه به لنډ خواب ورکړي، خودی به يې په اسانه نه پرېږدي، اول به
ووایي چې د برق له لاسه يې په کور کې يو غوږپ اوبه نشته، بيا به خپل
قيمتي ميايل راوباسي، چارج به يې پوره وي، خودی به د ښځې سترگو
ته مړ کړی تليفون وښي، ورته وبه وايي چې تليفون يې ټکی چارج

نه لري، وروسته به تليفون له خپل خيالي کاروبار او تجارت سره وتړي،
 وبه وايي چې د موټرو په شورم کې شريک دي، دوی موټر له دوی
 راغواړي، خو کله کله دلته هم کومه واره ناکه سودا وکړي، نن مې يو
 موټر وليد، گرانه و، خو يوازې رنگ يې په دې ارزېده چې زر ډالره اضافه
 ورکړم. خو بيا مې هم چنې ورسره ووهلې، اخير په دوولس زره ډالره
 ورسره جوړ شوم، بيانیه مې ورکړه، خو کارونه ډېر دي، د ورځې د څو
 موټرو سودا کوم، شپه مخکې نوي اخيستي موټر شک را واچاوه،
 تليفون مې يو فيصد چارج هم نه لري، هېر مې شول چې د موټر د
 اسنادو پوښتنه ترې وکړم، پاک دي که باقيداري لري.

دی به چتياټ وايي، ځان به غټ غټ نسي، خيالي سرمايي به يادوي،
 د نظافت مراعاتول به ښه گڼي، له خولې به يې د چناسو او ورستي
 غوښې بوی خيژي، خو د خولې له بويه به بد وړي، د غاښونو مينځل
 به يې خوښېږي، خو فکر به يې گنده وي. ډډوزې به ترې خېژي.

غږېږي به، د خپلې مهربانې او ځان ښودلو له پاره به چتياټ غږوي،
 خو مسکينه، بې کسه ښځه به يې د مجبوري له مخې خبرې اوړي، دا
 به په وېره کې وي، خدای خدای به کوي چې کوم گاونډي يې په کوڅه
 کې تېر نه شي، خو ده ته به هېڅ هم نه شي ويلای، ځان به يې د
 احسان پورورې گڼي، سړی به سوکه سوکه اصلي خبرې ته زمينه سازي
 جوړه کړي، وبه وايي چې خیر، که غريبه يې، خو خدای ښايسته پيدا
 کړې بې، بل څوک دومره غټې سترگې، اوږده بانه او سپين، نوراني مخ
 نه لري... جذابه يې، ډېره جذابه.

ښځې ته به دا خبرې خوند نه ورکوي، همدا گړی به یې وړي، په خولو
 کې ډوب، ناروغ کوچینی ته ور بېره وي، خو بیا به هم څه نه وايي.
 دی به جیب ته لاس کړي، کوچینی کاغذ به را وباسي، په کاغذ کې به
 د تلیفون تیاره شمېره لیکل شوې وي، ښه به پوهېږي چې ښځه په وچه
 ډوډۍ پورې حیرانه ده، مایل نه لري، خو سړی به شپې ته خبره جوړه
 کړي، وبه وايي چې په دې ورځو کې غله ډېر شوي دي، د شپې کورونو
 ته ور اوړي، خو هېڅ خوا مه بدوه، مه وېرېږه، په دنیا کې ری مه وهه،
 زه خو یم، د شپې یوه بچه مازي مسکال راوکه، پر دېوال در اوړم.
 که ښځه د ده په حماقت پورې هم وځاندي، سړي به کار جوړ گڼي،
 ورځي، خامخا پر دېوال ور اوړي.
 ښځه به په زړه کې بیداره وي، د ده په ناولي نیت به پوهېږي، خو بیا
 به هم ورته وايي چې ډېره مننه، که کومه خبره وه، حتما درته وایم،
 بخښنه به ترې وغواړي، دروازه به پورې کړي، خودی به د وره په لیڅک
 کې پښه کېږدي، که زړور و، حمله به پرې وکړي، په غېږ کې به یې
 ونیسي، مچې به ترې واخلي، ښه او بده پېښېږي، د ورځي هم
 اعتبار نه خرابوي، وبه وايي چې خیر، ښه او بده پېښېږي، د ورځي هم
 غږ کولای شي. خو په جنسي فقر اخته زیاتره کسان په کوندو او بې
 کسه ښځو زړور ورځي، پوهېږي چې د پوښتنې څوک نه لري، شرم خو
 هسي هم نه ترې کوي، خپل مصرف او مهرباني یې نتیجې نه پرېږدي.
 په زوره یې په غېږ کې نیسي.

زياتره دا ډول بې كسه، مجبورې او بې وسه ښځې د غولو څاه نه لري،
 يوازې ژاړي، له نمجن كوره وځي، ليري ځي، د ښار په بله څنډه كې
 يوه زړه كوټه په كرايه نيسي، خو دلته هم مامور قدوس دوى شنه،
 سپر مې يې پورته نيولې وي، بوى كارې، رмбаړې وهي، ژر پوهېږي چې
 كوڅې ته نوې كډه راغلي ده. اه! څومره بختوره كډه! كونډه له خداى
 پرته هېڅ هم نه لري. ښه ده، د پوښتنې يې څوك نشته، مېړه نه لري.
 ځوانه جانه ده، كه يې شهوت قانع نه كړي، نو د اولادونو تشې گېډې
 يې ژر قانع كوي.

دوى خداى هېر كړى، هېر نه، هسي يې هم هېر وي، ښځه به په
 كميس، ټيكرى، بنيان او چادري كې پټه وي، خو دوى ته به له شاتو
 ډك بې سرپوښه مرتبان ښكاري. په دې اړه به فكر كوي چې څان
 څنگه وړ نږدې كړم.

نږدې كېدا هم ډېر فكر نه غواړي، مازې يې اولادونه په اوبو كې له
 وچې لنډې شوې ډوډۍ را پورته كه. خو ښځه نه شي ورتلاى، اول په
 كوڅه كې د كونډې يا بې كسه ښځې د ماشومانو پر سرونو د مهرباني
 لاس وړ تېر كړه، پاړ يا ايسكريم ورته واخله، بله ورځ يو لسگون وركړه.
 بېړه مه كوه، اول به باور پيدا كوي، كونډې ته بايد مهربانه ښكاره شي،
 يوه هفته وروسته يوه پينځه ليتره بوشكه غوړي، چارک بوره، پاو چاى
 او يوه خلطه ارزان بيه چاكلېټ وړ وړه، خداى مهربانه دى، كار
 جوړېږي.

دا خلك په گنده توب كې هم له خدايه مهرباني غواړي.

ورک يې که، په چټلي کې چې څومره خلی وهې، بوی يې ډېر پري.
 زرغونې کور ته راغلم. ټوله شپه مې د مامور قدوس د بنڅې په اړه فکر
 کاوه، مظلومه وه، هر څه يې منل، خو په خپل مېړه يې د مردار خوري
 ښک نه راته. که سجده روا وای، پزه او تندي يې پر خاورو ورته اېښودل.
 ډېر کارونه ډېره گرځېدا غواړي، کله کله به ماښام ناوخته کور ته راتلم،
 چاره نه وه، يوه لوکسه ټوډي مې واخيسته، سپين ږيري موټروان مې
 ورنه ونيو. موټروان به ډېر وخت په خپل کور کې و، يوازې د گرځېدا په
 وخت به مې راغونښت.

يو ماخستن مې د کاروبار شريک بودا تليفون راته وکړ، اوله خبره يې
 زېري و، ويل يې چې په قلعه حيدر کې يې په اته لکه يو کوچنی کور
 واخيست.

خوشاله شوم، مبارکي مې ورکړه، ده راتلونکې جومه د غرمې ډوډي ته
 ور وبللو.

سهار مې موټروان نه را وغونښت، زحمت مې نه ورکاوه، مور د بودا په
 کور کې څو ساعته پاتې کېدا غوښته، د ده دومره ماتلې ښه نه وه.
 زوی مې له خپلو همصنفيانو سره پغمان ته ته، مېله يې درلوده، مور ته
 يې ټيکسي راوسته، زه او لور مې موټر ته وختو. بودا په تليفون کې
 ادرس راکړ، نوی کور مو ونه موند، دا وار په خپله سرک ته راغی، هغه
 پخواني تور، زېره لاسونه يې نه لرل، مخ يې تک سپين و، سپينه ږيره
 يې څلېدله، پاکې اوتو کړې جامې، توره نوې سدری او ورېښمينه
 لونگی يې درلوده.

نوی کور له سرکه لږ لیرې و، ورغلو، خام دېوالونه یې لرل، خو کله چې مې دروازه خلاصه کړه، په وړې گلالی حویلی کې درې رنگ شوې پخې کوتې ولارې وې.

زړه ښځه له خپلو نږندو سره مخې ته راغله، د ټولو خولې له خندانه سره ورتلې، تر ما او لور غیږې را تاو شوې، دوی زمور ورتگ ته خوشاله وې.

کوتې ته ورغلو، ډله پاک او اسرا تمن ماشومان، نجوني او هلکان اوږده غزېدلي ول، چا تلویزیون ته کتل، ځینو کتاب وایه، نورو رسمونه لیکل. په عمر یو څه لویو ماشومانو بڅښنه وغوښته، پښې یې ورتولې کړې، خو ورو ماشومانو کارتون ته کتل.

نجوني او هلکان په نسونو ماږه ول، پزې یې پاکې وې، په غومبرو کې یې سرخي ښکارېده.

پاک چای راغی، نوی ترموز و، د غڼې مېوه دانی ټولې شپږ خانې له مختلفو وچو مېوو ډکې وې.

له چایو وروسته یې په کوتو وگرخولم، سرې غالی وېرې وې، د کمرنگه گلابي پردو لمنو ښکلي زرتار درلودل، بودی راته وویل چې دا یې د نږندو کمال دی.

غرمې ته هم پر دسترخوان اول څو رنگه لنده مېوه، سلاته او د کاغذي دستمالونو کوتی کېښودل شوې، وروسته قورمه او کابلي پلو راغلل.

بېړا اوس ها پخوانی بودا نه و چې و چې تودې دودې او شنه چای ته
 بې سترگې ختې، ده ته بېله پر هېزانه باندي وه، د چرگ بنوروا وه، ویل
 بې چې له وریجو سره یې نه ده جوړه.

دغه خبرې نه وې، کوچنیانو او لویانو خندل، گیلې یې هم اسر اتمني
 وې، بودې ویل چې سړي مې د حج قول راسره کړی و، خو ده کور
 واخیست.

بودا خپل لاس پر تتر کېښود، ویې ویل چې یو حج دې پر ما پور دی،
 بایم دې، خو تر حج مخکې به اول ځانته واده کوم.

دوی له ورو خبرو خوند اخیست، خندل یې، ولې به یې نه خندل، له
 کرابي خیرن کوره را وتلي ول، په نس ماړه ول، لمسیان او لمسی یې
 مکتب ته تلل، خواري پخوانی ورځې یې په زړونو کې هم نه ور تېرېدې،
 د ډاکټر او دوا پیسې یې درلودې.

عزت یې کېده، بودا حج نه و کړی، یوازې د حج نېت یې درلود، خو
 گاونډیانو مخکې له مخکې حاجي صاحب باله، د جومات په اول صف
 کې به ځای ورته پرېښودل کېده.

څوک وايي چې خوشالي به پیسو کې نه ده، ده، حتما ده. پیسې به
 سلا بلا خندا درولي.

دا بودا او دا کورنۍ مې مخکې هم لیدلي وو، د بودا تور، چاودې،
 زخمی لاسونه، لمر سوځولی سپېره مخ او غوټه پر خیرن کالي مې نه
 هېرېدل. د بودې ذگېروي او اوبنکې مې په یاد وې، د نړندو لوگي
 وهلي تور غومبرې مې سترگو ته ولاړ ول، خو دوی اوس تايرونه نه

سوځول، په زېرميني کې يې غوړې کړې ترکي بخاری ايښې وې، اشپزخانې يې ښکلې الماری درلودې، د گاز چلې ته پينځه لس کيلويې ډبه تړلې وه.

بس! مور ته ويل شوي دي چې خوشالي په پيسو کې نه ده، دا خبره دوه رنگه خلک کوي. يو ډير شتمن او بل هغه څوک چې په اوبو کې لنډه ډوډۍ خوري.

شتمن د وړي له حاله نه وي خبر، دوی خاندې، فکر کوي چې دنيا خوشاله ده.

ډير غريبان بيا د ناچارۍ له مخې خپلو ځانونو ته تسليم ورکوي. اول، دوهم ته ووايي چې هاغه حاجي صاحب دې په ياد دی؟ دوهم حيران پاتې شي، ده ډير حاجيان ليدلي وي، ډيرو حاجيانو ته د يو وخت ډوډۍ، يوې خورما او تسبو له پاره ورغلي وي. اول سړي ته ووايي چې کوم يو؟ خو اول به نوی مثال نه لري، دی به د لسو کالونو مخکې خبره وکړي، ولي! هاغه پلانی حاجي صېب يادوم، هاغه چې به لاهور او کراچي کې يې دوکانونه ول، نيم کابل يې اخيستی و. په ياد دې شول، دوهم به د هو په نښه سر ورته وڅوڅوي. د اول سړي سترگې به وځلېږي، وبه وايي چې خوشالي په پيسو کې نه ده، هماغه حاجي کروړپتي و، خو خدای داسې ناروغي ورته پيدا کړې وه چې په اوبو کې يې له لنډې ډوډۍ پرته بل څه نه شوای خوړلی. بس! په دومره جايداد، دومره کلدارو، اوغانيو او ډالرو کې د خدای له نعمتونو بې برخې و.

لس کاله مخکې به په زرو شتمنو کې يوه عمر خوړلي شتمن سړي د
مدې تکليف درلود، اوس به مړ و، خو دوی به يې اوس هم يادوي، ورته
خوشاله به وي، وايې به چې په دومره پيسو کې د دنيا له نعمتونو
محرومه گرځېده، خو اوسني نهه سوه نهه نوي نور روغ، جوړ، خوشاله
او اسرا تمن شتمن به نه ويني.

زه خو په غربت کې نه وم خوشاله، اوس مې هم له بدنه د کونډې د
لندې کوتې نمجن بوی ته، د اولادونو سپينې ژبې او راوتلې پښتې مې
له ذهنه نه وتې، د گاوندې ايسکریم مې نه هېرېدل، د مامور قدوس
کرايه او په حويلی کې ايښې پينځه ليتره غوړي، بوره او ازران بيه
چاکليت مې پر زړه ولاړ ول. په خټو کې ناسته طاهره مې له ياده نه
وته...

دا دروغجن تلقين دی، دوی خپلو خانونو ته دوکه ورکوي، هغه څوک
به څنگه خاندي چې د مورک له خولې چناسنه دودې را وباسي او
خپلو اولادونو ته يې لنده کړي، هغه چاته به څنگه خدا ورځي چې
ناروغ ماشوم يې مرگي حال پروت وي، خو دی د يوه پاکت گوليو د
اخيستلو وس نه لري او په راوتلو رډو سترگو د خپل زړه نيکمنو، مړو
سترگو ته گوري او وروستی ساوې يې شمارې.

يوه خبره ده، ډېر غريب به يا له ډېره درده خاندي او يا به رواني ناروغي
لري.

تشي گېډې او د بې وسي له لاسه مرگ حاله اولاد يوازې په زړه کې
پېچلې چونډې لري، خندا نه.

د غني خاله / ناول

دې کورنۍ اوس خندل، په نس ماړه ول، خندا يې طبيعي وه. يوه ورځ مې له يوې موسسې سره قرارداد وکړ، دوی دوه هدفه لرل. بې وزله بنځو لاسي گنډنو ته بازار موندنه او د افغانستان د لاسي صنايعو بيا را ژوندي کول.

په پروژه کې يوه بله ماده هم ليکل شوې وه، مور به دوه ويشت داسې ځوانې بنځې او پېغلې نجونې موندلې چې د لاسي صنايعو په ورکشاپ کې يې گډون کړی وای.

ورکشاپ دوې هفتې و، نجونو او مېرمنو ته به څو چنده ډبله کرایه، په مربوطه برخه کې د لاسي صنايعو وسايل، پينځه نيم سوه ډالره او د غرمې ډوډۍ ورکول کېدله.

پروژه لويه وه، د غاليو د اوبدلو برخه يوې ترکمنې يووړه، د هزارگي گلیمانو قرار داد يې يوې باميانۍ ته ورکړ، ليمڅي يوې بناري کوچۍ ته ور ورسېدل، دا په مکرويانو کې اوسېده، تخلص يې کوچۍ وه، خو د اوبن له عکسه هم ډارېدله.

د کميسونو او ټيکريو برخه ما يووړه، پيسې يې ښې وې، خو مندې يې هم ډيرې درلودې.

مور ته يې درې ورځنۍ ورکشاپ ونيو، يوې تکې سرې انگرېزې درس راکاوه، ترجمانې يې هم تنگ پتلون درلود، خو دوی دواړه د کوچيانې جامو، اچه بي غاليو او ازبکي خوليو په اړه راته غږېدې.

ته انگرېزه د انگلستان د جامو او ډيزاين په باره کې راته غږېدلې وای،
خبرو يې ځای درلود، خو دې زما د وطن د لاسي صنايعو په اړه خبرې
په کولې، چټيات يې ويل، ورنږدې هم نه وې.

نکر مې وکړ، مور ته يوه انگرېزه د کوچيانې کميسونو د لمنو په اړه
غږېده. دې به زرگونه ډالره تنخوا درلوده، په انټرکانټيننټال کې به
اوسېده، درېور او باډيگارډ به يې درلودل.

دا وطن همداسې دی، د زهنيتونو د جوړولو له پاره ملياردونه ډالره
مصرف شول، ځينو لگښتونو تر يوه حده ځای ونيو، خو ډيرې پيسې
هوايي راغلې، هوايي لارې، ذهنيتونه يې لا ولړل.

ما په اوله کې ورته ويلې و چې امنيت خراب دی، تر ميدان ښاره ها
خو نه شم تلای، ويې منله، ويې ويل چې کابل ښار له کلبوالو ډک
دی، څوک چې په پغمان کې هم اوسېدل، د نا امنۍ په خاطر ښار ته
راغئ.

سم يې ويل. د رغوي په اندازه ښار کې کابو اوه ميليونه خلک اوسېدل.
يو وار بيا له کلونو وروسته کمپنۍ ته ورغلم. د دواړو سرکونو مينځ له
کتار موجيانو ډک وو.

موټروان ته مې وويل چې موټر ودروه، ده موټر څنډې ته کړ، ترې کښته
شوم. په سپين ږيرو موجيانو پسې وگرځېدم، يو مې هم ونه موند، خو
څښور موچې مې له ورايه وپېژاند. په هماغه څرو خاورو کې ناست و.
ورغلم، څېره يې د پخوا غونډې تکه توره وه، د مخ گونځې يې ډيرې
شوې وې، په اوږدو ځنو کې يې سپين ډکې له ورايه ښکارېدل.

رنگ شوي پاک بوتونه مې وايستل، ده په بېره په زړو سپيرو خپليو خپله لمن تېره کړه، مخې ته يې راته کېښودې، پام مې و، زما سپينو پښو ته يې نه کتل.

دا نه چې د زم زم په اوبو لمبېدلی و، هماغسې مردار مخ يې درلود، خو دا وار يوه شتمنه عصري ښځه ورته ولاړه وه، يوازې بوتونو يې دوه نيم زره افغانۍ ارزښت درلود، قيمتي مبايل يې په لاس کې و.

اه غرېته، که غريبه يې، د هېچا سترگې به نه درنه شرمېږي، زړور به پرې درځي، بوجی به درته هواروي، که ليرې ترې کېناستې، نارې به درو هي، مرداره به ورته ښکاري، فاحشه به دي بولي.

شل اوغانۍ مې ورکړې، ده لسگون راته ونيو، ور ومې بخښلې. په جينگه خوله يې مننه رانه وکړه.

يوازې يو لسگون هم بې ادبه خلک با ادبه کوي، خوله يې د (فاحشې) پر ځای (منې) ته جوړوي، خلک تل له شتمنو سره په ادب غږېږي. ادب يې زده نه وي، خدايي يې زده شي.

نانوايي ته ورغلم، سوالگري ښځې کتار ناستې وې، ټولو ته مې يوه يوه دودۍ واخيسته، جينگې خولې يې بېرته خپلو ځايونو ته ورغلې، دعاوې يې کولې.

پوهېدم چې په درد نه خوري، لاسي گندونې به يې چيرې زده وې، خولې يې يوازې خواست ته جوړې وې، که يې کار کولای، دلته به نه وې ناستي.

موترون ته مې زنگ وواهه، راغی، یوه دقیقه وروسته د کونډې وره ته
پدېدم. دا کور مې نه هېرېده، له شوربازاره په تیاره کې له یوه زاړه
پلاستیکی فرش سره ورته راغلو، تیاره وخت مې پکې تېر کړ.

د کونډې نرور راووته، ویې نه پېژندلم. یو وار به یې لوکس موټر ته غاړه
کړه کړه، بیا به یې زما مخ ته وکتل، وروسته به یې زما په کین لاس کې
د سرو زرو شپږو بنگریو ته سترگې تیتې شوې.

د کونډې پوښتنه مې ترې وکړه، پلار یې مړ و، وردگو ته تللې وه.
بې اجازې حویلی ته ورغلم، ښځې هېڅ ونه ویل، غریبې ښځې به له
دروازې خوا بېدې "نه شته! خدای دې یې درکړي" خو قیمتي موټر او
زما د سرو زرو شپږو بنگریو اجازه نه غوښته.

ښځه راپسې وه، نیغه خپلې کوتې ته ورغلم، د پخوانی نمجنې کوتې
سور بوی لا ډېر شوی و، یوې خواته څو مات لرگي، زور صندوق او یوه
زنگ وهلې بخاری ایښي ول.

دېوالونو ته مې وکتل، هماغه پخوانی په خاوروسپېره رنگ یې پاتې و.
په دې رنگ مې ما او ورو اولادونو ډېرې خواری ایستلې وې، تیلو لندو
ختو رنگ نه اخیست.

کریا راغله، یو مورک له لرگیو راووت، چنکه منډه یې واخسته، په کونج
کې واړه غاړه ته ننوت.

له مور سره د دې مورک نیکونه عادي ول، دوی هم له غریبو شرم نه
درلود، سم په کور راگدول، په رڼا وڅ به رانه گرځېدل، په سخته پیدا
کړې وچه دودې کې حویې سم دم نماسي حق درلود، یو وار یې زما د

ويده وړې لور په پزه خوله ور ولگوله، بل وار په نيمه شپه د زوی په چينو
را ويښه شوم، مورک يې په تتر کې ننوتی و.

يوه شپه ودرېدم، يو وارې خدا راغله، په همدې زړه کوته کې مې
خلورو سوو پيدا کړيو ډالرو ته ويلې سندرې را په زړه شوې.
ښخې په حيراني راته کتل.

هېڅ مې ونه ويل، کراره له کوره ووتم. د کوڅې تر سره لارم، شانه مې
وکتل، ښځه په وره کې ولاړه وه. راکتل يې.

د برق د ميترونو بکسې ته ودرېدم، همدلته يوه رپرور سړي لوڅ مخ
ليدلې وم. تمه يې راته پيدا شوې وه، تمه نه، نغده چغده يې گڼلې وم.
يوارې گډې پرېوتا ته زمينه سازي پاتې وه، خپلو ډنگرو ماشومانو يې په
ژوند ايسکريم ته ژبې نه وې را ايستلې، خوند يې نه و ورمالوم، دومره نه
پوهېدل چې ايسکريم تريخ دی که خور، خو ده وار له واره زما ورو
اولادونو ته ايسکريم اخستي ول.

موټروان راغی، مخکې ورسره کېناستم، څو کوڅې لاندي لارو.
زما د پخواني کور کوڅه ډېره تنگه وه، يو موټر هم په سخته تېرېده، خو
خلکو په خپله لار راکوله، اول وار يو سپين رېبري د چټل لښتي خوانه
ورغی، يوه پښه يې د لښتي پر يوه څنډه کېښوده، بله پر بله، بيا يو
ځوان دېوال ته جوخت ودرېد.

په دې کوڅه کې هېڅ تغير نه و راغلی، د پخوا غوندي له بويه ډکه وه،
هماغه چټل لښتي يې لرل.

د پخواني کور تر مخ تېره شوم، خپلې کوتې نه راښکارېدې، تر دېوال
تېتې وې، خود څنگ دوه منزله کور سم مالومېده، پردو ته مې وکتل،
کښ نه شوې، ډبل برېتونه نه ول.

دوکان ته ورغلم، د پخوا غوندي سپين ږيري او ځوانان ناست ول.
همالته له موټره کښته شوم، لوڅ مخ وم، په سترگو مې هم خواري کړې
وه، خو هېچا هم نه راته کتل، راته کتل يې، خو بې شپوته سترگې وې.
يوه بودا يو ځوانکی سپک کړ، پلاستيکي څوکی يې کوڅې ته رامخته
کړې وه، د اجياني لاره بايد ازاده وای.

خوزه ترې تېره نه شوم. نېغه دوی ته ودرېدم، دا وار مې په گڼو ځوانو
اوزړو سترگو کې حيراني وليده، خبره مې ونه غځوله، د کار خبره مې
راواخيسته، اول مې په تلکه کې د کورت ټوټه کېښوده، پينځه نيم سوه
ډالر مې ياد کړل، بيا د لارې کړايې ته ورغلم، په اخبر کې مې ورته

وويل چې د ورکشاپ له پاره پېغلې نجوني او ځواني ښځې غواړم.
دوی غلي ول، پوهېدم، په ذهنونو کې يې پينځه نيم سوه ډالره ور
گرځېدل، په اوغانيو يې حساب ورته کاوه، ډېرې پيسې وې، وچ خواب

ښه نه وو، دومره پيسې په فکر کولو ارزېدې.
اخير يوه په عمر پاخه سړي چوپينا ماته کړه، مخالفت يې ونه کړ، خو
له ده سره د محرم اندېښنه وه.

ورته ومې ويل چې محرم ته ضرورت نشته، ټولې ښځې دي، سره کاپېره
انگرېزه درس ورته وايي.

دوهمه پوښتنه يې د کرايې او د غرمې د ډوډۍ په اړه وه، ويل يې چې تر دفتره به نارينه ورسره ځي، خو د لارې کرایه او ډوډۍ به ورکوي. وچ خواب مې ورکړ، د نارينه وو له پاره نه کرایه وه، نه ډوډۍ. ان د موسسې د دروازې په پنځوس ميټري کې يې هم نه پرېښودل.

له لارې څو نور کسان هم را وگرځېدل، ما هېڅ نه ويل، دوی په ځينو کې خبرې سره کولې، نور هر څه سم ول، يوازې د محرم په اړه خبرې کېدې، ځينو ته سخته وه، خو نورو د ښار د مختلفو سيمو مثالونه ورکول، ويل يې چې هېڅ خبره نه ده، څوک يې څه کوي! د خدای زور ښځې کارونو ته ځي، نجونې به په چادريو کې پټې وي، ان استاده يې هم ښځه ده.

د کوپر خبره يې نه کوله، سره انگرېزه استاده شوه، "ان استاده يې هم ښځه ده." شک يې نه کاوه، په زړه کې ووړ شک هم تاواني کول، شيطان کاپير ډيرې پيسې له گوتو ترې ايستې.

د دوی خبرې اوږدې شوې، فيصله يې وکړه چې دا خبره به د ماسپښين له لمانځه وروسته په جومات کې يادوي او په گډه به سلا سره کوي چې سياسي ولېري که نه.

حوصله مې کولای شوای، لمانځه ته کم وخت پاتې و.

زه له يوه کوچيني سره د کوڅې د وکیل کور ته ورغلم.

ډله ښځې او پېغلې را ووتې، نه پوهېږم، خو سترې مشې يې توده وه.

پينځه نيمو سوو ډالرو وزيرې درلودې، ټولې خبرې وې.

په حېبې کې تر غټ توت لاندې سره غالی راته وپره شوه، توشکې
پلورېدې، په لسو ټانيو کې مې شاته ايښې بالښت دوه واري بدل شو "
ناپوست دی، دا لږ کلک."

جای بې راوړ، دوه رقمه چاکلیټ او بادامي نقل ول. په نږدې اشپزخانه
کې د لوبو کړنگا ډېره شوه.

حېبې ته گاونډيانې را ماتې شوې. وړه خبره نه وه، ډالر راتلل.
په بخو او ځوانو نجونو کې پټه وم، له هرې خوا پوښتنې کېدې، د
پرکشاپ د وخت، ځای، او د لاسی صنایعو د نوعیت په اړه يې مالومات
غوښتل.

بيروبار ډېر شو، د وکیل ښځې دروازه وتړله.
ناستې نجونې او ښځې خوشاله وې، زما د نوراني مخ صفتونه کېدل، د
ملا صیب زړې ښځې وار له واره د شاتو، شیدو او شرابو وپالو ته ور
وستم، ما شات او شیدې ښه یاد کړل، خوښ مې ول، شرابو خوند نه
راکاوه، خپل شرابخور مېره يې را یاداوه، خو د ملا ښځې په خندا راته
وژيل چې د هغې دنيا شراب پاک نه لري، نېغه پرې ورځه، زړور به يې
څښي.

د دې له قوله به د چرگ کباب شوی ورون په خپله زما خولې ته راته،
جنتي خوندور مرچ او مصاله به يې هم درلوده، ما به نور زحمت نه
ایست، مازې غاښونه به مې پرې لگول، تشاب يې هم نه غوښت، هر
څه له خولو سره وتل، خولو هم د مشکو بوی درلود.

د ملا بنڅې د خپل مېړه له قوله ويل چې كه څوك بل مسلمان ته خير ور ورسوي، ځای يې جنت دی. دې سر له اوسه په جنت کې ليدم. د ماسپښين له اذان سره دودې راغله، لوبيا او شوروا وه، خو غوښه خامه وه، پوه شوم چې غوښه خاص زما په خاطر ناوخته دېگ ته لوېدلې ده. څه باندي دوي بجې څو كليوال راغلل، بنڅې نه ترې شرمېدې، مازې چوترې ته وختې، سپين ږيري ول، دوی د جومات له پرېكړې خبره كړم، ويې ويل چې هېڅ خبره نه ده، د دوی بنڅې او نجونې نارينه نه ويني، مشكل نشته، خو زما دوهمې خبرې يو دم احساساتي كړل، دوی فكر كاوه چې كم له كمه به شلو نجونو او بنڅو ته كار وركوم، خو ما ټولې نجونې له همدې يوه ځايه نه شواي انتخابولای، د موسسې اصول همداسې ول، ما بايد له مختلفو سيمو بنڅې نيولې وای.

د موسسې له اصولو مې خبر كړل، ورته ومې ويل چې له پينځو كسانو ډېرې نه شم نيولې، خو دوی نه منله، ويل يې چې په جومات کې بې اتفاقي مه راجوړوه، ډيرې غواړو.

چنې شروع شوې، اخير اتو ته ورپورته شوم. قناعت يې نه كاوه، له هرې خوا نارې راتلې، دوی ډېرو نجونو ته كار غوښت.

اته مې لس كړې، خو لا هم اوربوزونه څرېدلي ول.

ولاره شوم، ټولو په حيراني راته كتل، ومې ويل چې په خپله سره كښېنئ، د لسو داسې پېغلو او ځوانو بنڅو نومونه وليكئ چې په لاسي گندنو کې مې وړې وي.

نه هري خواناري راغلي، ويل يې چې مور ته غم مه پرېرده، نجوني به په خپله انتخابوي.

کيناستم، اول يو په ظاهره پاک سپين ږيري را مخته شو، د کوڅې وکیل و، ويل يې چې که نور وي، که نه وي، خو د ده لمسی او د ملا صېب لور حتمي دي.

د وکیل له لمسی سره چا مخالفت ونه کړ، خو د ملا لور ته ټول ډونگېدل، ويل يې چې د ملا لور به گربوانونه څنگه جوړوي، په ټول ژوند يې ستن او تار نه دي ليدلي، خو وکیل قانع کړل، دليل يې دا و چې همدې ملا صېب پردې انگرېزي ته د نجونو لېرل ناجايزه ونه گنل، اجازه يې راکړه، ويې ويل يې پروا نه لري، خو که يې يو وار ويلي وای چې نه، بيا به مو څه کول؟!

دوي نجوني انتخاب شوي، اته پاتې وي. د دې اتو نجونو ټاکل اسانه نه ول، خلک ډېر وو، شمېر کم، هر سپين ږيري د خپلې لور، لمسی يا نورو صفتونه کول، ويل يې چې په لاسي گندنو کې يې جوړې دي. نارې ډېرې شوې، نه سره جوړېدل، په چوتره کې ناستو څو زړو بنڅو هم غرونه پورته کړل، پخواني خبرې يې را واخيستي، ويل يې چې جومات ته څو واري راغلي مرستي هم وکیل او د جومات ملا غيبي جومات ته څو دانې سېرې لوبياوې هم ور ونه رسېدې. کړې، غريب ته څو دانې سېرې لوبياوې هم ور ونه رسېدې. دا خبره د وکیل پر بنڅې بده ولگېده، بوي بنڅې ته يې څو پېغورونه ورکړل، سوالگره يې وبلله، خو په دې خبره چېرې قانع کېده، زړه يې

د غنې خاله / ناول

دک و، ورته ويې ويل چې زما مېړه به يوه بوشکه غوړي او يوه بوجی لوبيا راوړې وي، ستا لور خو له پردې کليز سره وتښتېده.

سپکې سپوږي ډېرې شوې، رښتيا، دروغ، پتې خبرې را ووتې، د چالور د دوکاندار له زوی سره جوړه وه، د چا د نرور پر سينو د کوڅې خياط لاس تېر کړی و، د چا د ښځې عکسونه د همسايه د زوی په ميايل کې ليدل شوي ول.

د وکیل ښځې څلور ښځې له کوره وايستې. دروازه يې ورپورې وتړله، خو دا څلور ښځې له بوتې نه وې پيدا، د چا مېړه په کوڅه کې ولاړ و، د چا زوی، د چا ځوان لمسی.

دروازې ته تيرې ونيول شوې، له کوڅې پوچ او پاش راتلل، وکیل يې مرده گاو باله.

خو وکیل د مرده گاوي په کيسه کې نه و، غوږونه يې کانه واچول، ده بايد په خپلو مخلصو گاونډيانو کې اته ښځې را معرفي کړې وای. خبرې تودې وې، نه سره جوړېدل. ساعت ته مې وکتل، د مازديگر څلور بجې وې. ولاړه شوم، خو دوی بيا کېنولم. دا خبره بايد همدا نن او همدا ساعت فيصله شوې وای.

اذان راغی، خو يو هم لمانځه ته ور ونه ووت، جومات يې څه کاوه، بېکاره خو نه ول، دوی جومات ته يوازې د بېکاري په وخت کې تلل، اوس د پيسو خبره وه، يو لمونځ دې بيا قضا وای.

بارې ډېرې شوې، هر يوه خپله لور او لمسی مستحقې گڼلې، کمالونه يې نه خلاصېدل. بله لاره نه وه، ودرېدم، ومې ويل، هغه څوک به تنځېرې چې د لاسي گنډنو نمونې يې ووينم.

منډې شوې. پيغلې او خوانې ښځې له کوره ووتې.

وکیل يوه ماشوم ته د کاغذ او قلم د راوړلو وويل، ماشوم لار، بېرته راغی، په ټول کور کې قلم او کاغذ نه وو.

ماله خپله بکسه قلم او کاغذ را وايستل، اول مې د وکیل د لمسی نوم اوړلډ وليکل، بيا مې د ملا صيب.

يوه خبره مې هېره وه، موسسې يو يو عکس هم غوښت. په اخير کې يې شهادت نامې ورکولې، عکس ضرور و.

همدا خبره مې په نه زړه وکیل ته وکړه، خپله يې کوم مشکل نه درلود، تنډه يې تروه نه شوه، خو د ملا صيب نظر ورته مهم و.

ډله ښځې راغلې، مخې ته مې کوټه کميسونه او ټيکري را ولوېدل.

يوې ښځې يو زور پرتوگ په لاس کې نيولی و، پاڅې يې را ښودلې، ويل يې چې زور يې په لاس جوړې کړې دي، خو وکیل سپکه کړه، د غنځي ښځې پرتوگ يې راوړی و.

يوې له عمره پخې ښځې زور کميس راته ونيو، قسم يې وخوړ چې لور يې تېر کال جوړ کړی دی، خو يوه بله ښځه په خوله کې ور ولوېده،

ويې ويل چې لور دې اتلس کلنه ده، خو تا دا کميس شل کاله مخکې

په خپل واده کې اغوستی و.

چينې ډيرې شوې. په بېړه مې څو کميسونه خوښ کړل، ومې ويل چې د همدې کميسونو د جوړونکو نومونه غواړم.

نارې کمې شوې، خو غلې نه شوې، اوس نو څو ښځو په خپلو مينځونو کې داوې شروع کړې، هرې يوې انتخاب شوي کميس خپل گانه. خبره قسم ته ورسېده، ما نه و ورته ويلې، دوی په خپله قسمونه خورل، بيا هم مشکل پر خپل ځای پاتې شو، حق او ناحق قسم نه مالومېده، ټولې قسم ته تيارې وې، تېزې پرې ورتلې، نه خدای پاتې شو، نه کوران او نه هم د شوربازار حضرات.

يوې ښځې خو سلطان محمود غزنوي هم ياداوه. نارې يې تر ټولو تېرې وې "په سلطان صيب لو (قسم) درته خورم چې دا پرتوگ زما دی." اته نور نومونه مې وليکل، ځينې ډونگېدې، ځينې خوشاله وې، خوماته يوه هم غوسه نه وه، هر څه يې د کوڅې له وکيله گڼل.

وکيل ته مې د خپل يوه دوکان ادرس ورکړ، ورته ومې ويل چې يوه هفته وروسته د همدې انتخاب شويو کسانو عکسونه غواړم.

د باندې ووتم، کوڅه له خلکو ډکه وه، ځينې په غوسه ول، له سترگو يې اورونه يادېدل، خوماته نه ول غوسه، له سترگو يې يوه شوم، دوی وکيل او هغو کسانو ته کتل چې ښځې او پيغلې نجونې يې انتخاب شوې وې.

وکيل او څو خوشاله سپين ږيرو تر موټره بدرگه کړم، د خپل پخواني کور تر مخ تېره شوم، کلونه مخکې خواره، بې کسه او وړې طاهره مې سترگو ته ودرېده، د سهار په خره کې به خپلو ډنگرو اولادونه ته د وچې

پېښې په پيدا كولو پسې په اوو كميسونو او زړه چادري كې له كوره
 وښه، مازديگر به راغله، همدلته، د همدې زاړه وړه ترمخ به ډله ځوانان
 وړنه ماته ول، وخت يې نه قضاه كاوه، ميايلونه به يې په زنگونو درولې
 ول، واخسته راتله، د مخې لمنې به يې نېغې ورته ولاړې وې، خو اوس
 هماغه خلك خارجي موسسې ته د خپلو ځوانو نجونو په لېرلو نه سره
 جړپېدل، دا نه چې دوى پوه شوي ول، هماغه خلك او هماغه تشې
 كړي وې. په مفزو كې يې هېڅ تغير نه و راغلى، د پخوا غونډې وچ
 بل، ان لس كلني نجوني يې مكتب ته نه پرېښودلې، سور كوپر ورته
 بنكارېده، دا وار پيسې زوروي وې.

داخل لوڅ مخې ارايش كړې طاهره هغه پخوانى فاحشه نه وه، د زنا
 گواپې نه وريادېدې، د دوزخ په لمبو كې لوڅه لېره نه درېده، برعكس،
 ملايکه يې گڼله، د شرابو په وياله كې به پرته وه، گوله به په خپله ورته
 راتله، دې به مازي غاښونه پرې لگول.

له! غربته، خداى دې ورك كه، څه د عزت انسانان دې بې عزتو ته بې
 عزته كړل.

هغه لانه وه وتلې چې وكيل عكسونه راوړل، ډيرې يې تنكى نجونې
 وې.

دوه ويشت كسان مې پوره كړل. انگرېزه يوازې د وركشاپ په اوله ورځ
 راغله، ښځو ته يې لنډې خبرې وكړې، لاسي گندنې او د كورني اقتصاد
 پياوړتيا يې سره وتړل، نور وركشاپ يې ماته را پرېښود.

زه دوی هفتې دوی ته د لاسي صنايعو په اړه وغږېدم، د نويو ډيزاينونو او رنگونو نمونې مې ور وښودې، د وطن د نورو برخو له لاسي گڼنو سره مې بلدې کړې، بازار موندنه مې ورزده کړه.

موږ د غرمې د ډوډي او لمانځه له پاره يو ساعت وخت درلود، په دې وخت کې به مې له نجونو سره خبرې کولې، دوی خوږې وې، ذهنونه يې ژر خلاصېدل، هر څه يې په شوق زده کول.

په دوی کې ډيرو نجونو تر څلورمه يا پينځمه درس ويلی و، خو وروسته له مکتبه منعه شوې وې.

د ملک لمسی راته وژړل، ويل به چې اول نومره وه، پلار يې په يوولس کلنۍ کې د نجونو له نږدې مکتبه په دې خاطر وايسته چې نوره غڼه شوې وه، خو په اتلس کلنۍ کې يې د پينځه نيمو سوو ډالرو په خاطر لس کيلو متره ليرې ليرله. له دې مې پوښتنه کړه، په اولو دوو ورځو کې يې ورور ورسره راته، خو وروسته يې ورته ويلی و چې زه کرکت ته ځم، اوس بلده شوې يې، لاره در مالومه ده، نور مې مه پازايوه.

دا خلک پينځو سوو ډالرو ته گوري، هېڅ خبره نه وي، خو پينځوسو کلونو ته نه گوري. دا خلاقه نجلۍ وه، که يې درس ويلی وای، اوس به يې د کانکور امتحان ورکاوه، شپږ، اوه کاله وروسته به ډاکټره وه.

نه، مکتب به ولي وايي! مکتب يې بې لارې کوي، سپين سترگې او بې حيا يې اموخته کوي. له دې خلکو سره تل همدا فکر وي، نيکونو بې هم مکتب کوپر باله، زامنو ته يې هم له مکتبه ورت پرېښود، لمسيانو ته يې هم مکتب بې حيايي ښکارېږي. دوی دا سل کاله له مکتب سره

حساسیت لري، د مکتب د نوم یادول یې په تشو ککړیو کې مرداردانې راڅپړوي، بخار پیدا کوي. نه، که نجلی مکتب ووايي نو بې حیا کېږي. نجوني فارغې شوې، پیسې، د کار وسایل، د لارې کرایه او شهادتنامې مو وړکړې.

د خدای په امانی پر وخت ډیرو نجونو ژړل، نه وې ملامتې، ډالر خو هر وخت نه پیدا کېدل چې نارینه یې د باندې پرېږدي. په دوی پورې بېرته د کورونو دروازې تړل کېدې. اه! ولي به د باندې وځي، ولي به درس وایي، ولي به کار کوي! که له کوره ووتې، چور دی، خلک لاس وړ اچوي، تبتوي یې، بې عزتي راوړي. نه، بنځه یا د کور ده یا د گور.

بس! په څوارلس کلنۍ کې به یې مېړه ته ورکړي، مېړه او خسرگنۍ یې په لسو کلونو کې دوولس اولادونه ترې غواړي، خدای مهربانه دی، یو-دوه وارې خو به غبرگ ماشومان وزېږوي، وچه یې نه پرېږدي. گن کور به وي، نیمه شپه به را پورته کېږي، دودۍ به پخوي، سړي او کوچنیانو ته به چای تیاروي، بیا به د مېړه او لېورونو بوتونه ور رنګوي، کوتې به جارو کوي، کوته جامې به مینځي، د غرمې دېگ به کوي، اوتو به را اخلي، د ماخستن تر لسو بجو به لکه مزدوره گرده تاوېږي. سترې به پرېوزي، خو مېړه به کرار ور وښوېږي، ستما به یې خېژي، که بنځې له ډېرې ستړیا (نه) ورته وویل، نو بیا خو ژوند نور هم سور اور شو، لا به یې مېړه نه وي خوښ، یا به له بل سره جوړه وي.

که دا په میاشتني ناروغي کې هم وي، خو مېړه ته به له ډاره څه نه شي ویلی، ځکه نه پوهېږي، له شرعي اړخه ناخبره ده، دې ته یوازې دومره ویل شوي دي چې که دې لاسونه په وړو هم ککړ وي، د مېړه غوښتنه به پر ځای کوي، گنده به ورته خلاصوي، که نه نو خدای دي نه بخښي.

راتلونکې ورځ او شپه یې هم د تیرې ورځې او تیرې شپې تکرار ده. په څلرویشتمه ساعته کې به څلور ساعته خوب نه لري. به تیاره کې به را پورته کېږي، ټوله ورځ به گرځي، دا وکه، ها وکه، تر ماخستنې به تر درنو بارونو لاندې وي، د شپې به هم یو څوک ورباندې پروت وي. بیا به هم ټول نه وي ترې خوشاله، یو به د دېگ مالگه ډېره گڼي، بل به یې بلمنګي بولي، یوه ته به غوړ خوراک خوند ورکوي، خو بل به یې دښمنه گڼي چې فشار مې پورته دي، قصدا مې وژني.

په دېرش کلنۍ کې یې ډیر کار، روحی فشار او کال په کال د ماشوم پیدا کول او یا کلنه کړي، مخ یې وڅړېږي، سترگې یې تورې حلقې ونیسي، ملا یې کړوپه شي، د ډیرو جامو مینځلو او غسلونو له لاسه یې د روماتېزم ناروغي ونیسي. ډاکټر نه ویني، گوتې یې کړې شي، د شپې له پرېوتا ووځي، دا د کور په کارونو کې د پخوا غوندي راستمنه وي، خو له وسه یې څه نه کېږي، پېغورونه اوري، وهل ټکول خوري. هېڅوک هم نه وي ترې خوشاله. مېړه یې بله ښځه کوي، په اخیر کې د گور شي، خو د کور نه.

دې په پټو سترگو کې ده، او يا کلن ته يې ورکړه، شل لکه وشمېره،
 نه ملانوي، ان پورته هم نه درته گوري، ساده خبره ده، هر څوک
 پټې پوهېږي، حتی پوښتنه هم نه شي کولی چې ولې؟ هر څه
 پټ دي، د پلار په قسمت کې شل لکه افغاني ليکلې وې، د لور په
 نشت کې او يا کلن بودا، دې ته له ماشومتوبه وبل شوې دي چې
 دوز په لمانځنو کې انتخابېږي، له خپل قسمته يې وگنډه، مور څه
 بلاتو، قسمت دې همداسي غول شي و.

نه، له خپل قسمت سره به څه کېږي؟! خدای همدا درته ليکلي
 دي، خدای سره به څنگه زور وهي. نه، وبې زغمه، هسې هم دنيا
 نېټې ورځې ده، مري.

د دنيا به دوي ورځې نه وي، کلونه کلونه به يې مرگ ته سترگي
 مېږي، مرگه! څه وخت راځي؟! خدای دي ژر راوله.

که عیسی درس ووايي، بيا خونو غټ تاوان دی، سترگي يې خلاصېږي،
 پدې پوهېږي چې له شرعي او قانوني اړخه مې هېڅوک او يا کلن ته
 نشي ورکولای. زما خوننه مهمه ده، په مکتب کې يې راته ويلي و چې
 نه حتی د درېمگري په موجودیت کې له هلک سره خبرې هم کولای
 شي، شرایط اېښودلای شي، د يو بل خوی او عادت معلومولی شي، ان
 که يې د خولې هم بد بوی ته، مه يې منه، نه ورته ووايه، شرعي حق
 لري، هېڅ خبره نه ده.

که يې په زور ورکولې، نېغه ورته ودرېږه، ورته ووايه چې پلاره! خدايکه ستا پلار هم ورکړي، نکاح مو نه سهي کېږي. گناوو ته مې مه مې تره، دا واده، نه واده.

دلته که نجلی درس ووايي پوهېږي چې دا يوازې د چرگورو د ايستلو ماشين نه ده، انسان ده، حقوق لري، اقلا دومره خو خپل سړي ته ويلی شي چې کال په کال ماشوم راوړل مې صحت ته تاوان لري، د يوه او بل کوچيني تر مينځ به دوه، درې کاله وقفه راولو، هم ماته ښه ده هم تاته، هم به زه روغه يم هم ماشوم.

دا يو درجن خيرن، وړي او بې تربیې ماشومان به څه کوو. که درې، څلور کوچنيان ولرو، نو جامو، خوراک، صحت، تربیې، درس ته يې سم رسېدای شو، وس به مو پرې بر وي، ښه به يې و روزو، هم به تاته په درد وځوري، هم ماته او هم به له دوی سم انسانان جوړ شي.

با تربيه به وي، په ښو او بدو به پوهېږي، څوک به يې نه شي غلطولی، د نورو احترام به يې زده وي، نزاكتونه به ور مالوم وي، نېک صالح به وي، زه، ته او ټوله کورنۍ به ښه ورسره يادېږو، په راتلونکې کې به هم په خپلو ځانونو بسيا وي.

دلته که نجلی درس ووايه نو په دې به پوهېږي چې زه کوم حقوق لرم، ځوابنې او خسر مې کوم حقوق را باندې لري، د مېړه حقوق مې کوم دي، مېړه ته ويلی شي چې ساړه خوره، يو دوې ورځې سا وکه، د مياشتنۍ ناروغۍ مې لا وخت پاتې دی.

[Redacted]

[Extremely faint and illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page]

دلته که نجلی درس ووايې نو له مېړه به پاک غاښونه غواړي، له نساوارو
په ډکه خوله به خوله نه ورکوي.

که ظلم ورباندې کېږي، نو د عريضې خای وړ مالوم دی. له خپل مېړانه
خبره ده، پوهېږي چې د مېړه په کور کې کوم حقوق لرم او له شرعی
ارزتونې اړخه له پلاره څه غوښتلی شم.

دا به هماغه کار کوي، خو لاره به نه وي ترې ورکه، په دې به پوهېږي
چې لنډې پایڅې او دايم سرې اوبه صحت ته تاوان لري، د جامو د
مینځلو په وخت به ځان نه لندوي، دستکشې به پر لاسونو کوي او مغته
وېتامين دي به ورمالوم وي چې په ورځ کې نیم ساعت لمر ته کيني.

دا به کار کوي، عايد به لري، او له مالي اړخه به پر ځان متکي وي. د
يوه پاکت گوليو له پاره به يې د بل جيب ته وچې سترگې نه وي نیولې،
ژوند دی، هېچا پخه نه ده راوړې، ژوندی ساوې مري، خو که بې کسه
شوه، خپل ځان او خپل ماشومان به ساتلی شي. تنخوا به لري،
هېڅوک به يې له بېوسي استفاده نه کوي، د ناوایي تر مخې به
خواست ته نه کيني، د خلکو بوټونه به نه رنگوي، د کور کرایه به پر
خپل وخت ورکوي، اولادونو ته به په خپله ایسکریم اخلي او هېڅوک به
يې په حویلي کې یوه بوشکه غوړي، چارک بوره او ارزان بیه چاکلېټ
نه وړدي.

نه، همداسې پټې سترگې ښه ده، که يې دوه کاله د اولادونو په مینځ
کې وقفه راوسته نو بې حیا ده، که د ناروغې په وخت کې له مېړه سره
ېږي نه وته، بیا هم بې حیا ده، که په دې پوه شوه چې د هلك خوله

بوی کوي، انتخاب دې خپل دی، څوک دې په زور نه شي ورکولی، بیا هم بې حیا ده، خامخا بل یار لري، که یې کار او حلال عاید درلود او په اوو پوښونو کې پټه له کوره وټه، بیا خو نو لاس ترې مینځه، سمه فاحشه شوه.

که پوه شوه، د لمانځه او اوداسه فرضونه یې زده کړل، په دې وپوهېده، چې څوک مې په زور نه شي ودولای، درس ویل مې حق دی، د خپلو جامورنگ په خپله انتخابولی شم، بې حیا شوه. نه، له اوله یې غم وخوره، له مکتبه یې را وگرځوه، په تیاره کې به یې حیا خوندي وي.

دوی ته جهالت حیا ښکاري او علم بې حیایي. ورک یې که، دا خلک خدای پوه نه کړل، ښه به پوه شي. لور مې له پوهنتونه فارغه شوه، واده یې ساده و، خپله غوښتنه یې وه، ډېر مصرف یې نه غوښت، د خپل مېړه کور یې نه خراباوه. کال وروسته مې زوی هم پوهنتون خلاص کړ، لایقه و، په اوله میاشت یې په یوه دفتر کې کار وموند.

ما پیسو ته ضرورت نه درلود، ډېرې وې، خو دی به راغی، په غېږ کې به یې ونیولم، په تېنده به یې ښکل کړم، په خپله به یې خپله تنخوارانه ونیوله، پوهېده چې د زوی له گټې خوند اخلم.

ده به د هرې میاشتي په پای کې مېلمستیا راکوله، خپله خور به یې هم راوستله، هېوتل ته به تلو، یوازې تکه کباب به مو خوړ.

يوه ونځ يې يوه نجلی را وښوده، ويل يې چې راباندې گرانه ده. له
نجلی سره وغږېدم. د مرگ خبرې يې نه کولې، زما زوی يې د ژوند له
پاره غوښت. ومې منله.

ما هېڅ غم نه درلود، خپلې ټولې ترخې خاطرې مې هېرې کړې،
خوشاله وم.

يو سهار مې حویلی پاکوله، سترې شوم، جارو مې دېوال ته ودروله،
پلاستيکي څوکی مې را وخیسته، د انگورو د ټاکنو تر چیلیې لاندې
کېناستم، چمن ته مې وکتل، پاک و، خو د چمن تر څنگ نری
سیمینې لارې جارو کېدا غوښته.

يو دم مې پورته د انگورو په پانو کې يوې شب پرکې ته پام شو، د غنې
په غټه خاله کې تازه بنده شوې وه، سپین وزرونه يې رپول.

يوه غټه تکه توره غنې پر خپل اوبدلي جال راغله، څو واري تر سپینې
شب پرکې را وگرځېده، نوي تارونه يې له ورايه ښکارېدل، د لمر رڼا
پکې گډه وه. شب پرکه يې کلکه وتړله، مازې يو وزر يې ښورېده. غنې
نور زحمت ونه ایست، ډاډه وه، کار يې جوړ لید، کراره ودرېده. دا دې
ته ماته وه چې شب پرکه له حرکته ولوېږي او ويې خوري، خو شب
پرکې لا يو وزر په چټکۍ خوځاوه.

تارونو ته مې وکتل، يو بل څه هم پکې بند و، ورته ودرېدم، په خرو
پخوانيو تارونو کې يې مازي يو وزر پاتې و. ومې پېژندله، شب پرکه وه،
خواوس يې له يوه کمرنګه وزر پرته نور ټول ځان خوړل شوی و.

نوي شب پرکې وزر واهه، اول ورو و، بيا چټک شو، د خالي ټول تارونه، خوځېدل، د اوبو غوندي موجونه يې لرل، وروسته يې دوهم وزر هم حرکت پيدا کړ، اول يې يوه پښه خلاصه کړه، بيا بله، والوته. ژوند د غنې خاله ده، خامخا به پکې بندېږي، که دې وانې ورته ووتې، يوازې يو وزر به دې پاتې وي، خو که دې له حالاتو سره مبارزه وکړه، غږ ته بېسپکه نه شوې، لاسونه او پښې دې ووهلې، نو تور تارونه پرې کوي شي.

دنيا همداسې ده، که دې خان کمزوري ونيو، تل به دې په حويلي کې د غورو پينځه ليتره بوشکه، چارک بوره او يو پاکټ ارزان بيه چاکليټ ايښي وي، خو که دې تېره بوشونه لرل، مامور قدوس دوی د غولو په څا کې واچول، خپل خان او خپلې کورنۍ ته سپر وي، ټول به سترگه درنه کوي.

پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**